

СЕДМА СЕДНИЦА
ДРУГОГ РЕДОВНОГ ЗАСЕДАЊА
(Други дан рада)
23. децембар 2016. године

(Седница је почела у 10.05 часова. Председава Маја Гојковић,
председник Народне скупштине.)

*
* *

ПРЕДСЕДНИК: Поштоване даме и господо народни посланици, настављамо рад Седме седнице Другог редовног заседања Народне скупштине Републике Србије у 2016. години.

На основу службене евиденције о присутности народних посланика, констатујем да седници присуствује 55 пријављених посланика.

Ради утврђивања броја посланика присутних у сали, молим да убаците своје картице у посланичке јединице.

Констатујем да је применом електронског система за гласање утврђено да је у сали присутно 88 народних посланика и да можемо да наставимо рад.

Спечени су да седници присуствују, и то су се пријавила само два народна посланика: Милисав Петронијевић и Ђорђе Комленски; остали су вероватно ту.

Настављамо рад.

Прелазимо на тачке 1–27 дневног реда:

1. ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ИЗМЕНАМА И ДОПУНАМА ЗАКОНА О СИСТЕМУ ПЛАТА ЗАПОСЛЕНИХ У ЈАВНОМ СЕКТОРУ;

2. ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ИЗМЕНИ ЗАКОНА О ЈАВНИМ МЕДИЈСКИМ СЕРВИСИМА;

3. ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ИЗМЕНИ ЗАКОНА О ПРИВРЕМЕНОМ УРЕЂИВАЊУ НАЧИНА НАПЛАТЕ ТАКСЕ ЗА ЈАВНИ МЕДИЈСКИ СЕРВИС;

4. ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ИЗМЕНИ ЗАКОНА О УРЕЂЕЊУ СУДОВА;

5. ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ИЗМЕНАМА И ДОПУНАМА ЗАКОНА О ТРЖИШТУ КАПИТАЛА;

6. ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ИЗМЕНАМА И ДОПУНАМА ЗАКОНА О ПРЕУЗИМАЊУ АКЦИОНАРСКИХ ДРУШТАВА;

7. ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ИЗМЕНИ И ДОПУНИ ЗАКОНА О ЈАВНОЈ СВОЈИНИ;

8. ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ИЗМЕНАМА И ДОПУНАМА ЗАКОНА О АКЦИЗАМА;

9. ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ИЗМЕНАМА И ДОПУНАМА ЗАКОНА О ПОРЕЗУ НА ДОДАТУ ВРЕДНОСТ;

10. ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ИЗМЕНАМА И ДОПУНАМА ЗАКОНА О ПОРЕСКОМ ПОСТУПКУ И ПОРЕСКОЈ АДМИНИСТРАЦИЈИ;

11. ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ПРЕУЗИМАЊУ ОБАВЕЗА АД ЗА ПРОИЗВОДЊУ ПЕТРОХЕМИЈСКИХ ПРОИЗВОДА, СИРОВИНА И ХЕМИКАЛИЈА ХИП ПЕТРОХЕМИЈА, ПАНЧЕВО, ПРЕМА ПД НАФТНА ИНДУСТРИЈА СРБИЈЕ АД НОВИ САД И ПРЕТВАРАЊУ ТИХ ОБАВЕЗА У ЈАВНИ ДУГ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ;

12. ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ИЗМЕНАМА И ДОПУНАМА ЦАРИНСКОГ ЗАКОНА;

13. ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ПРОЦЕНИТЕЉИМА ВРЕДНОСТИ НЕПОКРЕТНОСТИ;

14. ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ИЗМЕНАМА И ДОПУНИ ЗАКОНА О РЕГУЛИСАЊУ ЈАВНОГ ДУГА СР ЈУГОСЛАВИЈЕ ПО ОСНОВУ ДЕВИЗНЕ ШТЕДЊЕ ГРАЂАНА;

15. ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О РЕГУЛИСАЊУ ЈАВНОГ ДУГА РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ ПО ОСНОВУ НЕИСПЛАЋЕНЕ ДЕВИЗНЕ ШТЕДЊЕ ГРАЂАНА ПОЛОЖЕНЕ КОД БАНАКА ЧИЈЕ ЈЕ СЕДИШТЕ НА ТЕРИТОРИЈИ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ И ЊИХОВИМ ФИЛИЈАЛАМА НА ТЕРИТОРИЈАМА БИВШИХ РЕПУБЛИКА СФРЈ;

16. ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ПОТВРЂИВАЊУ УГОВОРА О ЗАЈМУ ЗА КРЕДИТ ЗА ПОВЛАШЋЕНОГ КУПЦА ЗА ПРОЈЕКАТ ИЗГРАДЊЕ АУТО-ПУТА Е-763 (ДЕОНИЦА СУРЧИН-ОБРЕНОВАЦ) ИЗМЕЂУ ВЛАДЕ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ, КОЈУ ПРЕДСТАВЉА МИНИСТАРСТВО ФИНАНСИЈА, КАО ЗАЈМОПРИМЦА И КИНЕСКЕ ЕХПОРТ-ИМПОРТ БАНКЕ, КАО ЗАЈМОДАВЦА;

17. ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ПОТВРЂИВАЊУ СПОРАЗУМА О ЗАЈМУ (ДОДАТНО ФИНАНСИРАЊЕ ЗА ПРОЈЕКАТ АУТО-ПУТ КОРИДОР 10) ИЗМЕЂУ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ И МЕЂУНАРОДНЕ БАНКЕ ЗА ОБНОВУ И РАЗВОЈ;

18. ПРЕДЛОГ ЗАКОНА О ПОТВРЂИВАЊУ СПОРАЗУМА О ЗАЈМУ (ДРУГИ ПРОГРАМСКИ ЗАЈАМ ЗА РАЗВОЈ И РЕСТРУКТУ-

РИРАЊЕ ДРЖАВНИХ ПРЕДУЗЕЋА) ИЗМЕЂУ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ И МЕЂУНАРОДНЕ БАНКЕ ЗА ОБНОВУ И РАЗВОЈ;

19. ПРЕДЛОГ АУТЕНТИЧНОГ ТУМАЧЕЊА ОДРЕДАБА ЧЛАНА 1, ЧЛАНА 5. СТАВ 1. И ЧЛАНА 53. СТ. 1. И 2. ЗАКОНА О ЕКСПРОПРИЈАЦИЈИ („СЛУЖБЕНИ ГЛАСНИК РС“, БР. 53/95, 23/01-СУС, 20/09 И 55/13-УС);

20. ПРЕДЛОГ АУТЕНТИЧНОГ ТУМАЧЕЊА ОДРЕДБЕ ЧЛАНА 48. ЗАКОНА О ИЗВРШЕЊУ И ОБЕЗБЕЂЕЊУ („СЛУЖБЕНИ ГЛАСНИК РС“, БРОЈ 106/15);

21. ПРЕДЛОГ ОДЛУКЕ О ПРЕСТАНКУ ФУНКЦИЈЕ ЈАВНОГ ТУЖИОЦА У ОСНОВНОМ ЈАВНОМ ТУЖИЛАШТВУ У ТРСТЕНИКУ;

22. ПРЕДЛОГ ОДЛУКЕ О ИЗБОРУ ЧЛАНА САВЕТА ГУВЕРНЕРА НАРОДНЕ БАНКЕ СРБИЈЕ;

23. ПРЕДЛОГ ОДЛУКЕ О ИЗБОРУ ДВА ЧЛАНА РЕПУБЛИЧКЕ КОМИСИЈЕ ЗА ЗАШТИТУ ПРАВА У ПОСТУПЦИМА ЈАВНИХ НАБАВКИ;

24. ИЗБОР ЧЛАНА САВЕТА КОМИСИЈЕ ЗА ЗАШТИТУ КОНКУРЕНЦИЈЕ СА ЛИСТЕ КАНДИДАТА КОЈУ ЈЕ ПОДНЕО ОДБОР ЗА ПРИВРЕДУ, РЕГИОНАЛНИ РАЗВОЈ, ТРГОВИНУ, ТУРИЗАМ И ЕНЕРГЕТИКУ;

25. ИЗБОР ЧЛАНОВА САВЕТА РЕГУЛАТОРНОГ ТЕЛА ЗА ЕЛЕКТРОНСКЕ МЕДИЈЕ СА ЛИСТА КАНДИДАТА КОЈЕ СУ ПОДНЕЛИ ОВЛАШЋЕНИ ПРЕДЛАГАЧИ: УДРУЖЕЊА ЧИЈИ СУ ЦИЉЕВИ ОСТВАРИВАЊЕ СЛОБОДЕ ИЗРАЖАВАЊА И ЗАШТИТА ДЕЦЕ И УНИВЕРЗИТЕТИ АКРЕДИТОВАНИ У РЕПУБЛИЦИ СРБИЈИ;

26. ИЗБОР ЧЛАНА ОДБОРА АГЕНЦИЈЕ ЗА БОРБУ ПРОТИВ КОРУПЦИЈЕ СА ЛИСТЕ КАНДИДАТА КОЈУ ЈЕ ПОДНЕО ОДБОР ЗА АДМИНИСТРАТИВНО-БУЏЕТСКА И МАНДАТНО-ИМУНИТЕТСКА ПИТАЊА;

27. ПРЕДЛОГ ОДЛУКЕ О ИЗМЕНАМА ОДЛУКЕ О ИЗБОРУ ЧЛАНОВА И ЗАМЕНИКА ЧЛАНОВА ОДБОРА НАРОДНЕ СКУПШТИНЕ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ (заједнички начелни и јединствени претрес).

Јуче смо чули овлашћене представнике предлагача.

Да ли председници, односно овлашћени представници желе реч? (Да.)

Народни посланик Горан Ћирић. Изволите.

ГОРАН ЋИРИЋ: Поштована председнице Парламента, поштоване госпође и господо министри, колегинице и колеге, ево опет имамо сазив за 24 сата, са 27 тачака дневног реда. Јасно је да време овлашћених представника од 20 минута дозвољава 40 секунди по сваком закону. Дакле, није могуће разговарати о сваком закону нити говорити о детаљима, што нама показује да заиста није било спремности да заједно радимо на, евентуалном, побољшању предложених законских предлога.

Сигуран сам да се и многи од вас слажу са тим да то није добар приступ и да сте ви у овим клупама онако како ми седимо овде вероватно не бисте били задовољни да на такав начин добијете прилику да анализирате све ове законе и дате допринос у овој расправи. Али то није први пут и ја ћу овде стати о примедбама на процедуралне ствари, али мислим да нису само процедуралне, него заиста и суштинске, то је питање поштовања Парламента и жеље да заједно доносимо нека решења која ће поправити могуће ствари.

Зато ћу говорити о групама закона не улазећи у њих појединачно и можда ћу два закона детаљније образложити, зависи од времена.

Једна група закона се односи на одлагање примене закона, и ја ћу прочитати о којим се законима ради, пре свега одлагање рокова примене. Око рокова смо се овде заједно договорили и Влада је нама својим предлогом закона предложила те рокове. Ми смо поверовали у ефикасност да ће они бити реализовани и већина је изгласала те законе прихватајући управо те предлоге, а сада добијамо назад четири или пет закона где се тражи одлагање примене тих закона.

Пре три године расправљали смо о Закону о јавној својини, једном од суштинских закона из сета закона који морају да уреде својинске односе у Републици Србији и тада смо говорили, ако није било спремности нити капацитета, пре свега локалних самоуправа, јавних предузећа, АП, да до краја примене усвојене законе, а подсетићу вас, негде 20. септембра 2011. године усвојен је Закон о јавној својини, са роком од три године примене, касније смо после три године, 2014, усвајали продужење тог рока, и ево сада смо поново на позицији да усвајамо ново продужење рока истог закона – шта нам то говори у суштини.

О томе смо разговарали на Одбору за буџет и финансије и са госпођом министарком Брнабић, а то је, да ли је Влада одговорна за неефикасност локалних самоуправа које не успевају да спроведу оно што је неопходно да бисмо онда применили на прави начин и законе које смо усвојили, а ево, већина је и јуче усвојила неке од закона, као на пример Закон о приватно-јавном партнерству, концесијама, о комуналним системима, а како ћемо ући у приватна-јавна партнерства у комуналним системима на нивоу локалних самоуправа или дати те системе на концесију ако не знамо шта је капитал и шта је власништво тих истих локалних самоуправа и јавних предузећа. А сада расправљамо о томе да одложимо даље, за годину дана, рок за примену овог закона.

Подсетићу вас, о томе смо разговарали и 2012. године, ова већина је победила на изборима, добила прилику да води Републику Србију, тада је било чувено уподобљавање локалних самоуправа и коалиција са централним нивоом власти, уз образложење да ће то бити много ефикасније, да ће то бити синхронизовани рад и локалних

самоуправа и Владе Републике Србије. То се урадило у многим локалним самоуправама, негде заиста на легитиман начин са великом подршком, али негде те подршке није било, него је то било формирано и од других коалиција и људи који су добили подршку са локала, али су на силу промењене такве коалиције на локалом нивоу.

Сада говорим о тој одговорности, па да, одговорност ове већине је од 2012. године, а ево сад улазимо у 2017. годину, о могућности да се за тих четири и по године примене ови закони. А та одговорност је и на овој влади, одговорност је и на људима који воде локалне самоуправе, на коалицијама и пре свега политичким коалицијама које на тај начин раде.

Шта још ово нама говори? Да ли смо спремни да наставимо процес реформи у Републици Србији када имамо одлагање Закона о јавној својини који дотиче локалне самоуправе тамо где се одвија реални живот и тамо где треба обезбедити све комуналне потребе људи, чисту пијаћу воду и снабдевање топлотном енергијом и третман чврстог отпада, као и многе друге ствари, и предшколске установе и школе, а да нисмо направили искорак за ове четири и по године ка могућности да подстакнемо локални економски развој и много поузданије изворе прихода за локалне самоуправе, што је била тенденција доношења ових закона.

Ми сада овде седимо, расправљамо о многим законима који могу да буду добри, одлични или мање добри, или лоши, али шта нам вреди ако, ево, четири и по године нема реализације иједног оваквог закона? На шта се своди? Уредити на прави начин те регистре, знам да су некомпатибилни у многим општинама и градовима, треба их централизовати, јер су технологија и информационе комуникације толико напредовале да је то за четири и по године било могуће урадити. Дакле, то је једна од области.

Друга област је, ево, примена Закона о изменама и допунама Закона о систему плата запослених у јавном сектору, други је Закон о јавним медијским сервисима, па Предлог закона о измени Закона о привременом уређењу начина наплате таксе за јавни медијски сервис, затим, Предлог закона о уређењу судова. Имамо различите области, рецимо, правосуђе – недовољно ефикасно, и питање, пошто ресорна министарка није присутна, да ли овде испуњавамо агенду која је потребна због отварања Поглавља 23, и да ли ово одлагање утиче на наш ефикасни пут ка интеграцијама у ЕУ? У вези тога овде смо се у већини сложили.

Одлажу се многе реформе, многи закони, и очигледна је једна ствар, ја мислим да је свима нама јасно, са сетом ових закона ми смо сигурни, дакле, Посланички клуб ДС, да је ово сет предизборних закона и да ћемо наредне године имати не само председничке, него и парламентарне изборе, јер се сви тешки реформски потези које је требало повући од првог 1. јануара 2017. године одлажу за 1. јануар 2018. године, или за средину године, баш управо после најављеног термина председничких и

парламентарних избора. Јер, није сада популарно прекршити обећање председника Владе који је рекао да ће укинути претплату на РТС, од 500 динара, а сада враћати ту таксу, па ћемо продужити неко хибридно решење које у овом тренутку имамо и направити одрживи начин и систем финансирања Јавног сервиса, да зато одлажемо и реформе око јавне својине, око јавних предузећа и ја мислим да је свима нама јасно.

Али, та привременост у суштини има две тачке које дефинишу привременост. То је почетак припреме и примене, и крај те привремености, је л' тако, термин када се она завршава. Шта имамо као пример? Па имамо стално одлагање оног термина када она престаје. Значи више није привремено. Ми стварно улазимо у нека решења која нису привремена, јер очигледно ово сада постају трајна решења. Математички гледано, имамо почетак и имамо полууправу, која нема тај крај и која иде унедоглед у временском смислу. То исто важи и за овај закон о привременом смањивању плата и пензија. Па нема привременог смањивања плата и пензија, као и код ових закона где потврђујемо да све већи број закона добија као предлог и решење, допуне и измене – продужава се рок.

То неће допринети никаквој ефикасности. И сами сте свесни и разговарали смо о томе. Стално продужење рокова, ево, рецимо, градоначелницима, председницима општина, градским и општинским већницима је порука – па добро, нема никаквих последица, може да се продужи. То имамо као поруку у ова два циклуса најпре – продужења за три године, па ево сада још за годину дана. Толико о овом сету закона.

Друга карактеристика свих ових закона који су предложени је ново задужење, нови зајмови, подизање нивоа јавног дуга. Ја ћу поћи од министар Вујовић није ту, али државни секретар је ту и надам се да ћу добити одговор, тога да смо сви у јавности јуче чули званичан податак да је јавни дуг за новембар 24,71 милијарде евра, што износи 72,4% БДП-а. Никада, и о томе смо разговарали код усвајања буџета, или врло ретко чујемо апсолутне износе БДП-а Републике Србије. Лако је извести колики је БДП из ова два податка, значи – 34 милијарде евра или 34,1 милијарда за 2016. годину.

Због чега говорим о овоме? Ако имамо пројекцију од 3% раста за 2017. годину, то је око једна милијарда, нека буде 1,1, мање је од тога, значи да у наредној години, у 2017. години очекујемо из ових података 35,1 милијарди БДП у Републици Србији.

Ми смо овде гласали за буџет за 2017. годину са пројекцијом од четири хиљаде и 400 милијарди динара и стално се говорило о тој цифри, када претворите то у евре, то је 35,7 милијарди по актуелном курсу, значи, негде између 35,7 милијарди и 35,1 милијарди, постоји само 0,6 нечега, а то је 0,6 милијарди, а то је 600 милиона евра. Онда се поставља питање колико су онда реалне пројекције буџета и свега онога о чему смо одлучивали пре пар недеља.

Дуг „Петрохемије“ од 105.000.000 евра, који се претвара у јавни дуг, повећава управо овај дуг од 24,7 на 24,8. Задужења, и опет серија предизборних предлога закона, око изградње путева. Лепо је градити путеве, али смо предлагали и разговарали о одговорности свих нас. Дајте нам предлог мера на који начин ћемо управљати јавним дугом, јер је законска обавеза Владе по Закону о буџетском систему да код сваког усвајања буџета предложи и сет мера око санирања висине јавног дуга, онога што је изнад 45% учешћа у БДП-у.

Ми сада без тих конкретних предлога и без те анализе доносимо нове законе по којима, у ствари, подижемо јавни дуг за неких вероватно око 500.000.000 евра.

Дакле, мислим да је потребан виши ниво одговорности. Можда ћете ви имати одговоре на ова питања, али да бисмо добили праве одговоре, мислим да је било потребно и више времена и више разговора о сваком од ових закона.

И оно што је занимљиво и што је велики део јавности у Србији заборавио, посебно млади људи, јесте нешто што нас подсећа на деведесете године, пошто овде негде имамо границу – од две хиљаде су дошле неке демократе, неки људи који су упропастили до тада тако сјајно уређену државу, и стално се емитује та врста поруке у овој скупштини, ми имамо сет закона у којима сада санирамо и претварамо у јавни дуг само део обавеза за стару девизну штедњу. Заборавили смо на тај термин. Имате стару девизну штедњу и имате нову девизну штедњу. Оно што је стара девизна штедња више није ваше.

Замислите државу у којој радите читав век, штедите, верујете у своју државу, верујете у свој банкарски систем, положите своју штедњу, и онда вам та иста држава сутрадан, кад се пробудите ујутру, каже – е, то што сте имали, то више није на располагању; то је стара девизна штедња и не можете да подигнете и расположете својим новцем.

Говорим о томе јер ево последица које нас уводе у сталне расправе те врсте. Јасно је, ово треба решити и ово је почела да решава влада председника Владе Зорана Ђинђића 2002. године, када је донесен Закон о враћању старе девизне штедње у периоду до 2016. године. Ја нисам чуо ни од кога од вас, надам се да ћу овде чути, речи – браво за овај потез, јер сте исправили једну велику неправду која је ужасна по читаву Србију, а посебно по грађане који су изгубили свој новац, који нису могли да дођу до свог новца, али и великим делом изгубљено је поверење читаве пословне заједнице.

То су ужасне последице. Сада их лечимо. Треба их излечити, треба наставити, процењено је на око 200.000.000 евра, плус неких 80.000.000 евра страним држављанима који су остали без своје девизне штедње у експозитурама банака које су имале седиште у Републици Србији.

Мислим да из ових закона можемо да видимо, и важно је подсетити се, због чега имамо проблема са нашим буџетом и са реализацијом тог буџета. Када је упропашћен ПИО фонд? Када смо ушли у те проблеме и шта нам је донело управо такво вођење државе и 4.200.000.000 девизне штедње која се претвара у јавни дуг од 1992. до 2002. године, са последицама које се лече, ево до данас, до краја 2016. године, са овом седницом, и где исправљамо све те ствари које се најчешће приписују онима који су од 2000. године преузели одговорност за ову државу?

Зато мислим да је много важно да овде, не тражећи стално алиби, ова влада и ова скупштинска већина преузму одговорност и јасно кажу – да, неефикасни су нам системи који не могу да примене законе које смо овде усвајали, имамо недовољно капацитета, а ја вам тврдим да је највећим делом разлог тих недовољних капацитета управо прекрајање најчешће воље оних који су, пре свега, 2012. године гласали на тим локалним изборима. Нека врста континуитета мора да се обезбеди, пре свега у институцијама. Не говорим о политичком континуитету, говорим о снази институција које ће имати довољно могућности, довољно интелектуалне снаге да реализују ове законе.

Још једном кажем, можемо да доносимо сјајне законе, али очигледно је и показује се да имамо хроничан пад, забрињавајући пад капацитета институција на сваком нивоу. Мислим да треба разговарати о тражењу решење. Још једном кажем, обележје ове седнице је 27 закона које треба обрадити за 24 сата, сет закона који говоре одлажемо примену закона које смо овде усвојили, са поверењем у предлагача, а то је Влада Републике Србије, да ће испунити те рокове, а ми дигли руке за те законе, и очигледна је неспремност као и недовољни капацитети да се то реализује. И треће, подизање јавног дуга и даље. Од 2012. године јавни дуг из маја месеца, 15.000.000.000 евра, расте. Ево поново се враћа. Пао је у неком тренутку па нарастао до 25.000.000.000, па у неком тренутку на 24.200.000.000. Сада је са званичним податком на 24.710.000.000, а са овим новим законима, који ће се вероватно изгласати у току ове недеље имамо раст јавног дуга који ће поново премашити 25.000.000.000 милијарди динара.

Када говоримо о будућности наше деце, о томе на који начин одлучујемо у овој скупштинској сали, бринући о томе да ли трошимо будућност наше деце или не, да ли смо одговорни за ове потезе, мислим да је важно рећи управо ту поруку, имате права, ја вам то кажем, да у једном тренутку кажете – да, ми смо одговорни, нису одговорне оне тамо претходне власти, или да кажите – е, она претходна власт је 1992. године укинула стару девизну штедњу и онемогућила људе да примају оно што су зарађивали годинама, а знате и сами ко је тада чинио коалицију и ко је чинио власт у Србији.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала. Потрошили сте време. Захваљујем.

Реч имају Бранислав Недимовић и Александра Томић, као овлашћени.

БРАНИСЛАВ НЕДИМОВИЋ: Поштована госпођо председавајућа, поштовани посланици, пре свега због јавности морамо рећи неколико чињеница које се тичу буџета, а везане су за информације које су малопре наведене.

Мислим да је јако важно разликовати номинални раст од реалног раста. Номинални раст који је укључен у буџет за 2017. годину предвиђа реалан раст који је остварен и који је раст, у ствари, БДП у односу на 2,8%, колико је он износио за 2016. годину, али је исто тако јако важно укалкулисати стопу инфлације.

То је управо оно о чему сте ви причали. Оних 600.000.000, кажете да фали, па то је то. Кроз то је укалкулисан номиналан раст – једнако је реалан раст, плус инфлација. То је све инкорпорирано у буџет за 2017. годину и мислим да је јако важно због јавности да се зна да је овај буџет за 2017. годину, који је усвојен пре неколико дана, и од стране Фискалног савета и од стране ММФ оцењен као добар и нумеричке цифре су апсолутно тачне. Молио бих вас да се не износе информације које нису у потпуности тачне.

Што се тиче задуживања, ви кажете да ће бити повећано задужење на основу ових предлога закона који се налазе на дневном реду. Подсетићу вас само на једну ствар, 1,1 милијарда евра је направљен већи БДП у 2016. години. Неће бити увећања задужења, чак та стопа задужења има тенденцију пада, то је оно што је добро, и кроз све ове законе који ће се, надам се, усвојити у дану за гласање неће расти дуг Србије, и то је јако важно рећи.

Што се тиче треће ствари, а она се односи на јавну својину, мислим да сте ви били у локалној самоуправи, радили сте тај посао, радили сте посао у јавном предузећу и знате колико је тешка проблематика евидентирања јавне својине: тридесет, четрдесет година, гомила ствари је била евидентирана на месне заједнице, на различите ОУР-е, СОУР-е и не знам више ни ја које правне облике. Поступак је јако близу краја. Утврђена је ове године посебна апликација у оквиру Дирекције за имовину која ће се бавити додатним евидентирањем имовине. Велики број локалних самоуправа је завршио ову своју обавезу. Имамо један мали проблем са једним малим бројем локалних самоуправа и са два јавна предузећа, и то је сасвим довољно времена да се разреши ова ствар.

Мислим да је јако важно рећи да су ово тешки послови, али послови који се морају завршити. Влада Србије овим показује спремност да их заврши.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Реч има народни посланик Александра Томић.

АЛЕКСАНДРА ТОМИЋ: Уважена председавајућа, поштовани министри, колеге посланици, данашњи дневни ред о коме ћемо расправљати садржи 27 тачака, где је више од 15 практично предлог одбора из области Одбора за финансије.

То говори о томе да су области из којих су остале тачке директно везане за финансије. Две тачке које су везане за РТС, плаћање такси из којих ће се финансирати РТС, јер уколико не усвојимо овакве предлоге, неће имати 4.000.000.000 у буџету и РТС неће имати из чега да се финансира. Према томе, и друге тачке које су предложене такође су директно везане за финансије.

Следеће тачке које су јако важне јесу аутентична тумачења везана за имовину које директно утичу на област финансија, као и предлози који се односе на институције које су у надлежности Скупштине Србије.

Због тога данас треба рећи да неизгласавањем оваквог дневног реда, значи, супротстављањем, показујемо да не желимо да конституишемо институције које су у надлежности рада Скупштине Србије, да не желимо да решавамо проблеме грађана Србије из прошлости, као што је стара девизна штедња. Знате, неки људи су пресавили табак, тражили од Међународног суда, добили међународне пресуде, да им се исплати стара девизна штедња. То вероватно није било у време до 2012. године, јер неко није хтео да решава такве проблеме, али да држава не би губила 40.000.000 евра више него што би дала сада, онда је боље да данас расправљамо о томе и да изгласамо овакве законе.

Трећа ствар је онај део који се односи на европске интеграције. Свесни смо тога да морамо многе ствари из области правосуђа и правосудних закона да решавамо и да такве законе морамо до 1. јануара да изгласамо.

Према томе, ова седница решава проблеме грађана. Такође, директно је везана за област буџета и последица је изгласавања буџета у овој скупштини. Зато мислим да је са потпуним оправдањем данас на дневном реду оно што имамо да разговарамо у домену решавања проблема од кога ће сви грађани Србије имати корист. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има народни посланик Драган Јовановић.

ДРАГАН ЈОВАНОВИЋ: Уважена председнице, даме и господо министри, колегинице и колеге народни посланици, и сам лично, и Посланичка група којој припадам Нова Србија је потпуно сагласна са образложењем предлагача о хитности доношења ових измена и допуна, пре свега, закона до 1. јануара 2017. године и ми ћемо у дану за гласање подржати ове предлоге.

Оно на шта бих хтео лично да се осврнем то је неколико ствари у вези самих предлога, а ево морам да кажем, сада сам мало повучен и дискусијом мог претходника, мислим на одређена померања рокова, пре

свега код ствари које је требало да уради локална самоуправа, а то су, малопре смо чули, измене и допуне Закона о јавној својини.

Овде је министарка за локалну самоуправу и хтео бих одмах да се осврнем и на Предлог закона о изменама и допунама Закона о систему плата запослених у јавном сектору, који се добрим делом односи на локалне самоуправе.

Имали смо прилике претходних дана и месеци да чујемо и од премијера Вучића да се нешто што смо очекивали у 2016. години, а то је Закон о платним разредима, неће донети у 2016. години. Желео бих од вас да чујем, а мислим и да грађани Србије очекују реално дате рокове, када ћемо на један јединствен начин моћи да уредимо плате у јавном сектору. Ту не мислим сада само на локалне самоуправе, на општине и градове, већ мислим и на јавна предузећа и на плате запослених у ресорним министарствима. Ово је веома значајан податак за све људе који су запослени, а таквих има више стотина хиљада, јер мислим да оно што смо говорили, а то је да за једнаки рад који дајете, без обзира да ли сте ви на неком шалтеру у општини у Београду, у Власотинцу, у Трговишту или не знам где, мислим да треба да се добију једнаке зараде.

Е сад, просечне плате у Београду, животни стандард и све остало да ли може да се мери са неком мањом општином из унутрашњости јесте друго питање, али Министарство мора на јасан начин да изађе са предлогом решења плата у јавном сектору и да се то питање једном скине са дневног реда.

Овде је моја колегиница Александар Томић малопре рекла, што се тиче продужења рокова, а и колега Недимовић, министар, говорио је о томе, упис јавне својине, где одређене локалне самоуправе касне, а рекао бих овде да у овом тренутку нису у питању локалне самоуправе већ јавна предузећа, али и за један број локалних самоуправа морам да кажем као одређена олакшања, не желим овде да изигравам адвоката општина, јесте то да ми већ у последње две године имамо забрану запошљавања у јавном сектору. Имамо стварно мањак људи који све те послове могу да ураде, и то јесте једна отежавајућа околност.

Са друге стране, ми имамо доста општина у Србији, а и ја долазим из једне такве, из Тополе, где сте имали после 1945. године по различитим основама стварно једну дивљачку национализацију и где је сада јасно пописати шта је чије веома проблематично. Нарочито када још немамо, а то ће већ у јануару месецу 2017. године, за неких 10 или 15 дана ступити на снагу нови закон о задругама, који ће јасно дефинисати на локалном нивоу шта је задружна имовина, а шта ће у ствари бити нешто што ће бити потенцијално јавна својина, а то је сада велики камен спотицања у свакој локалној самоуправи.

Али ми имамо још једно кашњење које се тиче локалних самоуправа и то није директно на дневном реду, али овде се говори о

смањеном капацитету самих локалних самоуправа, а тиче се преноса података из црквених књига у матичне књиге у свакој локалној самоуправи. Такође са тим каснимо.

Замолио бих пре свега ресорну министарку да се ту и помогне локалним самоуправама. Имамо, додуше, један стварно накарадни закон који су донеле неке од претходних влада, а то је да тај посао могу да раде само матичари у локалним самоуправама. И то је велики проблем, јер закон је прописао да ти матичари имају завршен правни факултет и они стари који су се затекли нажалост су при крају радног века и више су на боловању него што раде, и онда тај посао буквално нема ко може да уради.

Само бих да кажем још неколико реченица и око другог и трећег предлога измене и допуне Закона о јавним медијским сервисима. Наравно, и у каснијој расправи, вероватно ће и друге колеге посланици доста о томе говорити. Могу још једном да кажем, и у своје лично име и у име Посланичке групе коју овде заступам, Нове Србије, да подржим ове измене. До 1. јануара 2018. биће обезбеђено привремено финансирање јавних медијских сервиса, значи РТС и РТВ. Колегиница је малочас рекла да је то 4.000.000.000 из буџета Републике Србије у 2017. години. То ништа није спорно, плус грађани ће плаћати тих 150 динара преко такси на свако електрично бројило у Србији. Говоримо сада конкретно о 4.000.000.000 из републичког буџета, то вам је негде око 32 милиона евра, ако бисмо сада превели у европску валуту. И то ништа није спорно.

Оно што бих упитао, а уједно бих и да поздравим, ево вероватно је први пут овде, новог државног секретара за информисање, господина Брајовића, и просто се надам да ће његов долазак у Министарство допринети да пре свега РТС као јавни медијски сервис буде пуно бољи, а кад кажем пуно бољи, ево, сећам се из својих дечачких дана и школског програма, и образовног програма, који је био пуно бољи него што је то данас, не знам да ли је тада РТВ имала више новца него што га има данас. Ми смо овде, и моје колеге из Нове Србије, постављали више пута посланичка питања везана за висину плата запослених уредника у Јавном сервису и на то, верујте ми, скоро никада нисмо добили одговор. То је нешто што интересује грађане Републике Србије, на који се начин тачно троше ови велики новци које издвајамо из буџета на јавне сервисе и у Београду и у Новом Саду.

Волели бисмо онда да знамо, разумем велике комерцијалне телевизије и рекламни програм, али ви сада имате буквално и да се Други Дневник на РТС прекида рекламним програмом, колико то кошта и да ли ће се ови новци употребити да се промовишу културне и историјске вредности Србије, да се помажу све манифестације у Републици Србији, а не да, нажалост, имамо само изобиље репризног програма и, морам да кажем, некада увече и у ударним терминима имамо филмове са насиљем које

гледају деца. То је нешто што стварно не приличи нечему што ми желимо да буде, а то је национални јавни сервис.

Са друге стране, апсолутно подржавам да он има сигуран извор финансирања и због тога ће и Нова Србија у дану за гласање ове одредбе измена Закона о јавном медијском сервису и подржати, уз све ове примедбе које сам изнео. Радује ме долазак неког ко је толико дуго година радио на РТС-у, односно на Телевизији Београд, као неко из куће који ће знати доста ствари у том сервису да уреди.

Оно што сам још хтео да кажем у овом уводном делу, колико ми време буде дозвољавало, то је, већ смо поменули, и колеге које су говориле пре мене, обавезе државе које има на основу старе девизне штедње везане за пресуду Суда за људска права у Стразбуру из 2014. године, а износ тог старог дуга који је настао тамо до априла 1992. године је негде, колико сам нашао овде у подацима, до 310 милиона евра.

Због грађана Републике Србије, треба да знају да се то односи на грађане из бивших република СФРЈ који су имали девизну штедњу у испоставама банака које су имале седиште, имају их и данас, у Републици Србији. Ова пресуда из Стразбура из 2014. године, коју сам помињао, односи се на Републику Србију и Републику Словенију.

Колега који је говорио пре мене помињао је стари режим који је био 1992. године када су настали проблеми старе девизне штедње, али, нажалост, није поменуо нешто што су радили пре свега Млађан Динкић и његова тадашња влада када су решавали проблем старе девизне штедње, а то је да нису обухватили чак ни одређене наше грађане са Косова и Метохије, као ни Црне Горе.

То је оно што ми сада морамо да платимо, а што је колегиница Томић већ изнела, боље да то урадимо данас него да то радимо за годину или две, јер ће нас тада много више и много скупље коштати.

Хтео бих, наравно, и у овом делу да поменем, већ су колеге изнеле, задуживање за, пре свега, деоницу ауто-пута Сурчин–Обреновац. За нас из Нове Србије то је веома битна ствар, јер смо већ у протеклих више од деценију стално потенцирали изградњу ауто-пута кроз Шумадију, односно коридор ка западној Србији. Сада нам је задовољство да кажемо да ће, ево већ, надамо се, негде до краја 2018. године бити комплетно завршена траса од Београда, односно од Обреновца, односно Сурчина ка Обреновцу, па даље доле ка Љигу и до Чачка.

Две ствари, мада овде, нажалост, нема представника Министарства саобраћаја, односно Министарства за инфраструктуру, али због грађана Србије волео бих да чујем да ли ће овакав аранжман, било са кинеском банком, било са неком другом банком бити ускоро пред народним посланицима везано за деоницу од Чачка ка Пожеги? То је нешто што ми исто жељно ишчекујемо, као и сви грађани који живе у западној Србији, да се што пре крене са деоницом и од Чачка ка Пожеги и даље од

Пожеге ка Пештеру или ка Златибору, сад зависно која ће се тачно траса утврдити, али би то било добро да се уради што пре.

Због јавности која прати овај пренос, морам да кажем да су веома повољни услови задуживања које смо добили од Кинеза, а везано за ову веома захтевну деоницу од Сурчина до Обреновца, јер ту, грађани добро знају, имамо она велика клизишта, Умка, и нешто што деценијама није могло да се реши. Ми смо добили кредит од неких 198.000.000 долара да 20 година, односно 240 месеци, са каматом од 2,5% која је у овом тренутку најповољнија на тржишту.

То је нешто што ћемо ми увек поздравити. Јер, ако правимо некакву нову вредности, ако правимо путеве онда апсолутно има смисла да се држава задужи да би се 1% на адекватан начин одрадио. Због тога ћемо наравно подржати и зајмове од Европске банке за обнову и развој, а тиче се две деонице на Коридору 10, код Димитровграда и Лесковца.

И, на самом крају, нешто што ме изузетно и лично интересује, јер смо претходних дана и месеци у овом парламенту слушали, богами, доста тога и лошег, ја то просто морам да нагласим, о раду независних тела које смо ми овде, или ми или је неко из претходних пленума изгласао, а то је да су овде испред нас и кандидати за избор Савета Комисије за јачање конкурентности.

Због јавности Србије, уопште не знам колико је ова комисија која је веома значајна, а имамо читаво једно поглавље, Поглавље 8, код приступних преговора са ЕУ, које говори о конкуренцији, значи, колико је уопште ова комисија позната, а колико је она битна и значајна за све нас грађане Републике Србије. Јер она треба да створи такве услове на тржишту да ми када уђемо и у велепродају и у малопродају добијемо одређене производе по најнижој цени, да немамо договорене картеле, да немамо монополе на самом тржишту, јер ти картели, ти монополи имају наравно за последицу велико и енормно дизање цена.

Због тога бих ја нешто више рекао о самој Комисији за заштиту конкуренције, чији се један члан бира данас на овој седници, а биће изабран у дану за гласање. Законом о заштити конкуренције из 2015. године створени су услови за избор првог сазива Комисије и она је изабрана у априлу 2006. године. Касније су донети подзаконски акти. Комисија када је изабрана била је, хајде да кажемо, у смањеном капацитету, јер је имала само 15 запослених. Али, оно што је битно, да је у овом тренутку трећи сазив Комисије, коју предводи уважен професор Милоје Обрадовић, и која се стварно ухватила укоштац са великим проблемима које је затекла на српском тржишту.

Морам, и због грађана Републике Србије, да подсетим да је Комисија први пут 2011. године користила своје законско овлашћење да самостално изриче санкције за учињене повреде конкуренције, односно мере заштите конкуренције. Укупан износ одређен те године, који је

касније и наплаћен у буџет Републике Србије, износио је 350.000.000 динара. Комисија за заштиту конкуренције први пут је, то морам да кажем, у историји Србије после 1945. године казнила и једно јавно предузеће, то су Погребне услуге, за монопол на тржишту. И по томе је наравно препознатљива.

Оно што бих волео да истакнем у овој мојој дискусији јесте да охрабрим Комисију да води рачуна и да улази пре свега у малопродајне мреже, јер ће само на такав начин моћи да помогне сваком грађанину да те робе и услуге плаћа по што нижој цени.

Наравно, због јавности треба нешто да кажемо о предложеним кандидатима. Нова Србија ће у дану за гласање подржати кандидата, уваженог правника, Чедомира Радојчића. То је човек који је био и у првом сазиву Савета Комисије за јачање конкуренције и борбу против монопола и 2005. године. Он је искусан правник, који има 32 године радног искуства, радио је и у привреди и у локалним самоуправама. Био је секретар Скупштине општине Стари град, а радио је више од 10 година и у предузећу „Иван Милутиновић“ и поседује искуство, поседује знање да може да допринесе успешнијем раду саме комисије.

Ево толико. Још једном да поновим да ће Нова Србија у дану за гласање подржати измене и допуне предложених закона. Захваљујем.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Поштовани посланици, сагласно члану 27. и члану 87. ст. 2. и 3. Пословника, обавештавам вас да ће Народна скупштина данас радити после 18.00 часова, због потребе да Скупштина што пре размотри и донесе акте из дневног реда ове седнице.

Примили сте оставку народног посланика Ивице Тончева на функцију народног посланика у Народној скупштини Републике Србије и извештај надлежног одбора Народне скупштине поводом разматрања ове оставке, који је утврдио да је подношењем оставке наступио случај из члана 88. став 1. тачка 2. Закона о избору народних посланика и предлаже да Народна скупштина у смислу члана 88. ст. 3. и 4. истог закона, констатује престанак мандата овом народном посланику.

Сагласно члану 88. став 1. тачка 2. и ст. 3. и 4. Закона о избору народних посланика, Народна скупштина на предлог Одбора за административно-буџетска и мандатно-имунитетска питања Народне скупштине, констатује да је престао мандат пре истека времена на које је изабран, народном посланику Ивици Тончеву, даном подношења оставке.

Сагласно Закону о избору народних посланика, извршиће се попуњавање упражњеног посланичког места у Народној скупштини.

Реч има народни посланик Марко Ђуришић.

МАРКО ЂУРИШИЋ: Хвала, председнице.

Колеге посланици, тешко је изабрати неку од 27 тачака дневног реда о којима имам 20 минута нешто да кажем. Било је занимљиво

слушати министарку која је 27 минута покушавала да образложи онај део тачака дневног реда које се данас налазе пред нама, које су дошле из Владе.

Доста се мучила, морам да признам, читајући образложења разних закона који су пред нама, покушавајући да представи оно што је за грађане у тим законским решењима добро. Па је онда рекла – имамо три закона где се само померају рокови, и каже ништа се ту не мења само се померају рокови. Зашто се сада померају ти рокови, министарко? Зашто Влада није донела законе којима се уређују равноправни статус, плате и друга примања запослених у јавним службама, државним органима и тако даље, на које се обавезала законом донетим у фебруару ове године, да ће бити донети до краја ове године?

Шта је то спречило најбољу владу на свету, на планети, како год, како слушамо сваког дана од њених чланова и њеног предводника? Који су то капацитети вама потребни и зашто вам је сад потребно још годину дана да то урадите, а нисте успели да урадите за ових десет месеци? Зашто да вам верујемо да ће то бити урађено? Немамо апсолутно ни један једини разлог да вам верујемо.

Када се померају ови рокови поставља се питање одговорности зашто нешто није урађено и ко је одговоран. Ви то, наравно, нисте могли да кажете везано за 1. тачку дневног реда јер је одговорност на вама, односно на вашем министарству. Можете ви да кажете – ја сам министарка тек четири-пет месеци, али мислим да ако је тај закон припреман, а требало је да буде припреман заједно са Законом о платама запослених у јавном сектору, усвојеном у фебруару месецу ове године, он је могао и морао је да се нађе у Скупштини, а не да ви овде дођете и тражите још годину дана и да при томе ништа не кажете.

Друге две тачке везане су за плаћање таксе за Јавни медијски сервис и поново је пракса Владе да један закон који се зове привремени, који у свом називу има реч „привремени“, постаје трајни. Не сад у првом кораку, сад видимо да постоји предлог да се то привремено продужи за још годину, али, као и у случају отетих пензија што ће бити трајно, чини ми се да ће и ова претплата, овако како је сада усвојено, бити трајно решење, иако је грађанима обећано нешто друго пре пет година када је СНС долазио на власт: обећано је укидање ТВ таксе и ТВ претплате, па је враћено. Трбало им је две и по године да укину, а онда су после за само пола године вратили.

Закон о уређењу судова није стигао из Владе, али се један колега посланик сетио да помери рок. И није знао баш да образложи зашто је то тако, зашто је још годину дана потребно да се одложи примена закона. Ко је одговоран за то? Ко је одговоран у овој земљи за то што се ствари не раде и не извршавају? Исти је случај и са Законом о јавној својини, пет година није урађен, а сада тражите још годину дана. И онда малопре слушамо министра који каже – највећи број, скоро сви су... Ко је урадио?

Ко није урадио? Потребни су нам прецизни бројеви. Да ли је ова влада способна да уради то? Да ли је способна да уради нешто за грађане?

Аналогно или дигитално? Хвалили сте се увођењем електронске пријаве за замену здравствених књижица. Па ево, идите одавде 500 метара сваког јутра сто људи стоји у реду на минус пет и смрзава се. Није смешно. Не знам зашто је вама то смешно. Да ли је њима смешно што стоје у реду? Мени није смешно. Ја сам пријавио своју ташту пре 45 дана и још није добила то. Која је то електронска пријава, шта они онда аналогно после раде ако не могу да заврше издавање једне најобичније књижице за 45 дана? Пише да је рок 60 дана, али који је то рок? Кад прође тај рок, шта ћете онда да кажете? Били празници, Нова година, Божић? Стално слушамо нека немушта оправдања.

И онда долазимо до неких закона који имају везе са грађанима, Закон о ПДВ-у и акцизама, али не, нажалост, за добро грађана. Криво ми је што ту није министар финансија, јер је најављујући овај закон када смо усвајали буџет рекао да је он лично за предлог да се у Закон о акцизама уведу акцизе на заслађене воћне сокове, енергетска пића и заслађену воду. Зато што је Србија угрожена епидемијом гојазности. Зато што имамо апел Светске здравствене организације да предузмемо неке мере. Једна од мера је увођење акциза и пореза, не да би се пунио буџет, него да би се створио фонд за едукацију људи, за један здрави оброк у школама и вртићима, и да водимо рачуна о будућности ове земље и о њеним грађанима. Али, тога у овом закону нема, зато што је ова влада слуга крупног капитала.

Ова влада не сме да изађе на црту некој „Кока-коли“ или некој великој компанији и да каже – за добробит наших грађана ваши производи ће бити додатно опорезовани у Србији. Ви немате храбрости за то и зато тог предлога нема. Има повећања акциза за цигаре, за друге производе, и то је у реду, али видимо да се ту Влада највише хвали како је спречила шверц цигарета, како је, не знам ни ја, неки дуван, тоне или стотине килограма дувана негде заплењено као највећи проблем криминала у Србији. Али се не сме утврдити ко је рушио Савамалу, а и други случајеви – за то храбрости нема.

Било ми је занимљиво код Закона о ПДВ-у, министарка која је образлагала овај закон покушала да објасни како Закон о ПДВ-у није закон којим се решавају социјална питања. Тиме је покушала да образложи то што се сада као једина преостала мера која је постојала у Закону о ПДВ, пошто је ова влада прво укинула, односно вратила ПДВ на храну и опрему за бебе, али је омогућила повраћај, најављује укидање тог повраћаја. Најављује га тако што ће то, каже, ступити на снагу када фамозни закон о фискалној подршци породицама са децом ступи на снагу. Ја вас питам, зашто немамо тај закон. Две године слушамо најаве да ће тог закона бити и две године нема ничега. Једино што је Влада, уместо да надогради мере, јер Србија има озбиљан демографски проблем – и није довољно колико год ви

вероватно пред изборе дођете овде са неким решењем како ћете давати неке паре родитељима новорођене деце за куповину беби опреме и хране, то није довољно.

Зашто није могла да остане ова мера која већ постоји? Прегломазна администрација, проблем Пореске управе да то све обради? А шта ради та пореска управа, чиме се баве? Не ради ништа, јер су резултати вашег омиљеног ментора и онога чијим се оценама хвалите – да у Србији расте сива економија. Како расте ако ви сви тако добро радите свој посао? Како расте ако Пореска управа добро ради свој посао? Шта је проблем? Проблем је незнање, некомпетентност и недостатак визије, што се из овога и види. Као што сте се сетили да можете, то је контрадикторно, у Закону о ПДВ-у говорите о томе да се смањи пореска стопа на брикете и пелет, а онда кажете како је то у ствари једна социјална мера, јер ће губитак у буџету због смањене стопе ПДВ-а на брикете и пелет бити надомештен запошљавањем. Значи, ви објашњавате мере у овом закону да ће имати социјални ефекат, а ви сте рекли да нема. Прочитајте закон до краја, прочитајте све што у њему пише, па дођите овде да га браните.

Између осталог, није истина да само три закона померају рокове, и Закон о јавној својини, и Закон о акцизама и Закон о порезу на додату вредност, у једном делу, померају неке рокове на пола године, годину. Значи, Закон о пореском поступку и пореској администрацији по ко зна који пут помера неке рокове. Стално се нешто одлаже, почетак примене електронске, ваљда толико водите ове аналогне да не можете да се одвојите од њих и да пређете на дигитални.

Е онда сад по дневном реду долазе, између осталог, тачке које су предложили одбори Скупштине за разна тела, од којих сва немају везе са финансијама, имају везе и са медијима, то је посебан скандал, и са неким другим стварима. Али мени је било јако занимљиво да читам један предлог, јер сам открио да у Скупштини постоји времеплов. Ја бих молио да ми омогућите да користим тај времеплов. Ево сад ћу да вам објасним како сам закључио то.

Када читате Предлог одлуке о избору члана Савета гувернера Народне банке Србије читате како је дошло до тога и, наравно, ова већина тек крене у избор новог оног тренутка кад старом престане мандат, уместо да посао обави пре, да нема празног хода, да нема тога да органи не могу да раде јер немају довољан број чланова, али ајде да то сад оставимо по страни, каже, Одбор ради, ради, ради и онда – на 14. седници одржаној 16. децембра 2016. године Одбор је предложио кандидата.

И онда су ваљда чланови Одбора после сели у тај времеплов, јер каже – Одбор је на 15. седници, логично, 15. долази после 14, али одржане 20. августа 2016. године, значи, у прошлом времену, они су предложили да се овај предлог разматра по хитном поступку. И очигледно да тај времеплов нису користили само чланови Одбора, него је користио и

кандидат, зато што је кандидат у свом допису Скупштини да прихвата кандидатуру потписао да прихвата кандидатуру за избор на функцију на коју је предложен од стране Одбора за финансије – 28. новембра.

Значи, две недеље пре него што га је Одбор изабрао он је знао да ће бити изабран, односно да је већ изабран од стране Одбора. Ово је разлог да се ова тачка не разматра. Он је могао 28. (новембра) да каже прихватам кандидатуру на коју сам предложен од стране СНС-а, али није могао да каже прихватам кандидатуру на коју сам предложен од стране Одбора, јер је Одбор тек 20 дана после тога донео одлуку. Значи, ви сте морали или да користите тај времеплов мало мање и мало опрезније или да водите рачуна о томе какве папире шаљете овде у Народну скупштину.

Па, за разлику од вас, ми и у овом кратком времену успемо да прочитамо неке од ових тачака. Ја признајем, нисам успео да прочитам све, немам ту памет, а богами немам ни брзину, јер у овој скупштини, да бисте могли да реагујете, треба вам Хусеин Болт у посланичком клубу да стрчи од оног тренутка када се објави сазив, електронски, дигитални, а не аналогни у систему Скупштине, имамо осам минута да реагујемо и допунимо предлоге за дневни ред.

Али добро, верујем да ће следећи пут председница Скупштине бити још захтевнија, да ће нам оставити три минута, па ћемо видети да ли можемо да ангажујемо Хусеина Болта да нам помогне да за то време стрчи и однесе предлоге на писарницу како бисмо могли да остваримо своја посланичка права.

Ови закони не садрже, кажем, готово ништа добро за грађане и то је посебно видљиво у једној онако баналној тачки дневног реда – Предлогу Аутентичног тумачења одредаба члана 1, члана 5. став 1. и члана 53. ст. 1. и 2. Закона о експропријацији. Значи, постала је пракса СНС-а да, уместо да усваја јасне законе који ће моћи да се спроведу и који ће штитити интересе грађана и државе и увести ред, Влада, односно владајућа већина прибегава овим аутентичним тумачењима и уместо да измени закон она овде доноси аутентично тумачење.

Шта ово аутентично тумачење има за последицу? Има за последицу да се прекине са судском праксом у случајевима, пре свега везаним за ЕПС, за постављање далековода и чињеницу да ЕПС неће да плати грађанима земљиште које они не могу да користе зато што су постављени далеководи на њиховом земљишту или пролази изнад њиховог земљишта. Значи, ЕПС је користио рупу у закону, међутим, суд је заузео супротну праксу и шта каже све ово? Каже – у судовима тренутно постоји 102 предмета чија је укупна вредност 723.000.000 динара. Значи, неких 6.000.000 евра.

Значи, ми овим треба да спречимо грађане који не могу да располажу својом имовином дефакто да наплате то од државе онако како каже Закон о експропријацији. и уместо да се законом јасно утврди шта се

дешава и како се то регулише ми имамо ово аутентично тумачење које треба да прекине успостављену судску праксу, а на штету грађана Србије. Значи, сваки овај закон је, готово сваки, на штету грађана Србије. „Петрохемија“ и дуг од 105.000.000 евра који сада треба да постане јавни дуг и овде се говори да је то такозвани историјски дуг, настао у некој прошлости, провлачи се кроз године. А какво је предузеће? Ево од 2014. године послује позитивно, измирује све своје обавезе, чак успева да врати и неке обавезе из тог историјског претходног периода.

Постављам питање – шта ћемо са неким другим предузећима која данас нису на дневном реду? Шта ћемо са онима којима смо регулисали историјски дуг као РТБ, а они у 2016. години од 4.600.000.000 динара колико су потрошили електричне енергије плате 200.000 хиљада, па се истакнути члан СНС-а и директор Спасовски смеје и каже – па шта, неће да нам искључе. И ко ће те дугове, не те историјске него оне који се стварају сваки дан од стране партијских руководилаца, неспособних кадрова СНС-а, да враћа него грађани ове државе.

Оно што ме радује, радујем ме први договор за неки инфраструктурни објекат који је ова влада успела да договори, везано је за изградњу деонице ауто-пута од Сурчина до Обреновца. Стварно се надам да ће рок од три године, колико стоји у овом споразуму да је договорено за изградњу те деонице, бити испоштован. Мислим да је добро да знамо да те три године већ теку, 36 месеци тече од 18. јуна ове године, значи, прошло је већ шест месеци, да ће за две и по године бити отворена та деоница. И да то сада сви запамтимо и да се спремимо за тај дан, ја ћу бити срећан да будем тамо на отварању те деонице ауто-пута, па све, и ако ме тадашњи премијер, ко год он био у том тренутку, камионом превезе преко моста и даље.

Занимљиви су, наравно, кандидати за избор члана Савета РЕМ, с обзиром на то да ћемо после неколико неуспелих покушаја и блокирања више од годину дана да се изаберу чланови који долазе на предлог удружења чији су циљеви остваривање слободе изражавања и заштита деце коначно имамо неки предлог који ће вероватно проћи.

Међутим, оно што мене занима јесте да ли ће тај један члан који буде изабран имати снаге, храбрости и подршку других чланова да уради нешто по питању емитовања ријалити програма у Србији. Да ли ћемо по угледу на земље у окружењу ограничити време емитовања на оне касне вечерње сате када млади људи, односно деца не гледају телевизију или ћемо те програме, као што је то случај до сада, емитовати 24 сата дневно и тако чинити више од 60 или 70% програма неких националних емитера.

То је наравно питање и за Министарство. Оно је док је био претходни министар показало да нема храбрости да се са тим обрачуна, али ајде да видимо шта ће нови министар и његов нови државни секретар урадити.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала вам. Потрошили сте време.

МАРКО ЂУРИШИЋ: Нисам потрошио време. Хвала вам.

ПРЕДСЕДНИК: Добро, говорили сте две секунде дуже него што је предвиђено Пословником.

МАРКО ЂУРИШИЋ: Ово је друга ствар, потрошио време нисам, хвала богу; ја планирам да живим још дуги низ година, на радост моје породице, а на вашу велику несрећу.

ПРЕДСЕДНИК: Ето, то је моја новогодишња жеља вама, пошто нисмо могли да расправљамо о амандманима који су посвећени Деда Мразу.

(Марко Ђуришић: Могли смо, могли смо...)

Реплика, Верољуб Арсић. Изволите.

ВЕРОЉУБ АРСИЋ: Госпођо председнице, чуо сам јако занимљиву дискусију од свог колеге и кад је спомињао времеплов и зашто би хтео да га има и да се мало провоза њиме, то је од накнадне памети која их је снашла, па би се вратили у 2001. годину. То је једини разлог. Иначе, цела дискусија је једна најобичнија демагогија.

Ево, дотакао се Закона о порезу на додату вредност, па каже, ето, Пореска управа мора превише да администрира, па зато мењамо закон и брани одредбе закона које је само пре три или четири године овде нападао у истој овој скупштини и говорио како је то непотребно администрирање за грађане. Сада брани закон.

Када смо доносили закон, то је било нешто најбоље што смо могли у том тренутку да понудимо грађанима Србије и јесте, морали су да администрирају да би остварили нека своја права и тога смо били свесни. Сада имамо стабилнију економску ситуацију и можемо то на одређен начин да регулишемо, да нема више администрирања грађана.

Каже да расте сива економија. Сива економија јесте један проблем овог друштва, а све претходне власти, осим власти Александра Вучића, нису смеле да се ухвате у борбу против тога, зато што су се бојали за гласове и зато је она толико нарасла.

И када постављају сва ова силна питања, ја бих то разумео да нису били на власти, али су били на власти, а то што не знају, говори само о томе да ништа нису ни радили. И када причају о политичким директорима...

(Председник: Време, искористили сте пар секунди.)

Завршавам, завршавам.

(Председник: Не, не могу да вам дам дуже.)

Завршавам, само...

ПРЕДСЕДНИК: Разумем вас, али не могу да вам дам дуже.

(Марко Ђуришић: Могу ли ја реплику?)

Можете, наравно, само морам колеге да упозорим да морам да избришем листу, да не мисле да имам злу намеру.

Реч има Марко Ђуришић. Изволите.

МАРКО ЂУРИШИЋ: Хвала, председнице.

Па, прво, ја нисам био ту када сте уводили поново ПДВ на храну и на беби-опрему, а уводили ову меру могућности повраћаја. Нисам био посланик у том сазиву, тако да сасвим сигурно нисам то критиковао. А ослобођење од ПДВ-а на храну и опрему за бебе је по мени најбоље решење. И ми предлажемо овде већ годину и по дана да се смањи стопа ПДВ-а на храну за бебе са 20 на 10 посто и за то нема разумевања и нема подршке.

Али критикујем, наравно, сада ово решење, које је још лошије, јер ви укидате једну једину преосталу меру социјалне бриге и бриге за грађане и будућност Србије, која постоји у Закону о ПДВ-у, правдајући се доношењем неког закона за који не знамо како ће да изгледа и који ће то бити износ једнократне помоћи која ће бити исплаћивана родитељима за исплату за беби опрему и за храну. Ми не знамо колико ће то бити и нисмо чули то ни од кога овде, јер тог закона још нема. А с обзиром на то да тај закон две и по године не може да се донесе, сумњам да ће бити донет.

Да, остаје исто, остаје исто, али то није довољно.

Ми имамо проблем у овој држави, демографски проблем, који не може да реши савет за борбу против абортуса, што чујемо да Влада има намеру да донесе, укључујући цркву и не знам кога још у тај проблем. То се тако не решава, господо, у модерним државама, него активним мерама подршке породицама са децом. Е, тога нема. То је оно што недостаје.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Хвала што сте се држали времена.

Реч има министар Ана Брнабић. Изволите.

АНА БРНАБИЋ: Хвала. Само пар ствари.

Прво, стварно ми је ужасно жао, пре свега као грађанки Републике Србије, што се овде спрдамо са електронским услугама као начином да олакшамо живот и грађанима и привреди Србије и то је претпостављам разлог зашто од 2015, 2016. године грађани живе у Србији и немају ниједну електронску услугу; морају да иду на шалтер, да скупљају папире, да се враћају са шалтера, да се враћају поново на шалтер, па опет да скупљају папире, па да се врате кући, па да изађу с посла да оду на шалтер, и тако седам, десет сати, седам, десет дана, али зато што видим да сад када смо кренули да уводимо електронски сервис, као Влада Републике Србије, то је овде потпуно, онако, ствар спрдње.

Добро, ако ви мислите да електронски сервиси нису важни за грађане, сва срећа што ова влада мисли да су важни као начин да се коначно у 21. веку олакша живот у Србији. Не постоји разлог да се иде на шалтере, нема разлога.

Што се тиче хваљења у вези са увођењем електронских здравствених књижица, ја се извињавам грађанима Србије ако је изгледало да се моје министарство, и ја као министар тог ресора, хвалило са увођењем

здравствених књижица, електронске пријаве за здравствене књижице, зато што је то ствар због које треба да нас је срамота, да смо их пустили 9. новембра 2016. године. Ја се извињавам ако је деловало као да смо се хвалили, није била намера. Била је намера да кажемо људима да смо коначно увели могућност да се од куће, од пријатеља, са посла електронски пријаве за једну услугу Републике Србије.

И тачно је да зато што се ово уводи тек 2016. године нема довољно људи који користе овај принцип, али је исто тако тачно да је важно људима дати избор да могу, уколико хоће, да користе електронске сервисе и да се пријаве од куће, из канцеларије или од пријатеља, а да ако неће и осећају се безбедније могу да стану у ред и да чекају на шалтеру.

Исто тако, треће, тачно је да смо заједно са Поштом Србије увели могућност да се за књижице пријављује и преко шалтера Поште који постоје у сваком селу Републике Србије, тако да када пензионери који не желе, рецимо, да оду у пензионерски клуб, јер смо и у пензионерским клубовима увели, уз помоћ, још једном јавна захвалност волонтерима са ФОН-а, они волонтирају, да се пензионери пријављују електронским путем за замену електронских здравствених књижица, да то сада када иду по своје пензије могу да ураде на шалтерима Поште.

Дакле, макар смо увели три различите могућности да се неко пријави од куће електронским путем, да не чека ни на једном шалтеру, да и даље чекају на шалтерима РФЗО, или да то ураде у пошти. То је највише што Влада може да уради. Влада не може и не треба да укине један метод чекања у редовима на шалтерима ако људи хоће да чекају у редовима на шалтерима или осећају да им је то безбедније, али је важно да се коначно уведу избор и да они могу да ураде то и од куће.

Дакле, још једном, нисмо се хвалили. Ако је деловало да смо се хвалили, ја се дубоко и искрено извињавам грађанима Србије, зато што је срамота да ми треба ово да радимо 2016. и 2017. године, срамота је. Али, вероватно да се деси да ова влада није ту 2017. године и да дође нека друга већина, да би се опет укинуло све што се тиче електронских сервиса, зато што је очигледно да је то овде спрдња. То је прво што сам хтела да кажем.

Што се тиче саме израде електронских здравствених књижица, то траје времена. Да ли је то нешто што се нама свиђа, што треба да поздрављамо? Није. Ради се најбрже што може. И, рекли смо да када се неко пријави, да неће трпети последице тога, што је логистички потребно неко време да се изради нова електронска здравствена књижица.

Што се тиче померања рокова, јесте, није океј да се померају рокови и, јесте, увек треба тражити одговорност када се померају рокови. Али, како да вам кажем, ради се на великом броју послова чији су се рокови потпуно сумануто и безразложно за једноставне послове померали па и по седам година, и ова влада треба да их заврши. И уобичајено, када желите да

завршите неке послове, треба вам неко време. И онда систематски завршавате један по један посао. То је оно што ради ова влада.

Један од послова који је потпуно неразумно, нелогично померан седам година је пренос матичних књига у електронски облик. Поново, један од озбиљних послова важних за грађане Републике Србије – седам година.

Рекли смо, рецимо, за то да се рокови више неће померати и цео сектор у Министарству ради на томе. Неће се померати. Локалне самоуправе морају да заврше овај посао како знају и умеју.

Али знате ли шта смо наследили после шест и по година од када је донесен тај закон? Рецимо, општина Трстеник, 1. новембар 2016. године, после шест и по година, више од тога, пренос матичних књига у електронски облик 1,5% посла урађено, 1,5% посла урађено. Радили смо са њима и данас је 69% посла урађено. Значи, може да се уради за два месеца, али нико га није урадио шест и по година. Док ви нисте рекли, као Влада Републике Србије, ово више нема смисла, урадићете, урадићете, сваки дан ћемо помагати и контролисати да ли је посао урађен.

Тај посао, велики посао који је требало да буде урађен пре четири године биће завршен до краја ове године, а онда, очигледно поучени овим како мора да се ради да би посао био завршен, заједно са Министарством финансија прелазимо на регистрацију имовине, да завршимо и то. Рећи ћемо – рокови се више неће померати, завршићемо током 2017. године. Али завршавамо послове који се нису завршили седам година, и то ваљда нешто значи, и то је ваљда нешто што треба похвалити и нешто што је гарант да се ови рокови неће померати.

На крају крајева, усвајани су, као што кажете, 2008, 2009, 2010, 2011. године одлични закони. Ја сам рекла „бе-ем-ве“ закони, „ауди“ закони, а ми и даље возимо „заставу“ и „фићу“, нису имплементирани. Сада се имплементирају после седам година и због тога је потребно померање неких рокова, јер систематски радимо на завршавању посла и завршавамо посао по посао.

Коначно, још једно објашњење, чини ми се да је потребно, рефундација и укидање права на рефундацију ПДВ за куповину хране и опреме за бебе. Покушала сам да објасним. Јесте, то се неће десити док Народна скупштина, односно Влада не заврши рад на Закону о финансијској подршци породици са децом. Док се не заврши рад на том закону и Влада Републике Србије не усвоји тај закон, неће се укидати право на рефундацију ПДВ, зато што то нећемо моћи да заменимо том социјалном мером једнократне помоћи.

Поред тога, постоји више разлога за ову меру, важних разлога за грађане Републике Србије, а један од тих су ти смешни електронски сервиси, зато што ћемо онда то, у ствари, уврстити у овај сервис који смо почели да пружамо ове године, а то је електронска пријава у

породилиштима за родитеље новорођене деце, која по први пут ускраћује потребу да иду на три различита места и да чекају на шалтерима у просеку седам сати. Сада ће се они и за ово пријавити у породилиштима и неће морати да скупљају рачуне и неће морати да пролазе кратак курс обуке како да раде рефундацију ПДВ, него ће одмах и сви родитељи, како се беба роди, бити пријављени за ту социјалну меру.

Важан разлог зашто ово радимо је што институт рефундације ПДВ за куповину хране и опреме за бебе није у складу са прописима ЕУ и што укидањем овог института извршавамо даље усаглашавање са прописима ЕУ и тиме показујемо још једном да је Влада Републике Србије дубоко посвећена што бржим европским интеграцијама.

Када говоримо о незнању, онда бих претпоставила да се макар у неким политичким странкама које су декларисале да Србија треба стратешки да се определи за ЕУ и брзо прикључивање ЕУ, чини ми се да због овог оваквог незнања то можда, онда, разлог и објашњење зашто су те европске интеграције ишле тако брзо до 2014. и 2015. године. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има Александра Томић, као овлашћени предлагач.

АЛЕКСАНДРА ТОМИЋ: Уважена председавајућа, поштовани министри, колеге посланици, отворила се расправа по питању избора члана Савета гувернера и уопште зашто бирамо институције када члановима одређених савета истекне мандат. Па зато што тако пише у закону. Када почнете да спроводите процедуру практично прекидате мандат који сте му дали по закону, а он траје четири или пет година, и онда бисте рекли како ми смењујемо људе. Ми не смењујемо људе, него једноставно вршимо функцију надзора над тим институцијама до краја њиховог мандата. Наше је да обавимо избор у складу са законом.

Закон каже – ако је 14. новембра истекао мандат, онда процедура креће од следећег дана или од дана када се конституише одређени орган, јер смо имали изборе, на пример, за неке друге комисије које смо бирали, а када је члан Савета гувернера у питању, то је био 14. новембар, од 15. до 29. подносиле су захтеве све посланичке групе. Значи, овај кандидат је 28. поднео свој захтев и предлог је поднела СНС, а то је све у роковима и у складу са законом.

Уколико то не радимо и не желимо да раде наше институције, које су у надлежности Скупштине Србије, онда практично гушимо рад тих институција, а у ваше време те институције су биране и годину и по, и две године после истека мандата појединих чланова, па ви сада видите ко је рушио институције, а ко их је градио.

Што се тиче уопште кадрова о којима причамо и како ми немамо кадровску структуру, и како је Спасовски најгори директор, па и у ваше време је био директор и ваш тадашњи председник Србије долазио је у исти тај Бор и хвалио се таквим директорима као што је он.

Према томе, деградирање институција као што је Републичка управа јавних прихода, како ништа не ради, како јача сива економија, па показују резултати. Онолико наплаћен порез на основу деловања Републичке управе јавних прихода показује резултате у буџету, а у ваше време је господин Мишковић користио „Белвил“ и земљиште испод „Белвила“, ником није плаћао порез за то и Републичка управа јавних прихода није смела да уради процену земљишта и капитала, него су то плаћали они који су куповали те станове преко кредита одређених банака, а то је у ствари из буџета свих грађана Србије. Тако је изгледала ваша политика, а овако данас изгледа наша политика.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има народни посланик Марко Ђуришић, реплика. Изволите.

МАРКО ЂУРИШИЋ: Хвала.

Имам проблем, односно сада мало боље разумем зашто је министарка Брнабић данас овде.

Ви јесте данас овде у Скупштини први пут ...

(Посланици СНС: Није.)

... Да образложите ове законе за померање рокова. Значи, други чланови Владе су то већ радили и они не могу сада да кажу то што сте ви нама рекли – ево, морамо сада, седам година је прошло, неки посао се није завршио. Па ко је седео у Влади пет од тих седам година? Па ко је седео? Па они са којима ви седите у Влади. Па о томе се ради. Не можете ви да кажете – ево, ја сам ту четири месеца, немам никакве везе са тим.

Значи, иста већина је бирала и вашу претходницу и министра пре тога. Добро, био је неки посао за две године, да ли је урађен или није урађен, можемо, али ви сте имали још пет година да урадите па нисте успели. О томе се ради, министарка.

Разумем зашто господин Вујовић није ту. И он је долазио овде три, четири пута и померао ове рокове у Закону о пореској администрацији и било му је непријатно, каже – па мислили смо, али ево не може, знате, и сада је човек дигао руке, јер не може да правда то, јер он више не може. А вама је ово први пут и ви сада кажете – нећемо више. Ја вам не верујем, одмах да вам кажем, јер није само до вас, ради се о Влади, о систему рада, односно нерада, и то што ми данас, 2016. године, уводимо те електронске сервисе јесте поражавајуће за све нас, јер је то нешто што је требало да се уради пре пет или десет година.

Европске интеграције о којима говорите и које покушавате да оправдате, оне иду најспорије у Србији од свих земаља. Од 2012. године када смо добили чланство кандидата, најспорије идемо већ пет година.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала, мислила сам да ћете реплицирати посланици која вас је спомињала директно, али добро, нема везе.

Реч има народни посланик Бојан Торбица.

БОЈАН ТОРБИЦА: Поштована председнице, цењена министарко, колеге посланици, изузетно је занимљиво када поједини посланици, иначе припадници бившег режима, поставе питање ко је за нешто одговоран у Србији. Грађани Србије су и 2012. и 2014. године, и ове 2016. године, рекли ко је одговоран за пљачкашку приватизацију, ко је одговоран и за отпуштање стотине хиљада радника, ко је одговоран за то што је Србија опустошена, ко је одговоран за то што су грађани доведени на ивицу сиромаштва? Када причају о слугама крупног капитала и када причају о тајкунима, питао бих у чије време су тајкуни и крупни капитал владали Србијом и коме су, ако не њима и њиховом председнику, тајкуни и крупни капитал формирали Владу 2008. године.

У име Посланичке групе Покрет социјалиста – Народна сељачка странка – Уједињена сељачка странка у потпуности бих се сложио са јучерашњом констатацијом министарке Брнабић о великом значају доношења закона о проценитељима вредности непокретности. Сви знамо да су тренутно у Србији процене вредности непокретности најчешће неадекватне, а неадекватна процена вредности непокретности отежава приступ изворима финансирања, отежава даљи развој кредитирања, а све ово спречава привредни раст који нам је преко потребан зарад економског и привредног опоравка земље.

Највећи корисници услуга проценитеља су, наравно, пре свега, банке. Непоузданом проценом вредности средстава обезбеђења долазимо у ситуацију да банка клијенту или не жели да одобри кредит, или одобрава кредит уз вишу каматну стопу, чиме расте вероватноћа да ће такав кредит током рока отплате постати ненаплатив. Оба случаја имају непосредан утицај на отежан приступ изворима финансирања и ометају развој наше привредне активности. Уз ово се, често у претходном периоду, појављивао још један проблем који је директно произишао из непрецизне процене вредности непокретности која је предмет обезбеђења, а то је ситуација у којој банка од клијента захтева значајно већу вредност хипотеке у односу на износ кредита. Све ово је последица чињенице да у Србији не постоји потпуна и систематизована инфраструктура за квалитетно и поуздано вредновање непокретности.

У односу до сада, процену непокретности вршили су вештаци грађевинске струке, које је именовало Министарство правде, али они нису увек имали потребно знање о проценама вредности некретнина, нису имали обавезу сталног стручног усавшавања, нити су имали званично усвојене стандарде и методологију којима би се руководили. Због нестандардизованих критеријума често се дешавало да се процене вредности за исту непокретност, а које су вршене у исто време, разликују и до 60%. Све је ово често доводило до злоупотреба приликом процена вредности некретнина, а оно што је најстрашније јесте чињеница да није

постојало регулаторно тело одговорно за санкционисање непрофесионалног и неетичког поступања проценитеља.

Предложеним законом стварају се поуздани национални стандарди, обезбеђује стручност и одговарајуће образовање проценитеља, али и стварају унифицирана правила везана за тржиште непокретности, што ће допринети одржавању финансијске стабилности, избегавању системских ризика, пошто тачност процене вредности непокретне имовине, као што сам рекао, представља значајан елемент финансијске стабилности банкарског система, као и побољшање приступа финансијама и повећаном развоју привредне активности.

У вези Предлога о изменама и допунама Закона о порезу на додату вредност, осврнуо бих се на предлог укидања права на рефундацију ПДВ за куповину хране и опреме за бебе, уз важну напомену, да, као што је и министарка рекла – предложено је да се право укида тек даном почетка примене Закона о финансијској подршци породици са децом којима ће бити уређене те једнократне исплате. Најаве ове мере у претходних пар месеци била је често злоупотребљавана у дневнополитичке сврхе и зарад убирања јефтиних политичких поена, али ће усвајање Закона о финансијској подршци породици са децом којим ће бити уређена једнократна исплата новчаних средстава ставити тачку на сва злонамерна тумачења.

Надам се да је сада свима јасно да ће тек даном почетка примене те мере бити укинута право на рефундацију, а овим изменама биће омогућено да сви родитељи остваре право на надокнаду пошто ће сви, понављам, сви родитељи имати ово право. Предност оваквог социјалног приступа биће и чињеница да од сада родитељи неће морати да пролазе кроз све те дуготрајне процедуре, њихове верификације и одобрење од стране Пореске управе, како би рефундирали средства, већ ће, значи, приликом пријаве новорођенчета имати могућност да се пријаве и за ову једнократну исплату новчаних средстава.

Желим још да напоменем да се новим законом о финансијској подршци породици са децом, који ће бити усвојен следеће године, планира и значајно повећавање броја жена које ће имати право на породилску накнаду. Наиме, први пут ће бити предвиђена могућност да мајке које раде по уговору о привременим и повременим пословима, као и оне које су власнице пољопривредног газдинства, а обављају самосталну делатност, имају право на надокнаду из буџета, као што имају све друге мајке.

Увођењем ових нових категорија, по којима ће имати право на надокнаду, Влада Републике Србије ће створити најшири обухват овог права, пошто ове жене никада до сада нису имале право да добију породилску накнаду од државе.

И на крају, везано за Предлог закона о преузимању обавеза акционарског друштва ХИП „Петрохемија“ Панчево према Привредном друштву „Нафтна индустрија Србије“ и претварању тих обавеза у јавни дуг

Републике Србије, морам да констатујем да смо сви били сведоци да се током последње две деценије пословање „Петрохемије“ одвијало у неекономским условима, и да је управо због тога и поремећаја на тржишту дошло до кашњења у измиривању обавеза добављачима, међу којима се налазио и НИС.

Имајући у виду угрожену финансијску позицију „Петрохемије“, велику изложеност према добављачима, што је последица економских услова пословања из протеклог периода, „Петрохемија“ није у могућности да обезбеди финансијска средства и измири обавезе које датирају из претходног периода, а да притом, не угрози текуће пословање и плаћање текућих обавеза по основу набавке примарног бензина и других сировина, па је било неопходно да већински власник, Република Србија, обезбеди финансијска средства како би се измириле обавезе „Петрохемије“ према НИС-у.

Влада Републике Србије усвојила је Програм мера за измиривање обавеза пре „Петрохемије“ према НИС-у, по основу испоруке примарног бензина. Зато је у циљу решавања проблема потребно доношење овог посебног закона, којим ће Република Србија преузети, као јавни дуг, обавезу у износу од 105.000.000 евра. Доношењем овог закона уредиће се начин, поступак измиривања обавеза „Петрохемије“ према НИС-у, као и начин обезбеђивања средстава за ове намене.

Сматрамо да је неопходно донети овај закон, поштујући потребу да се „Петрохемији“ пружи неопходна подршка, да се не угрози њен нормалан и континуиран рад, али и како би се наставио процес реорганизације овог предузећа сходно преузетим обавезама.

О значају „Петрохемије“ говоре нам и подаци да од 10 земаља југоисточне Европе, са више од 65.000.000 становника, практично, једино „Петрохемија“, располаже оперативним капацитетима за производњу полиетилена и сопственим сировинама. Код стирена је предност „Петрохемије“ још израженија, јер у кругу од хиљаду километара нема ниједног сличног постројења.

У „Петрохемији“ ради више од 1.400 радника, који чекају да се нађе решење како би фабрика наставила нормално да ради, тим пре што фабрика ни данас нема вишка запослених и што сви и сада раде пуном паром. Већ другу годину заредом „Петрохемија“ бележи позитивно текуће пословање. Тако је и у првих девет месеци ове године остварена добит од 40.000.000 евра, и искрено се надамо да ће до краја године та добит већа чак и од 50.000.000 евра.

Посланичка група ПС-НСС-УСС у дану за гласање подржаће овај, као и остале предлоге закона. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ (Ђорђе Милићевић): Захваљујем.

Реч има народни посланик Бошко Обрадовић.

Изволите.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Хвала, председавајући.

Поштовани грађани Србије, помаже Бог свима. Изузетно је важно да вам се данас обратимо у овој скромној минутажи на 27 тачака дневног реда које је владајућа већина ставила у једну тачку. Чуо сам и за два у један и за три у један, али за 27 у један, то заиста нисам чуо.

Председнику Скупштине Маји Гојковић требало је пет минута да прочита које су уопште тачке дневног реда, а замислите, да ми из опозиције, ја конкретно као шеф Посланичке групе Двери имам 35 секунди по сваком закону да о њему говорим.

Дакле, то је слика какав је ваш однос као владајуће већине према Парламенту, на сваки начин покушавате да угушите глас опозиције, али то, наравно, нећете успети.

Која је поента већине ових ваших захтева, то сте и сами отворено рекли, ја вам се на томе захваљујем, добро је да грађани Србије то чују, поента је у насилном усклађивању законских прописа Републике Србије са ЕУ. Дакле, све се мора подредити стандардима ЕУ, и то далеко пре него што улазимо у ЕУ, рачунајући и то да никада нећемо ући у ЕУ, а морамо применити све оно што путем „факс демократије“ добијемо као наредбу из Брисела.

Кренућу од Предлога о изменама и допунама Закона о акцизама. Већ смо вам указали на то да што се тиче нафтних деривата цена у наступајућој години може да буде само већа. У овој години када су биле смањене цене нафтних деривата на европском тржишту ви их нисте смањивали у Србији, али, наравно, повећавате акцизе. Зато ће ови ваши приходи бити потпуно нереално овде планирани у буџету.

Слична ситуација је и са дуваном, јер од 1. јануара поскупљују цигарете у Србији и на сваких шест месеци до уласка у ЕУ њ поскупљиваће, јер је то још један налог из ЕУ, али неће приходна страна да се пуни, зато што ће јачати сиво тржиште које ће продавати дуван.

Али мени је најзанимљивије што се тиче акциза јесте тржиште кафе, где ви радите једну скандалозну ствар, уводите акцизе и за домаће произвођаче финалних производа од кафе и тиме, заправо, положај увозника изједначујете са положајем домаћих произвођача, што је апсолутно на штету домаћих произвођача, и није вам први пут. Од 5. октобра 2000. године ви убијањем домаћих произвођача, практично, уништавате домаћу привреду, јер их изводите у конкуренцију са којом они не могу да се такмиче, јер немају ту врсту субвенција и подршке државе, као што имају стране компаније од својих држава.

Дакле, ево и сада сте решили да убијете и домаће произвођаче кафе и све оне који раде као њихови добављачи, подизвођачи и све оно друго што је наша домаћа производња, а много нам је важније то јер одатле се реално пуни буџет кроз порезе на зараде.

Наравно, тек је интересантан Царински закон у коме ви, заправо, под даљим притисцима уласка Србије у ЕУ, морате све да ускладите и да докраја укинете све царине на увоз стране робе и да докраја убијете домаћег произвођача и домаћу робу.

Један од услова за улазак у ЕУ је улазак у Светску трговинску организацију. Улазак у Светску трговинску организацију је условљен либерализовањем нашег тржишта и увозом и прометом генетски модификоване хране и семена.

И треба, министарка, и то да признате грађанима Србије, да је и то ваш план да на вашем путу у ЕУ по сваку цену доведете у Србију генетски модификовану храну и семе, које је штетна по наше здравље, штетна по животну средину и посебно штетна по производњу здраве органске хране, која може бити перспектива прехранбено прерађивачке индустрије у Србији.

Шта, међутим, овим царинским законом ви укидате, то је веома интересантно и на то морам да скренем пажњу јавности. Пре свега укидате оно што је била добра одредба, а то је да повластица да поједини који долазе и који увозе нову технологију, хоће да осавремене своју технологију, хоће, дакле, да људи увезу нове машине да би боље радили, били су ослобођени од пореза, односно од царине, и то укидате.

Дакле, убијате домаћег произвођача који је имао макар ту могућност да буде ослобођен од царине за увоз, за проширење постојеће производње, модернизацију производње, увођењем нове, односно осавремењивање постојеће технологије. То је још један доказ како ви убијате домаће фирме.

Наравно, да ви не схватате шта се данас дешава у свету, велике геополитичке промене у Европи и свету, а посебно државни интервенционизам, који је присутан широм света. Бројне државе интервенишу у подршци сопственим банкама, сопственој привреди, једино ви из СНС и владајућег режима, то не смете да урадите у Србији, зато што сте слуге ММФ, Светске банке, Брисела и Вашингтона.

Овде имамо још једну ствар на коју морамо да укажемо шта још укидате у Царинском закону. Укидате оне повољности које су имале особе са инвалидитетом: не могу више без царина да увозе ортопедска и друга помагала, не могу више да увозе путничке аутомобиле без царина, не могу више другу опрему за вршење разних делатности за које су се оспособили да се тиме баве.

Дакле, ви, најосетљивије категорије нашег становништва, особе са посебним потребама, особе са инвалидитетом, лишавате царинских повластица које су до сада имали. Грађани Србије треба то да знају, СНС директно угрожава најосетљивију групу нашег друштва, дакле, која се тиче особа са инвалидитетом, али, зато никада ви нећете угрозити

ваше финансијере из ММФ, никада нећете угрозити стране банке, које деру кожу с леђа грађана Србије, али, ево, особе са инвалидитетом зашто да не.

Казнена политика, недовољно је прецизно дефинисано када се увози кварљива роба, када је роба лошег квалитета и све друго што страни увознички лоби овде ради, нема јасне и прецизне казнене политике, јер наравно ви штитите увознички лоби. Вама је увознички лоби нешто што овде мора да постоји по сваку цену, а домаћи произвођач, домаћи привредник и пољопривредник може наравно у други план.

Слична ствар је и Закон о извозу и увозу робе двоструке намене. Он говори баш о томе како ви странце стављате у први план. Ево шта ви радите, пошто су се стране фирме жалиле да им је предуга процедура око увоза робе двоструке намене, то је изузетно осетљива роба која се користи и у цивилне и у војне сврхе, и мора бити посебно контролисана, ви лепо укидате те процедуре за обавезну контролу приликом царине робе двоструке намене из простог разлога да бисте изашли у сусрет страним фирмама, које овде раде шта хоће.

Ми вас саветујемо немојте то радити, макар, пошто сте оставили могућност контроле, ставите да то буде обавезно, да наши инспекцијски органи упадају у стране фирме које користе робу двоструке намене и непрестано проверавају, ако сте већ укинули ту проверу на царини.

Мени је, верујте, и то овако са посебним одушевљеним желим да вам данас пренесем, најдражи ваш предлог закона о услугама. Знате шта је ту генијално? Закон у највећем броју својих одредби ступа на снагу даном приступања Србије ЕУ. Па то је генијално. С обзиром на то да ми никада нећемо приступити ЕУ, данас доносимо закон који никада неће ступити на снагу.

Ја сам желео да вам предложим, уважени министри, и нешто веома конструктивно, да сви закони које ви предлагете, а које морате да ускладите са ЕУ, ступе на снагу тек када ми уђемо у ЕУ, а не да нас они уцењују, притискају, малтретирају, терају да све наше законске прописе усклађујемо са ЕУ, а никада нећемо ући у ЕУ.

Ево, сам премијер каже да нема уласка Србије у ЕУ пре 2025. године, што бисмо ми усклађивали наше законе са ЕУ која нас уцењује са сваким тим новоусклађеним законом? Ево видите да не мора. Овај закон о услугама ступа на снагу тек када уђемо у ЕУ. То је сјајна ствар. Значи неће никада ступити на снагу, ми подржавамо таква законска решења.

Дужан сам да грађанима Србије објасним термин који сам употребио – „факс демократија“. То вам је оно, министре, када ви устанете ујутру, а онда вам стигне факс из Брисела шта данас треба да радите. Дакле, тако функционише „факс демократија“, коју сте ви прихватили, а не мора тако да функционише. Ево вам неколико примера.

Нису све државе Европе у ЕУ, ви то знате, господо министри. Је л' знате да нису све државе у Европи у ЕУ? Је л' знате да није Норвешка, је л' знате да није Швајцарска, је л' знате да није Исланд? Морам да вас подсетим на то. Дакле, постоји живот и мимо ЕУ. Није живот само у ЕУ.

А шта су радиле ове паметне државе, паметне државе, које нису у ЕУ? Оне нису желеле политички интеграцију са ЕУ. Нису желеле да усклађују међународну политику, безбедносну политику, културну политику, идентитетску политику, али усклађују економске односе. И морам да вам скренем пажњу да постоји европски економски простор и да постоји ЕФТА Споразум који са ЕУ склапају државе које нису чланице ЕУ. Ето вама начина како да сарађујемо са ЕУ – преко ЕФТА Споразума и преко европског економског простора, а не чланством у ЕУ, где смо непрестано уцењени на нашем путу у ЕУ.

Дакле, када се Двери буду питале и одлучивале ми ћемо се понашати као ове озбиљне државе, посебно угледајући се на Швајцарску, која сваки споразум склапа билатерално; нема пакета, нема наметања, нема условљавања, узимамо само оно што нам одговара, што је у обостраном интересу, што је на равноправним основама. Е тако се бране национални, државни и економски интереси државе. Уосталом да вас подсетим на пример Исланда, који је врати карту за ЕУ, избацио ММФ, банкротирао и спасао се тиме што није више трпео уцене из Брисела и није трпео уцене из Међународног монетарног фонда.

Наравно да ви у овом закону о услугама желите, такође, да либерализујете наше тржиште и да га препустите странцима. То је једна од мера коју ви стално називате конкуренцијом и слободним тржиштем. Па не може наш човек да буде конкурентан са неким кога подржавају толике стране банке и толике стране државе. Подржите ви прво нашег домаћег привредника и пољопривредника, па да онда причамо о слободном тржишту. Нема слободног тржишта док наша држава не подржи нашег привредника и пољопривредника. И то је, рекао бих, јасно свакоме.

Да пређемо сада на оне најзанимљивије делове ваше путне инфраструктуре. Зајмови за Коридор 10, за Обреновац, Сурчин, за реструктурирање државних предузећа, ново задуживање државе више стотина милиона евра којим ће ова власт задужити грађане Србије. Има ту једна генијална истина, одлука којом Александар Вучић функционише када узима зајмове из иностранства. Одмах узме све паре, а отплаћује се кредит за пет, 10 или 15 година, када он више неће бити на власти. Па, то је заиста сјајно: узмеш паре, потрошиш их у предизборној кампањи, будеш на власти неколико година, а онда нека следеће генерације враћају дугове који прави Српска напредна странка.

А за шта се узимају те паре за ове коридоре? Да ли ће уместо неког Чумета из ДС-а сада финансирати неки Чуме из СНС-а, рецимо, на Коридору 10? Занимљив је тај коридор 10, јер ме ту занима шта се уопште

финансира са 35.000.000 евра. Нема детаљног приказа структуре трошкова да бисте оправдали задуживање. Често нема ни основног плана отплате кредита. Нема никаквих основних услова. Ту је посебно карактеристичан овај кредит са Кинеском банком. Кинези су заштићени као бели медведи, они увозе своју технологију, раде њихове фирме, они за своје паре враћају назад. А где смо ми ту заштићени? Зашто ми не финансирамо изградњу путева из примарне емисије и исто тако враћамо те рате као што враћамо и Кинеској банци?

Значи, зашто ми све те провизије, одобравања кредита, плаћање пенала и свега другога плаћамо страном банци, кад то може држава да уреди у сопственом систему кроз додатно штампање државног новца? Дакле, веома једноставна ствар која функционише свуда на свету и све озбиљне економије света тако су се развиле.

Ви можете, министарка, да се смејете, али ви то не знате. Погледајте САД, које су вама узор. Увек када је проблем, шта раде САД? Па додатно штампају долар и упумпавају га у своју привреду, а ми не можемо додатно да штампамо динар и да га упумпавамо у своју привреду. Значи Срби не могу, Американци могу. Е па неће моћи тако! Дакле, нормално је да ми треба наш новац да упумпавамо у нашу привреду, а не у стране фирме.

Наравно, најинтересантнији је Коридор 10. Досада је потрошено 275.000.000 и кажете да није довољно, а нико не зна зашто није довољно. Ко је направио погрешну анализу? Можда Милутин Мркоњић? Велимир Илић? Или можда Александар Вучић и Зорана Михајловић? Ајде да видимо ко је крив за кашњење радова на Коридору 10, за преплаћивање радова, за корупцију и за све оно због чега ви сада узимате нови кредит, нови зајам да бисте завршили Коридор 10. Па, када ће коначно неко у Србији да одговара за сва кашњења, за све корупције, за све лоповлуке, за све оно што карактерише власти од 5. октобра 2000. године до дана, и онај стари ДОС, на челу са ДС и овај нови ДОС, на челу са СНС?

Наравно, Светска банка је мени посебно занимљива, она поставља услове да би вам дала кредит кроз Међународну банку за обнову и развој. Наравно, услови су реструктурирање наших државних предузећа и, наравно, приватизација. То је следеће што ћете морати да урадите по налогу Светске банке – да продате ЕПС, да продате Телеком, Железнице, Путеве Србије, Србијагас и све друго мора да се приватизацију и оде у руке странаца, јер ви служите интересима ММФ-а и Светске банке, а не домаћим економским интересима.

Оно што посебно желим да истакнем, мени је изузетно драг Закон о регулисању јавног дуга по основу неисплаћене девизне штедње. То је веома занимљиво. Прво, ко је тај европски суд за људска права? Ми никада нисмо потписали никакав протокол да признајемо његову ингеренцију. Зашто бисмо ми поштовали његове одлуке? Па, нико их у

Европи не поштује, нико још није ратификовао било какав протокол са Европским судом за људска права. Немојте, дакле, варати грађане Србије.

Друга ствар, ако се већ позивате на то да треба слушати Европски суд за људска права, па исти тај европски суд за људска права донеће вам пресуду да вратите пензионерима све што сте им опљачкали у претходне две године смањењем пензија за 10%. По истом овом основу којим враћате старим штедишама, мораћете, господо напредњаци, да вратите и пензионерима које сте опљачкали у претходне две године.

Истина, посебно је симпатичан Закон о систему плата запослених у јавном сектору, који се непрестано, наравно, одлаже. Сам председник Владе је признао – ништа од платних разреда. И даље ће најобразованији слој становништва, наши просветари бити плаћени испод просечне плате у Србији. Немате никакву анализу стања запослених у јавном сектору, да видимо ко је партијски запослен, да видимо ко је сувишан, да чланове СНС-а вратимо у канцеларију СНС-а, а не да нам седе по јавним предузећима, а да немају ни столицу.

Дакле, кључно је да ми видимо шта се ту ради, а ја посебно апелујем на стање у војсци. Преко 1.000 војника по уговору напустило је Војску Србије у претходне две године. Да ли схватате шта радите оваквим материјалним статусом, оваквим односом према професионалцима у војсци, у полицији и у службама безбедности? То је недопустив однос и морате хитно увести платне разреде. Мора да се зна да службе безбедности, војска и полиција морају бити најпривилегованији у овом друштву и њихов материјални статус мора бити најбољи. И ту нема разговора.

Наравно, Закон о судовима, мени крајње интересантан, о уређењу судова, иако не помињете ниједан од проблема на које смо вам указивали: коруптивни уговори судова са пословним банкама, партијски председници судова, старешине јавних тужилаштава, такође, партијски постављени, 650 судија чланови СНС-а још увек се нису рашчланили, тј. изашли из СНС-а, блокада рачуна судова, о којој смо вам говорили, признајте, господо министри, да су вам судови у блокади.

У том смислу још желим за крај да истакнем Закон о јавној својини. Не можете да попишете имовину ни Републике, ни покрајине ни градова, а пет година сте на власти, господо министри. Српска напредна странка је пет година на власти и ништа није урадила, али је зато укинула враћање ПДВ-а за беби опрему и храну. А знате ли зашто? Па наредила ЕУ. И сада им треба година дана, читава 2017. година треба Славици Ђукић Дејановић и Александру Вучићу да схвате како треба да се боре против беле куге. Социјалистичка партија Србије 25 година на власти, напредњаци пет година на власти и још нису схватили како да се боре против беле куге, и траже још годину дана да размисле како зауставити белу кугу. Па, то је заиста, заиста генијално.

Мислим да је председник Владе ових дана открио да постоји проблем наталитета у Србији, то је велика ствар и велико откриће, као што је Славица Ђукић Дејановић открила да постоји проблем абортуса. Ја вам честитам, изузетно откриће и мислим да има наде да ћете можда једног дана покренути макар и најмању борбу против беле куге у српском народу.

Да не говорим о овом закону о проценитељима непокретности, који је направљен да заштитите банке. Нигде нема заштите грађана, нигде нема спречавања одузимања породичног дома од стране банака. Шта сте до сада урадили? Колико је грађана Србије остало без породичног дома на основу лажних процена непокретности? Морали су да продају своје станове за много мање пара да би вратили неке дугове. Ко их је заштитио? Па нико, јер ви штитите ММФ и стране банке. То је оно због чега сте ви и постављени на власт. Претпостављам да ће ови проценитељи непокретности, као и они управници у зградама који ће бити принудно постављени, наравно, бити чланови СНС-а.

Наравно, што се тиче ПДВ-а, говорим и у име 3.450 рачуновођа Србије који су апсолутно против Правилника о облику, садржини и начину вођења евиденције о ПДВ-у и о облику и садржини прегледа обрачуна ПДВ-а, јер уводите нових 13 табела и 155 билансних позиција.

На крају, наравно, оно што се тиче РЕМ-а, који је скандалозно изјавио да неће доставити извештај о заступљености учесника на изборима на медијима у претходној кампањи. Дакле, РЕМ је сада никад горе партијско руководеће и регулаторно тело, у историји вишестраначја, сада РЕМ највише служи владајућој странци.

И наравно, што се тиче РТС-а, укинути таксу за РТС и питати директора и главне уреднике зашто, ево, осам месеци након одржаних избора ниједан представник Двери није могао да се појави ни на једној емисији на Радио-телевизији Србије, што значи да парламентарна опозиција, да парламентарна политичка опција не може да се појави на РТС-у иако има своје бираче, грађане Србије који су за нас гласали и плаћају ту претплату да би се појавили макар који секунд на Радио-телевизији Србије. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, господине
Обрадовићу.

Господине Милојчићу, ви сте малочас указали на повреду Пословника? (Не.)

Повреда Пословника, народни посланик Владимир Орлић.
Изволите.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Хвала, господине председавајући.

Па постоји, осећам, потреба да се укаже на члан 106. и питање држања дневног реда. На неколико позиција током ових дугих 20 минута, али с времена на време, поприлично забавних, колико ми заправо треба

себи да дозволимо комфор да се овде забављамо, је ли, мада, видим, некима од нас то апсолутно није никакав проблем, било је више него очигледно зашто. Причало се и о прошлој седници, и о претпрошлој седници, и о становању, и некаквим судијама, о свему осим о ономе што је данас на дневном реду, од стране истог онога који се пожалио у првој реченици, како је устао, да има само мало времена да каже понешто о сваком закону, и онда прича о свему, осим о тим законима. То је било више него очигледно.

Друга ствар, господине председавајући, опет у вези члана 106. и дневног реда. Мислим да не треба да дозволимо да неко овде примењује тактику да прича ствари које су једна другој потпуно супротне у исто време и тако, је ли?, бар теоретски, закачи дневни ред, односно, каже нешто што би можда могло да има везе са овим о чему ми расправљамо данас, а притом говори потпуне небулозе које су једна другој супротне.

На пример, противи се сарадњи са ЕУ, жели да се сарађује са другим земљама, а у исто време прича како се противи сарадњи са Кином. И шта сад? Мислим да није прихватљиво да му дозвољавамо да се он тобож држи дневног реда, а у ствари се не држи дневног реда тако што говори потпуно супротне ствари. Када је реч о зајмовима каже да је против задуживања, да је против банака, а онда у исто време и против тога да се добију повољни услови и да се отплата ради касније. Потпуни нонсенс.

Трећа ствар, да нам прича како је за подршку нашим домаћим предузећима и тако даље, а онда у исто време и против тога да се тим предузећима помогне и да се ревитализује дуг. Значи, апсолутно невероватно.

Ја не тражим, господине председавајући, да ми о овим стварима гласамо, ово је више него јасно свакоме ко ово чује и види. Ја само тражим да ми водимо о овим стварима рачуна на време. На време, пре него што на пример Европски суд за људска права чује да је велики експерт Бошко Чворовић рекао да они не постоје. Одустаће. Хвала вам.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем. Господине Орлићу, колико сам схватио не желите да се Скупштина у дану за гласање изјасни о указаној повреди Пословника? Захваљујем.

У потпуности сте у праву, господин Обрадовић јесте имао један шири контекст сагледавања онога што јесте актуелна тема, можда и најшири. Нисам у могућности, нажалост, све да пропратим, али зато сте ви ту као посланици да укажете на то. Захваљујем.

Најпре реплика. Основ за реплику има народни посланик Верољуб Арсић, као овлашћени представник СНС, на помињање СНС.

Изволите, господине Арсићу.

ВЕРОЉУБ АРСИЋ: Даме и господо народни посланици, па тешко ми је да само у два минута споменем неистине, незнање и нестручност „Балканског Шпијуна“. Заиста не могу. (Посланици се смеју и аплаудирају.) Ево, ово је предлог закона. Ево једне неистине. Сви смо чули

да је рекао да се овим законом укидају повластице за особе са инвалидитетом.

Члан 216, који се мења, каже: „Ослобођени су од плаћања увозних дажбина особе са инвалидитетом, односно организације особа са инвалидитетом – на предмете намењене за образовање, запошљавање или побољшање друштвеног положаја особа са инвалидитетом“.

Он није ни прочитао закон. Каже овако – зашто не финансирате пензије и плате у јавном сектору примарном емисијом? Па он хоће да нас врати у деведесет трећу. Он не зна шта говори. Каже – гориво није појефтиноло. Пре пада цене нафте на светском тржишту гориво је било преко 170 динара. Колико је данас? Али пазите, врх свега, значи, незнања, неистина, јесте да земље ЕУ субвенционирани произвођаче кафе. Па где то више има? Па да л' он зна шта говори? Орао пао, ништа друго.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, господине Арсићу.

Право на реплику, народни посланик Бошко Обрадовић.
Изволите.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Што би рекао Илија Чворовић, можда сте погрешили број, али сте добили онога кога сте тражили. Дакле, са великим задовољством се јављам на прозивку.

Наравно да сте избрисали особе са инвалидитетом и оставили тај потпуно непрецизан и недефинисан члан који сам ја и те како приметио, али избрисали прецизне чланове где се ослобађају за ортопедска помагала, где се ослобађају за путничка возила, где се ослобађају за опрему за приватну делатност, све то сте избрисали, да бисте убацили један недефинисан члан, па ћете вероватно ви да одређујете ко шта може да увози без царина, претпостављам са царинском мафијом којој нико није стао на пут последњих двадесет шест година.

Наравно да ви немате појма о институту примарне емисије. Дакле, све државе света које су се економски развијале, развијале су се додатним штампањем државног новца који је био строго контролисан, није дозвољавана никаква инфлација која би била превелика и није улагано у потрошњу, већ искључиво у велике инфраструктурне радове и у ново запошљавање. Дакле, таква примарна емисија строго контролисаног државног новца нама треба.

Господине Арсићу, то су основи економије. Ниједна држава света која се развила није се развила без додатног штампања државног новца, научите то већ једном. Једино је нама забрањено додатно штампање динара, да бисмо зависили од ММФ-а, Светске банке и од тих страних међународних фондова који деру кожу са леђа грађана Србије новим и новим задуживањем. Нема разлога за то. Ми треба да се организујемо унутар тога.

И, да вам кажем, у личном разговору са Александром Вучићем, на консултацијама, питао сам га за примарну емисију и рекао ми је да је то

најбољи метод финансирања, али да ви то не смете да урадите. А ви га питајте да ли је истина ово што вам сада кажем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, господине Обрадовићу.

Прво на реплику има народни посланик Верољуб Арсић.

Изволите.

ВЕРОЉУБ АРСИЋ: Даме и господо народни посланици, па ја немам речи, не могу да опишем једно овакво излагање. Па, ми смо имали већ штампање новца 1992. и 1993. године. Па, видели сте докле смо дошли. Штампали су и ови од 2008. до 2012. године, контролисано, како кажу – изазвали инфлацију и пад динара. Може то Америка зато што је долар светска валута плаћања, јер они кад штампају долар друге валуте скачу, побољшавају извозну климу за своја предузећа. Ми то не можемо. Затварају увоз. Ми то не можемо. Они могу, имају развијену економију да то ураде.

И у време Брозове Југославије штампали су се динари, па смо имали ситуацију да су враћали кредите по три, четири, пет марака на крају отплатног периода, а држава је новим задуживањима правдала то штампање новца. Ми то не можемо. Немамо право на тај луксуз. Немамо привреду која то може да издржи и сви овде то знају, само, изгледа ми да „балкански шпијун“ не зна.

Царинска ослобађања проширују листу пореских и јавних дажбина на особе са инвалидитетом. Проширују, и неће то бити написано за име као што се раније писало, него ће бити одређено посебним подзаконским актом.

Не разумем толику острашћеност. Чуо сам и причу да Србија неће пре 2025. године да уђе у ЕУ. Ући ће, и не знам шта имате против Светске трговинске организације када је Русија члан Светске трговинске организације. И немојте да нам браните Србију са господином Иваном Пернаром, који угрожава Србију... (Аплауз.)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, господине Арсићу.

Реч има представник предлагача, народна посланица Александра Томић. Изволите.

АЛЕКСАНДРА ТОМИЋ: Уважени председавајући, поштовани министри, колеге посланици, зарад истине, од стране оних који су хтели овде да изнесу низ неистина када је у питању рачуноводство уопште, и закон и правилник, који је био у предлогу да иде од Нове године када су у питању подносиоци ПДВ, сви привредни субјекти, да ће имати 154 ставке.

Одмах да вам кажем, то је једна идеја, иницијатива која је прошла пре три месеца и коју је министар усвојио од стране Удружења ревизора и свих рачуновођа Србије, да неће ићи такав захтев јер је сувише амбициозан за овај тренутак у Србији. Према томе, да ће ићи постепено, да се не шири овде дезинформација и да плашите грађане Србије са тако нечим што не постоји.

Друго, када говорите о томе да држава треба да интервенише са одређеним финансијским средствима, зарад истине, а пошто је то иначе предмет и Одбора за финансије, на сваком Одбору имамо расправу по том питању, држава интервенише и зато постоји једанаест предузећа која су у реструктурирању, односно која су стратешки важна по принципу приватизације које држава директно финансира из буџета. Зато се боримо да нађемо стратешке партнере и због тога заиста привреда Србије још увек функционише у границама одрживости и то треба да знате.

Али то треба да кажете Ивану Пернару, члану Селјачке странке Хрватског сабора, који једноставно долази овде у Скупштину, посећује и треба да кажете које смо ми искораке направили према ЕУ, у смислу европских интеграција, али не због Хрватске и не због ЕУ, него због нас самих, да бисмо имали конкурентну привреду, да бисмо могли да се носимо једноставно са фирмама и у земљи, и у иностранству, и у региону. И није ни чудо што цео регион и сви гледају у Србију, гледају прво у нашу привреду, па онда неке ствари мењају и прилагођавају свему томе. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Најпре право на реплику, народни посланик Владимир Орлић, заменик шефа Посланичке групе СНС, на помињање СНС. Изволите.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Ово је било по основу помињања странке. Да, иначе, с времена на време, интересантна околност да неки који онако захуктани крену да објашњавају овде шта све није добро код нас, онда закаче и странку и људе поименце и више ни сами не знају шта су урадили и колико реплика изазвали. Ово је директно по основу помињања странке. И баш ми је драго што је било и тог основа, чисто да не останемо недоречени.

Хтео сам и овом приликом да кажем да је баш лепо и потпуно разумем зашто је онај ко се упорно труди да изазове реплике и да се мало осети важнијим него што иначе јесте данас опет причао о ДОС-у. Наравно, зато што сам припада политичкој породици новог ДОС-а, зато што је примљен у нову велику коалицију, на чему свакако треба честитати, то је позамашан успех, наравно. Реч је о политичким величинама листом. Постоји и даље само једна мала проблематична околност, никако да лоцирамо, даме и господо, каква је политичка улога или било каква улога неких појединаца у тој новој великој коалицији.

Већ смо се ми бавили у овој сали тим питањем, и утврдили смо већ неколико ствари. Прво, да онај ко упорно изазива реплике неће бити, колико год то силно желео, заједнички председнички кандидат, колико год се љубазно нудио около, неће, јер га нико не зарезује 2%.

Даље смо закључили да неће бити ни шеф изборног штаба, јер не може ни себе да контролише, а камоли да друге организује. Сваки пут овде изазове реплику, прође као Ђосић у емисији против др Мартиновића, па се ипак враћа по још. Значи, ни за то није.

Нудили смо му могућност да буде на позицији обичног пијуна. За то се заиста препознаје таленат, канда нешто није задовољан. Шта би још могао бити? Нешто слушам ово данас, пада ми на памет, биће током те кампање сигурно и неки митинзи, па биће простора за културно-уметнички програм. Ако нови ДОС планира позицију дежурног кампањског певача, и ту видим изузетан таленат. Хвала лепо.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Изволите, господине Обрадовићу, додатна два минута.

БОШКО ОБРАДОВИЋ: Хвала, председавајући.

Што се тиче примарне емисије, ајмо да то још једном разјаснимо представницима СНС који то не разумеју. Када се додатно штампа државни новац, господине Антићу, господине Недимовићу, ви разумете о чему причам? Може да се штампа за потрошњу, за плаћање плата и пензија, за враћање дугова, што су радиле неке претходне власти и то онда води хиперинфлацији и катастрофи. Али може да се уложи у велике инфраструктурне радове и у масовно ново запошљавање, и то онда води повећању запошљавања, повећању пореза на зараде које се враћају у буџет и пуне буџет, а од тог пуњења буџета, ви враћате заправо као класичне каматне рате, односно кредине рате које враћате, то што сте позајмили из примарне емисије. Зашто да узмете од Кинеске банке, можете да узмете од Народне банке Србије.

Једноставна ствар. Нећеш то дати никада у потрошњу, никада у одржавање социјалног мира, никада у плате и пензије, већ искључиво у ново запошљавање. Грађанима Србије грозничаво треба ново масовно запошљавање, зато се даје примарна емисија, јер од тих пара се враћа у буџет. То је, господине Недимовићу, толико једноставно, да не објашњавам онима који уопште не желе да чују шта им причам.

Што се тиче Пернара, ја нисам склопио историјско помирење са Колиндом Грабар Китаровић, једном од највећих осведочених усташа у хрватском политичком животу. Нисам јој носио цвеће, нисам се грлио са њом на мосту, то је радио Александар Вучић, највећи син наших народа и народности.

А што се тиче новог ДОС-а, па нема већег новог ДОС-а од СНС. Па, ви сте узели све кадрове жутих, све кадрове Г17 плус. Па Ивица Којић, шеф кабинета Млађана Динкића је Вучићев шеф кабинета. И ви ми причате о новом ДОС-у. Ви сте нови ДОС, ви сте врхунац ДОС-а. Ви сте катастрофа која је почела 5. октобра 2000. године, која са вама доводи до врхунца служења интересима ММФ-а, Брисела, НАТО ...

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Чедомир Јовановић. Изволите.

ЧЕДОМИР ЈОВАНОВИЋ: Господине Милићевићу, ја делимично могу да разумем то што ви сада радите, али ставите тачку, јер ово престаје да буде полемика између две странке. Српска Скупштина не

сме себи да дозволи оно што слушамо у овом тренутку. Какве ће бити последице стављања председнице Хрватске у контекст у који се она ставља овде у полемикама између две странке? Како ће то утицати на ситуацију која је иовако пренатегнута и неодржива? Па, ако је неко смешан и погрешан са друге стране, па није то ваљда разлог да ми будемо још гори? Верујте да се ја не бих осећао нимало пријатно када би ме неко подсећао из Загреба да је четнички војвода председник Србије. Је л' то треба да буде улога Скупштине, да баца бензин у ватру или ћемо то гасити?

Водите рачуна о ономе што је пратећа обавеза вас као неког ко председава седници. Ставите тачку на те страначке дуеле, уколико они почињу да праве проблем читавој држави и нашем народу у Хрватској, ваљда нам је потребно спуштање тензија, а не предновогодишње лудило у којем ћемо сада разорити и оно мало што је преостало након свега што смо преживели.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Господине Јовановићу, делимично вас разумем, само нисте рекли на који се члан Пословника позивате.

(Чедомир Јовановић: Од 104. до 107.)

Захваљујем.

Да ли желите да се Народна скупштина у дану за гласање изјасни о указаној повреди Пословника?

(Чедомир Јовановић: Наравно, јер не може да остане без става.)

Ја сам вас разумео, али исто тако морате и ви разумети да ја не могу предвидети шта ће и о чему народни посланици говорити, а не желим да ускраћујем право ни позицији ни опозицији право на реч и право на реплику. Али слажем се са вама да негде мора постојати граница и морамо затворити круг реплика.

Реч има народни посланик Верољуб Арсић, овлашћени представник СНС-а, право на реплику.

ВЕРОЉУБ АРСИЋ: Даме и господо народни посланици, ми се не мешамо у унутрашње ствари Хрватске, они сами бирају своје руководство, свог председника, и ми то морамо да прихватимо. Није био избор Александра Вучића да госпођа Китаровић буде председник Хрватске, него избор хрватског народа.

Тако да, због тог избора, ми то морамо да уважавамо из разлога што са Хрватском желимо добре односе. Желимо добре односе зато што су то, пре свега, интереси Републике Србије. Али, ствар с ким ће господин „балкански шпијун“ да се види и сретне јесте ствар његове личне природе. Он то не мора. Александар Вучић мора. У томе је разлика између њих двојице. Премијер је премијер.

Е сад, када су у питању те велике приче и око примарне емисије, и око политике државе и око Европског суда за људска права, па Србија тамо има судије, само то господин „балкански шпијун“ не зна, а требало би да зна. Проблем који се овде износи јесте једна најобичнија

демагогија. Да ли је ствар српског народа ко ће да јој буде председник? Јесте. Да ли неко у то има право да се меша? Нема. О томе ће одлучити грађани Србије, као што су одлучивали 2012. године. Значи, у интересу Републике Србије јесте да она буде извор стабилности у овом делу Европе. И, ако је проблем у мосту, проблем у бомбоњери, проблем у букету цвећа, онда је господин „орао пао“ у великом проблему.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, господине Арсићу.

Реч има народни посланик Маријан Ристичевић, повреда Пословника. Изволите.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Даме и господо народни посланици, господине председавајући, у току је још једна повреда Пословника, рекламирам члан 103. став 3. везано за члан 107, и члан 104, чудна је селекција у правима на реплику, па и у правима на рекламацију Пословника.

Рекламирао сам је на време. Мислим да је повређено достојанство Народне скупштине, јер кад неко прича у Народној скупштини, у највишем дому, о штампању новца без покрића, то је за мене повреда достојанства Народне скупштине. То изазива инфлацију, а у инфлацији једни губе новац, други га зарађују. Тако су настали наши тајкуни. Уколико неко жели да подржи и да освежи нове тајкуне народним новцем, да народ изгуби све, а да они стекну све, за мене је то повреда достојанства. И, у вези тога, за чачанског произвођача ничега, у вези достојанства Народне скупштине морам да поручим – ми сељаци знамо, новац се не штампа, новац се зарађује, па се онда штампа и дели. Никад се не штампа и дели без производње. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Господине Ристичевићу, да ли желите да се Народна скупштина у дану за гласање изјасни о указаној повреди Пословника? (Не.)

Захваљујем вам се и извињавам јер нисам видео да сте указали на повреду Пословника, а већ сам дао колеги реч.

Реч има представник предлагача, министар Александар Антић. Изволите.

АЛЕКСАНДАР АНТИЋ: Поштовани председавајући, даме и господо народни посланици, наравно, са надом да ћемо се у што краћем времену вратити овим тачкама дневног реда које су нас окупиле овде, видите да нас је испред предлагача заиста овде репрезентативан број и током дана колеге ће долазити да учествују у овој расправи, да дамо један аргументован допринос сагледавања ових значајних питања која се налазе пред народним посланицима.

Желим да истакнем неколико ствари. Напросто, имам и људску и, да кажем, функционалну обавезу да прокоментаришем неколико питања.

Дакле, ова влада Републике Србије у протекле, да кажем, две, две и по године покушава да води једну веома одговорну економску и фискалну политику. Управо у тој функцији су читави сетови закона који су се налазили пред овим парламентом, а који су имали, пре свега, за циљ да оздраве српске јавне финансије које су, хтео то неко да прихвати или не, биле пред колапсом, заиста, у једном катастрофалном стању и овој држави је претио озбиљан проблем са измиривањем основних обавеза које имамо према грађанима Србије, према буџетским категоријама које су напосто такве да ми морамо да изнађемо начин како ћемо да их одржимо.

Један од кључних елемената тога је била финансијска стабилност. Један од кључних елемената је било смањивање дефицита. Један од кључних елемената је било сузбијање инфлације. У таквом једном аранжману који смо ми понудили грађанима Србије и два пута добили подршку на изборима, а поверење грађана у такав концепт се добија, између осталог, и стабилношћу домаће валуте и сузбијањем инфлације која је заиста оставила један жесток осећај код грађана Србије због свих проблема које смо имали у прошлости услед ратова, санкција, који су били праћени том и таквом инфлацијом.

Дакле, када је у питању инвестициони циклус, одређена примарна емисија не мора нужно бити лоша и инфлаторна. Али, у ситуацији када Влада и држава лечи своје јавне финансије, она не може бити део тог и таквог пакета. Управо из тог разлога ми смо одговорност према јавним финансијама, сузбијање дефицита и сузбијање инфлације ставили у приоритет и верујем да смо у тој борби положили испит и заиста остварили одличне резултате.

Морам да прокоментаришем још неколико питања која су била део ове полемике. Ова Влада покушава да направи један широк консензус и да у том консензусу свој допринос, овим нашим активностима и раду, могу дати људи који имају енергију, који су вредни, који су посвећени свом послу. Заиста морам да поменем господина Којића у том контексту. Апсолутно ме не интересује, у том смислу, политичка генеза, нити било какви политички односи, то је човек који заиста даје један огроман допринос нашем раду и напосто не би било коректно, ни људски, ни професионално да то не прокоментаришем.

С треће стране, један од приоритета наше политике јесу добри односи у региону. И заиста мислим да је ова влада, на челу са премијером Вучићем, у протеклом периоду била локомотива регионалног помирења. Ма да су други дали 10% онога што смо ми дали, ми бисмо у региону имали далеко бољу ситуацију, далеко бољу позицију. Не коментаришемо лидере нама суседних држава. Њих су изабрали грађани њихових држава и наше је да са њима сарађујемо. Управо у том смислу је ова влада, премијер дао заиста велики број сигнала који иду у том правцу.

Цвеће, то је питање сваког од нас појединачно. Цвеће је питање да ли је неко центлмен или није. Молим вас да то разумете на тај начин. Политика је важна, а да ли је неко центлмен или не, господине Обрадовићу, то је питање о коме свако од нас треба да размишља. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

(Бошко Обрадовић: Реплика.)

Немате основа за реплику, господине Обрадовићу.

Настављамо са радом.

Реч има народни посланик Милорад Мијатовић. Изволите.

МИЛОРАД МИЈАТОВИЋ: Поштовани председавајући, поштовани министри са сарадницима, даме и господо народни посланици, ипак ћу се вратити на тему, на 27 тачака дневног реда о којима данас расправљамо.

Неки су говорили да се ради о много тачака, да је тешко прочитати, а ја вам одмах морам рећи да се ради о изменама и допунама закона, да се ради о изменама и допунама, дакле, не неким суштинским променама, већ оним малим променама које се могу брзо савладати и схватити. Исто тако, ради се и о усаглашавању са правном регулативом ЕУ.

Оно што је веома важно рећи, нисмо поносни што се рокови морају продужавати. Ту има и објективних разлога, али има и доста субјективних. Где су објективни разлози? Један од закона, као што је Закон о систему плата је доста сложен закон, није га лако направити, треба усагласити многе коефицијенте, треба разговарати са социјалним партнерима, са синдикатима. Треба све те ствари усагласити и добити такав закон који ће бити примењив и који ће бити дугорочан. Е због тога мислим да ту постоји оправдање.

Постоје разлози који су субјективне природе. Ми најчешће олако прихватамо рокове, олако их дајемо, често доносимо закон са неким роком свесни чињенице да га нећемо сигурно испоштовати. Но, то је питање и нашег менталитета. Нисмо само такви у законима, често смо и у многим другим стварима, код завршетака градње зграда и свега тога. Но, надам се да ћемо радом наш менталитет мењати и да ћемо тим променама добити једну другачију Србију.

И управо због тога Социјалдемократска партија Србије се залаже за европске перспективе, за ЕУ. Без обзира на то када ћемо ући у њу, нама су потребни стандарди ЕУ. Због тога се у овим законима позивамо на њих, зато усаглашавамо ове законе, јер ће грађанима Србије бити боље, што ће живети квалитетније и зато што је то потребно овој Србији, оваквој каква јесте.

Да будем одмах јасан, ми се не удварамо грађанима Србије, ми смо дошли овде и добили смо поверење грађана да урадимо одређене послове. Затекли смо, што смо затекли. Нећу говорити за неке власти до 1990, 2000. и 2012. године. Не, говорићу да су нам грађани дали поверење у

овом времену и ми се трудимо да све проблеме које имамо решимо на најбољи могући начин. А грађани ће на најпоштенији начин, изборима, рећи шта мисле о нама, да ли смо добро радили или лоше радили.

Е, то је оно што желим да нагласим. Дакле, ми се не удварамо, нећемо се ни удварати, али ћемо радити. Е, то је оно што је наш основни мотив и мотив који ми имамо у раду у овој већини коју имамо и ово поверење које су нам грађани дали.

И још нешто, желим прво да кажем о овим законима о јавним медијским сервисима. Тачно је, тражи се пролонгирање још за годину дана. Врло је јасно, ради се о такси на бројила од 150 динара и ради се о 4.000.000.000 које су планиране у буџету, који смо ми усвојили пре неколико дана. Свесни смо ми чињенице да се Јавни медијски сервис, ту пре свега мислим на РТС и РТВ, мора финансирати из таксе.

Међутим, ми знамо и законска ограничења да она не може бити већа од 500 динара, али се поставља питање, да ли грађани у овој Србији могу издвојити та средства и због тога сматрамо да је сасвим оправдано да ова два закона мењамо, да пролонгирамо за годину дана, а да у том времену нађемо нека прихватљивија решења. Зашто? Па, видите, ми смо прошле године донели ове законе и грађани Србије се нису бунили. Па, знате, 150 динара, то је мање од кутије цигарета, а имамо ипак квалитетан Јавни сервис, и Радио-телевизију Србије и посебно наглашавам Радио-телевизију Војводине. Дакле, то су сервиси који су нама потребни и неопходни. И због тога желим да нагласим да ћемо то подржати.

Овде има много закона. Нећу говорити о свим законима, осим о неким, јер је већ било доста говора у току ове расправе, то је измена и допуна Закона о јавној својини. Заиста је потребно увођење реда у овој области. Трагично је, дуги низ година ова држава не зна где је власник, које станове поседује, које пословне просторе и које пољопривредно земљиште. Овде је министар пољопривреде, и сам се изненадио да не знамо колико имамо државног пољопривредног земљишта. Наравно, то користе појединци, богате се на рачун државе. Шта је то лоше, што хоћемо да уведемо ред у овој држави?

Признајемо иде тешко, иде веома тешко, али, морамо чинити нешто, морамо мењати из простог разлога, јер мора ова држава знати шта има, а од те имовине, богме, и зарађивати. Мора се пунити буџет, а чинићемо то управо овим законом, а не само законом, много тога је потребно учинити из простог разлога јер смо такви какви јесмо, имамо неко наслеђе које каже да је држава алајбегова слама и онда може од ње да узима шта ко хоће. Моје је мишљење, да бисмо имали добру државу, богату државу, па чак и они који говоре о Швајцарској и другим државама, богами, држави морамо дати да бисмо од државе и добили. Наравно, у складу са законима и оним што закони кажу око свега тога.

Мењају се и закони о тржишту капитала, о малим акционарима, о свему ономе што сам рекао. Оно што желим да нагласим то је Закон о акцизама. Овде ћу бити врло поштен. Наравно, ово није добра вест за оне који су пушачи. Акциза ће се повећавати. То је јасно, то врло отворено и искрено кажемо. Зашто кажемо? Па зато што прихватамо европске стандарде, зато што се зна да оптерећење акцизама на 1.000 комада цигарета, најминималније, у Европи је 90 евра, а у Србији је 54 евра.

Наравно, одмах ћете рећи – имовне могућности у Србији нису велике и самим тим не можемо те људе, који су пушачи, довести у ситуацију да не користе неки свој ужитак, неко ће рећи порок, а неко ће рећи ужитак. Лично мислим да ово постепено усклађивање на сваких шест месеци, то усклађивање на основу акцизног календара од 2017–2020. године даће нам могућност да се прилагодимо, пре свега, земљама у окружењу где су цигарете скупље, а наравно и земљама у Европској унији.

Често ми ова трка између акциза и цене цигарета личи на ону познату трку између Ахила и корњаче. Сасвим је јасно ко ту побеђује, а сасвим је јасно ко игра какву улогу. Но, то је усуд ових људи који су пушачи и надам се да ће, и због свог здравља, учинити нешто бар да смање то своје уживање.

Исто тако, овде има и говора о кафи, како ће Закон о додатној вредности бити коришћен, али то је побољшање свега онога што имамо.

Наравно, у јавности су доста пажње изазвале измене и допуне Закона о порезу на додатну вредности. Мислим да је данас било доста говора, и да је јавности Србије образложено шта је урађено, шта се добија, шта је то боље. Као социјалдемократа, увек се залажем за то да треба помоћи онима који немају, који су у ситуацији социјалне потребе, а они који имају да морају плаћати пуну вредност. Јер неко ко је богат, а у Србији има богатих људи, и добро је што има богатих, треба да сноси пуну цену и обданишта, и здравствених услуга и свега осталог. Ко то не може њему држава треба да помогне, а посебно овој осетљивој области као што је рађање деце, а то је оно што ми морамо заиста да поштујемо.

Закон о пореском поступку. Ви сами знате да волимо да тај закон не поштујемо, да волимо да избегавамо неке обавезе, а исто тако морамо нагласити да смо бар у 2016. години постигли добре резултате. Сто десет милијарди прихода је било више у буџету за 2016. годину. То је и одговор зашто имамо и резултате у борби против црног тржишта, зашто имамо резултате у провођењу пореских закона. Али ту има још доста проблема, проблема који се морају решавати и проблема који се ће се сигурно решити поштравањем казних одредби, ширим обухватом, ширењем лепезе пореских обвезника и то је нешто што морамо да поправимо.

Као социјалдемократа, нешто ћу рећи о ХИП „Петрохемији“. Овде стоји да издвајамо за њихове дугове 105.000.000 евра. Одмах да

нагласим, тих 105.000.000 евра које издвајамо за смањивање дугова „Петрохемије“ су средства која су уштеђена у 2016. години. То су средства која смо уштедели добрим радом, добром економском политиком, и помажемо овој фирми где има мноштво запослених, фирми која има перспективу.

Могу да кажем и следеће – најлакше је све фирме затворити. Најлакше је затворити сва радна места. А шта ћемо онда са тим људима, од чега ће живети? То је једна од фирми која има перспективу којој треба помоћи, којој треба дати могућност да стане на зелену грану и коју треба приватизовати. То има своју цену, ту цену плаћамо, ту цену плаћају сви грађани Србије. Исто тако било је много критика и око „Железаре“ у Смедереву, а сада видимо шта нам „Железара Смедерево“ доноси. Једна од таквих фирми, по мом дубоком уверењу, је и „Петрохемија“ и она заиста заслужује сву ову пажњу да она буде оно што јесте и што треба да буде.

Оно што имамо даље, а то је око коридора. Ми имамо овде говора око два коридора. Коридор 10, који треба да завршимо. Знате, завршетак Коридора 10 и пута Е-763 јесте један од најважнијих послова ове владе. Ако ће се историјски ова влада памтити по нечему, а то је да ће завршити ове коридоре, нећу да спомињем када су започети, нећу да спомињем колико су коштали, нећу да спомињем колико је ту било промашаја, али коридори ће се заиста завршити.

У претходне три и по године отворено је 110 километара ауто-пута, исто тако у овој години отворили смо 40,4 километра ауто-пута и сва средства која се узимају, наравно, уз рационалну потрошњу искористиће се за завршавање коридора.

Има нешто ново, а да се на вратим на буџет Републике Србије за 2017. годину, ми у буџету имамо јасно назначено Пројектно финансирање. Сваки грађанин Србије ће видети где ће ићи та средства, како ће се та средства искористити, а сигурно ће видети кад ти ауто-путеви буду отворени. Зато сам се увек залагао и увек инсистирам да завршимо коридоре, па макар ништа не урадили даље. Коридори су нешто што ће остати будућим генерацијама, наравно, уз рационалну потрошњу и све оно што имамо.

И на крају, нећу више причати, има доста закона, о проценитељима који значе побољшавање, а знате и сами да смо и ту мајстори да кад треба да платимо порез кад нешто продајемо битно смањимо цене оног што продајемо да бисмо држави платили мање. Сад ћемо имати лиценциране проценитеље, имаћемо јасну структуру шта вреди, у ком делу града, у ком делу села, у ком делу наше земље. То је добро. И сви закони које радимо и оно што нас присиљава и оно што ми хоћемо као будући чланови ЕУ значи да идемо на побољшање закона. Побољшање је на тај начин да грађанима Србије буде боље, да користе стандарде ЕУ и наравно да све завршимо што смо започели.

И није потребно да наглашавам да ће Социјалдемократска партија у дану за гласање гласати за све ове законе. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, колега Мијатовићу.

С обзиром на то да у систему нема пријављених, још једном питам – да ли жели реч неко од председника, односно овлашћених представника посланичке групе?

(Немања Шаровић: Ја.)

Господине Шаровићу, ви јесте заменик шефа посланичке групе, али овлашћен за ову тачку испред Посланичког клуба СРС је господин Зоран Красић.

(Немања Шаровић: Не, грешка.)

Док не проверимо да ли је грешка, даћу реч Неђи Јовановићу.

Изволите, господине Јовановићу.

НЕЂО ЈОВАНОВИЋ: Захваљујем се, председавајући.

Пред нама је, господо посланици и грађани Србије, значајан корпус или сет законских аката о којима расправљамо. Оно што је у сваком случају у фокусу пажње, барем јавности Републике Србије, јесте у највећој мери Закон о проценитељима, односно прецизно Закон о проценитељима вредности и непокретности.

Заиста се ради о једном законском акту којим се покушава коначно увести ред у поступке где су процене непокретности обавезне. Не, због тога што бих указивао на то да је то сада био некакав, пејоративно речено, неред или анархија, напротив, већ због тога што се први пут системски решава једно јако значајно питање.

Због тога сматрам, господо министри и представници Владе Републике Србије, да је Влада Републике Србије овим законским пројектом учинила један значајан искорак напред како би се бројни поступци, где су непокретности предмет поступака третирали, прво, на правилан начин, друго, на начин који завређује објективност, непристрасност и професионалност, а то је управо захтев да се процене врше на тај начин.

Међутим, и поред изузетно добрих и значајних, квалитетних решења у овом закону морам указати, вама господо представници Владе, на неке делове закона за које сматрам да би по квалитету морали да буду побољшани, да у сваком случају завређују пажњу, нарочито приликом практичне примене овог закона, имајући у виду да ћемо у практичној примени овог закона вероватно доћи и на одређене проблеме, јер се стварају вакуум простори. Зашто?

У члану 3. Закона наведене су могућности или околности када се овај закон примењује, и каже се да се примењује код закључења уговора о кредиту, код утврђења вредности непокретности у поступку стечаја и продаје непокретности у поступку ван судског намирења.

Драге колеге народни посланици и уважени представници Министарства, да ли сматрате да је ово довољно када је у питања

ангажовање проценитеља и вршење процене непокретности само у овим ситуацијама? Ја сам уверен, а и моја посланичка група СПС да није, због тога што би ове процене морале да буду заступљене и у судским поступцима: парничном, ванпарничном, кривичном и извршном.

Чињеница је да имамо судске вештаке који то раде, али овај закон у својим прелазним и завршним одредбама каже да ће примена овог закона започети пет месеци од дана његовог усвајања.

Са друге стране, судски вештаци имају рок од 18 месеци да положе испит за лиценцу и да крену у поступак процене. Појављује се један временски период који је на неки начин празан простор, ко га попуњава? Вештаци. Да ли ће стићи у том тренутку да одраде посао који треба да одраде проценитељи. Са друге стране, проценитеље тек треба да формирамо. Тек треба да трасирамо пут којим ће они ићи до коначног циља, а циљ је добијање лиценце.

Према томе, овде се појављује питање, са једне стране, ко ће у овом временском периоду успети да покрије ову процедуру и ове послове, са друге стране, у којим околностима?

Друго, предлагач овог закона је заборавио да су проценитељи, можемо слободно рећи, изузетно значајни у поступцима где се примењују одредбе Закона о привредним друштвима? Тамо где се врши процена вредности капитала једног привредног друштва, једног привредног субјекта, тамо где долази до спајања привредних друштава, тамо где долази до уноса капитала приликом увођења новог члана у привредно друштво, на пример, Неђо Јовановић или господин Мијатовић су ортаци једног друштва и могуће је да госпођа Јасмина жели да се укључи у то друштво као члан, уноси свој улог, ко ће тај улог да процени ако се он односи на непокретност? Па наравно да ће да врши процену овлашћени проценитељ.

Под којим условима, под условима који су садржани у одредбама овог закона. Наравно, ово сам метафорички предочио како би грађанима било јасно шта је оно што овом закону очигледно недостаје, а могли бисмо да допунимо амандманима, на крају и амандманима ресорног одбора.

Даље, у истом закону је наведено да се од стране проценитеља ангажовање очекује тек након добијања лиценце, а лиценца је прописана, односно поступак добијања лиценце је прописан. Међутим, овде постоји један став који може да буде збуњујући и у практичној примени да доведе до проблема, па се каже да се лиценца издаје лицу које има најмање три године радног искуства на пословима вршења процена.

Сада се поставља питање, одакле њему три године искуства уколико сада улази у поступак добијања лиценце? Он је могао то искуство да стекне као лиценцирани проценитељ. На срећу, ми их имамо негде у правном и економском систему Србије, али не под овим условима и на овај начин. Значи, он би могао три године да ради или као помоћник

проценитеља, или као сарадник проценитеља или на неки трећи начин, али три године може да стекне само под прописаним условима и то условима садржаним у овом закону.

Долазимо у једну врсту парадокса, треба нам три године, немамо, не знамо како да их стекнемо, али су оне услов за добијање лиценце. Мислим да и у том делу треба поради да би се закон учинио у практичном смислу речи што примењивији.

Даље, спорно је када се каже да се лиценца не може издати уколико је лице које претендује на добијање лиценце правоснажно осуђивано за одређена кривична дела која су овде систематизована, али се поставља питање – зашто поред ових кривичних дела која су ту наведена нису уведена нека друга кривична дела која се директно везују за достојност проценитеља да би вршио ту функцију.

Конкретно, зашто није уведено кривично дело преваре? Зашто није уведено кривично дело крађе, разбојничке крађе, разбојништва? Овде се каже – финансирање тероризма представља противправну радњу која дисквалификује лице које претендује да буде проценитељ да може да добије ту лиценцу. Ако је финансирање тероризма такав степен друштвене опасности и противправности, онда би могла да буду и сва друга кривична дела са истим степеном противправности друштвене опасности. Овде их нема. Према томе, и у том делу заиста мислим да би требало дефинисати управо ову норму на начин који подразумева постизање коначног циља, а то је да достојност буде садржана у пуном капацитету, да достојност заиста буде вреднована на прави начин.

Даље, оно што начелно у овом закону на неки начин није дефинисано, јесте тај такозвани сукоб интереса, који овде нигде не постоји. Да ли проценитељ може вршити процене непокретности ако је у питању његов крвни сродник у правој линији било ког степена сродства, или у побочној линији, рецимо, до другог степена сродства? Да ли може проценитељ да врши процене непокретности уколико су оне у власништву или са неким другим правом лица које је у тазбинском сродству са проценитељем, или на било који други начин је повезано лице са проценитељем? Моја посланичка група и ја лично смо становишта и мислимо да је то недопустиво и јесте недопустиво са одредаба становишта Закона о Агенцији за борбу против корупције, али то није садржано у одредбама Закона.

Даље, такође у овом закону стоји одредба која се везује за чињеницу како ће се водити дисциплински поступак против проценитеља, у којим ситуацијама и са каквим санкцијама. Тачно је да је то систематизовано и тачно је да је то прописано. Међутим, оно што недостаје, недостаје онај сам начин дефинисања процедуре, дефинисања поступка, давања могућности да се одбрана онога против кога се води поступак систематизује на правни начин, да се омогући да се притужба, уколико је

неуредна, нејасна или непотпуна, уреди, да се остави рок за уређење. То сваки процесни закон дефинише, нажалост, овде није то дефинисано.

У сваком случају, све остале одредбе овог закона указују на то да проценитељи сада имају једну обавезу, превасходно обавезу едукације, обавезу стручног усавршавања, обавезу континуираног стручног оспособљавања и то све док обављају функцију проценитеља, обавезу да се осигурају за штетне радње којим би се узроковала штета и штетне последице трећим лицима, мислим да је то један добар пут.

Наравно, све ово што сам изнео подразумева једну само добронамерну сугестију да се закон побољша по квалитету, јер за то несумњиво има места. Ја сам уверен у то да ће ова скупштина и сви народни посланици дати допринос да се заиста тај циљ и оствари, јер је наш превасходни задатак доношење закона који подразумевају законе са највећим степеном квалитета, како би омогућили да у њиховој практичној примени елиминишемо све могуће проблеме и како би они на које се закон, па и овај закон односи доживели тај закон као правну сигурност.

Што се тиче осталих делова из сета закона о којима расправљамо, почећу од Закона о платама у јавном сектору. У овом законском акту предвиђено је да ће се од стране ове владе ускоро приступити доношењу најпре нацрта, а потом и предлога закона којим ће се уредити како радноправни статус, тако и плате запослених у јавном сектору. То је нешто што је с једне стране обавеза Владе, а с друге стране нешто што ће грађани доживети као најбољи начин сервисирања потреба и задовољења њихових потреба, а превасходно њихово основно уставно право и потреба јесте право на зараду, егзистенцију и пристојан живот.

Међутим, ја бих ресорном министарству овде указао на један сет проблема који се провлачи од доношења Закона о буџетском систему, преко Уредбе о ограничавању запошљавања, па до данашњег дана. Ми сада на нивоу локалних самоуправа имамо једну поприлично конфузну ситуацију, да имамо законе који су нам наметнули обавезу ангажовања одређеног броја извршилаца у јавном сектору, а да ту обавезу не можемо испоштовати управо по одредбама закона који су актуелни закони.

Навешћу само један пример. По одредбама Закона о спорту, свака општина, сваки град треба да има спортског инспектора. Говорим само као пример. Тај спортски инспектор као извршилац може да дође у ситуацију да прекорачује оних 10% као дозвољени број за радно ангажовање по одредбама Закона о буџетском систему, односно Уредби о ограничавању запошљавања. Како онда ангажовати спортског инспектора? Како ангажовати лице на неким другим инспекцијским пословима уколико долазимо у ту ситуацију?

Локалне самоуправе имају тај проблем и тај проблем треба да се решава. И решава се, на срећу, зато што Влада Републике Србије на неки начин покушава да изнађе решења преко Комисије која дозвољава одређени

број радног ангажовања, односно стицања радноправног статуса кроз одговарајуће или адекватне уговорне односе, али мислим да ово решење мора што пре да дође до коначног циља, односно да има свој епилог и то у позитивном смислу речи, управо због проблема који трпе локалне самоуправе, па и моја локална самоуправа из које ја долазим.

Што се тиче закона о изменама и допунама Закона о јавној својини, господо представници Владе Републике Србије, ја као представник грађана, а преваходно грађана који су ме бирали из моје локалне самоуправе града Ужица, морам да скренем пажњу на једну чињеницу коју нико не може да доведе у сумњу. Ниједна локална самоуправа, хајде да не претерам, врло мали број локалних самоуправа, изузетно мали број, међу којима није мој град, није испоштовао законску обавезу. А та законска обавеза подразумева пријаву и упис права јавне својине на локалну самоуправу, односно на град или на општину.

И уместо санкције према локалној самоуправи, која, нажалост, није ни прописана, ми дајемо нови бенефит и правимо далеко већи степен толеранције него што је то досада и остављамо нови рок, па као да молимо – ајде, молим вас, градови, почев од Новог Сада, Крагујевца, Ниша, Ужица, Сремске Митровице итд., итд., ајде коначно упишите јавну својину. Па ми имамо апсолутно несрећен Катастар непокретности из разлога што се не поштују законске обавезе и због тога што локалне самоуправе не чине оно што морају да чине, а то је да се јасно дефинише у евиденцији Службе за катастар непокретности шта је и ко је титулар права јавне својине а ко није. У конкретном случају, нажалост, ко није? Није јединица локалне самоуправе.

Што се тиче одредаба Закона о пореском поступку и пореској администрацији, где ћу заједно то коментарисати и са одредбама Закона о изменама и допунама царинског закона, добро је што се коначно један поступак решава на правилан начин, где се по жалбама на решења првостепеног органа не одлучује од истог органа, већ се одлучује од фактички органа који би требало да буде независан, а то је у конкретном случају Министарство финансија.

Међутим, ми у Посланичкој групи СПС имамо један став који немојте доживљавати као критичан, али је у сваком случају прагматичан, а то је да не сматрамо да ће се остварити апсолутна независност ако се другостепени поступак, односно поступак одлучивања по жалби пренесе на Министарство. Па Министарство финансија је део пореског система. Министарство финансија је, на крају крајева, кров онога што подразумева порески систем, јер Пореска управа је под патронатом Министарства финансија. Не можемо онда говорити о томе да је апсолутно независан орган, орган који одлучује по жалби. Није.

Функционално није, али желимо да верујемо да ће бити. Зашто? Због тога што су они који су одлучивали до сада у другом степену,

нажалост, одлучивали онако како то ни у ком случају није у духу начела правичности, нити у духу начела задовољења правде и правне сигурности за странке у пореском поступку, па и у поступку који се односи на царински поступак, где се сходно примењују одредбе Закона о општем управном поступку. Зашто? Зато што се на првостепено решење одлучивало тако што је другостепени орган био центар Пореске управе, а не Министарство финансија.

Сада треба очекивати да ће се то у сваком случају променити и ми желимо да верујемо да ће се то заиста и променити.

Оно што је за сваку похвалу и оно што треба да се издигне на пиједестал јесте с једне стране допринос правосуђа у решавању једног проблема, а с друге стране огроман напор и одлука Владе Републике Србије да се један проблем реши. А то је проблем дуга Привредног друштва ХИП „Петрохемија“ из Панчева према АД „Нафтна индустрија Србије“. Овде имамо једну класичну врсту суброгације, или законске суброгације, где држава преузима дуг који има „Петрохемија“ према НИС-у и, сходно одредбама закона о коме ми расправљамо, тај дуг измирује.

Зашто сам рекао огроман допринос правосуђа? Из једноставног разлога што је управо део система, и то елитног система правосуђа, привредно правосуђе успело да „Петрохемију“ врати у живот. Зарад истине и правилног обавештења грађана из овог дома и како би отишла правилна порука према грађанима, треба рећи следеће: та иста „Петрохемија“ је пре две године требало да иде у стечај. Та иста „Петрохемија“ је пре две године била пред УППР – унапред припремљеним планом реорганизације. Та иста „Петрохемија“ је могла да остане сада на неком буквално привредном гробљу, сахрањена. Није, а није из разлога што је управо у систему правосуђа и од стране првостепеног суда и од Привредног апелационог суда донета одлука да се то предузеће сачува.

Влада Републике Србије је ту одлуку прихватила као нешто што је у домену правне сигурности и наставила поступак даље, а тај поступак јесте оживљавање „Петрохемије“, преузимање дугова, враћање тих дугова према повериоцу, овде је поверилац НИС и могућност да „Петрохемија“ коначно стане на здраве ноге, искључиво из разлога што већ сада исказује профит. Зато, не само од Посланичке групе СПС већ и од целог овог дома ова одлука и овај закон треба да ужива подршку.

И на крају, пошто ће мој уважени колега Карић да прокоментарише нешто што је јако значајно, јако добро, то је оно што се везује за коридоре, односно нашу путну инфраструктуру, која је већ у великој мери дала резултат. Део ауто-пута од Прељина до Љига је значајно скратио време путовања из градова западне Србије, односно Златиборског округа према Београду. Уверени смо да ће овом одлуком Владе Републике Србије и закона који ћемо сигурно усвојити...

(Председавајући: Захваљујем, господине Јовановићу.)

Само још једна реченица. ... Нова деоница од Сурчина до Обреновца заживети и угледати светлост дана и добити позитиван епилог.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем, ово су две реченице.

Реч има народни посланик Чедомир Јовановић.

ЧЕДОМИР ЈОВАНОВИЋ: Господине потпредседнице, поштовано председништво, даме и господо народни посланици, представници Владе, доста тога је речено о начину на који је сазвана ова седница. Наравно да ово није преседан, ово је правило рада овде у Парламенту које траје много дуже од мандата вас као министара, али је то правило лоше и треба га мењати. Нећу се жалити на тако обиман дневни ред, али ћу покушати да своју расправу фокусирам на оно што сматрам да је за нас најважније.

Почео бих са изменама Закона о јавној својини. О чему се заправо ту ради? О хроничној неспособности државе, покрајине, локалних самоуправа, јавних предузећа да се упишу као власници. То траје пет година. То има своју велику цену. Шта је оно што нам овде недостаје? Јасан план Владе и начин на који ће се овај план решити. Доста политикантства, покрајина није у стању да упише, попише своју својину последњих пет година. Ево сада ми колегиница каже да је завршила, али ми сада овим законом тврдимо нешто друго. Општине исто тако, јавна предузећа. Када ће то бити урађено? На који начин?

Најлакше је рећи да је проблем у Катастру. Проблем је у злоупотребама неких процедура. У чињеници, да се, рецимо, другостепена решења чекају по неколико година. Не због тога што то неко не жели да уради, него због тога што је тај сектор у Министарству затрпан захтевима. Мислим да их има у овом тренутку преко 50.000.

О чињеници да су поступци који регулишу тај сегмент нашег свакодневног живота често толико злоупотребљавани да систем не може више то да издржи, рећи ћу вам један пример. Замислите јавно предузеће које има спор са, рецимо, стечајним управником предузећа који је у међувремену преузео случај, па се сада све враћа на раднички савет од пре 40 година. Стечајни управник блокира, у Катастру улаже жалбе, због тога јавно предузеће не може да се упише као власник.

У првом степену Катастар поступа по тој жалби, то одбија и то одлази у други степен, у Министарство. У Министарству стаје у ред од 50.000 сличних поступака. Док се то питање не реши, забележно стоји у катастру, немогуће је уписати јавно предузеће као власник. Стицајем околности због тога што је предмет важан, због тога што јавно предузеће, има могућност да тај проблем реши, преко реда се доноси решење.

Оног тренутка када се решење донесе стечајни управник улаже нови приговор и нову жалбу, јер само плаћа таксу од неколико хиљада динара. И то тако траје унедоглед. И, ево нас, мењамо Закон о јавној

својини тако што продужавамо, у шесту годину, посао који држава не може да уради и који остаје без јасног плана у овом тренутку.

Како ћемо то питање решити? То није само питање власништва у коме се рачуна на неку корист, коју у овом тренутку држава нема. Замислите колика је штета због тога што неко ко није власник према тој имовини не поступа онако како би поступао као власник. Дајте неки план како ћемо да изађемо из тог живог блата. Плана нема.

Веома је важан закон, ви сте говорили, господине из СПС-а, о проценитељима. Ми морамо да будемо фер једни према другима. То је једна од професија у Србији коју је политика уништила у последњих неколико година. Уништила. Умешала се у нешто у шта политика није смела да се меша. То нас је довело до парадокса да данас проценитељи, када процењују имовину, између осталог, воде рачуна о реакцији јавности или политичара, с обзиром на то да се по правилу претпоставља да је та имовина много вреднија него што то сматра проценитељ. Рећи ћу вам како се то данас ради.

Често се помињу стечајеви. Замислите како се процењује имовина предузећа у стечају – комбинују се ДНТ метода и ликвидациона метода. На такав начин се данас процењује имовина предузећа у стечају. До чега то доводи? То убија тржиште, то је неодржива пословна логика. Да не улазимо сада у приватне интересе.

Ево рећи ћу вам пример „Минела“. На томе је почивао наш енергетски систем, на „Минелу“, на трансформаторима и трафоима које је производио „Минел“ последњих 60 година. И био је сјајан у томе, изванредан. Апсолутно конкурентан „Сименсу“, по цени која је била много конкурентнија од цене „Кончара“ из Загреба, шест милиона евра трансформатор који прави „Сименс“, „Раде Кончар“ Загреб, а два милиона „Минелов“. Фантастичан, и ви то знате. Ми данас немамо више ту индустрију, „Минел“ више не постоји, отишао је у стечај.

„Минел“ је била добра компанија, приватизована је. Свака приватизована компанија може да пропадне, може да успе. Врло је тешко функционисати на тржишту са компанијом која има такав профил послова као што има „Минел“, највећи купац вам је држава, не можете да кажете не, морате да имате лагере. Лагери су скупи, берзанска роба и тако даље. Углавном, компанија је пропала.

Шта се након тога дешава? Након тога се раде процене. Процене су рађене на такав начин да је квадратни метар управне зграде у Рипњу, због политичких притисака и атмосфере која је створена, процењен на 800 евра, а из 1939. године је. Читава та компанија је продата за шест или седам милиона 2006. године. Проценама које су накнадно прављене. Па и данас имате стечајне управнике свега тога. Па само је управна зграда процењена више него компанија која је продата онда када је радила и имала свој производни програм, своје тржиште, своје купце, све своје.

У бомбардовању је „Минел“ функционисао. Пословао са Немачком тако што је слао своје производе на границу, Немци то на граници преузимали. У бомбардовању. Ми смо га изгубили. Нисмо га вратили у живот због тога што је политика уништила проценитеље.

Јако је важан овај закон који се доноси, али он мора бити праћен и ставом нас посланика као људи који се баве једним послом, да нећемо гурати своје прсте тамо где им није место. Без тога нема проценитеља. Што би неко то радио? Зашто би се тиме бавио? Какве су штете? Погледајте колико предузећа, нека оквирна процена, условно прихватите ту чињеницу, јер као што не знамо како ћемо пописати своју својину не можемо да проценимо ни вредност свега онога што је у стечају, али се процењује да је најмање две милијарде евра.

Годинама су фирме у стечају. Из стечаја не излазе због тога што стечајни управници, заједно са проценитељима, одбором поверилаца, судовима, не могу да реше та питања у страху од политичког реванша који ће тако нешто пратити.

Што се тиче закона као што је овај закон, који је веома важан, ми морамо јавно рећи да је то било лоше и повући се из таквог понашања. Никада више политичари не смеју коментарисати поступке проценитеља. То је немогуће. Тако нешто – мало ми је... То често чујемо овде у расправи – па ви то доносите због неког ММФ-а, па због Светске банке, па због неких странаца. Ако се тако будемо понашали, и најбољи закони ће бити бесмислени.

Поменули сте, ту сте апсолутно у праву, неке контрадикторности. Ако је потребно три године искуства за некога да би могао да буде проценитељ, па то значи да ми наредне три године нећемо имати ниједног новог проценитеља.

Ако постоји разлика у роковима у којима се постаје проценитељ и у судским вештацима, опет ћемо направити себи проблеме. Молим вас да о томе поведете рачуна. Оно што је наша обавеза да кажемо, да би проценитељ био проценитељ, није довољно добар закон, потребна је и елементарна политичка памет. Наш став да ћемо политику повући из оних сегмената у којима њој није место, никад више политичари не могу да коментаришу цену коју утврде проценитељи. Ако се тако будемо понашали, разорићемо све.

На примеру „Минела“ то треба да научимо, а могу да вам наведем још десетине. Па шта то онда значи? Онда онај ко је заинтересован да купи нешто, чека другу, трећу, четврту руку продаје. То тражи неко време. Па онда када се трећи или четврти пут не појави нико као купац, онда сви стану и кажу – па не можемо сада то да продамо за 10% онога што је процењено.

Продаћеш за онолико колико је неко спреман да плати. А проценитељи о томе треба да воде рачуна, а не да комбинују два метода

само због тога што на такав начин са себе скидају сваку одговорност у неком евентуалном будућем преиспитивању шта је и како урађено.

Не можете ви да продајете фирму и онда узмете њену најбољу годину, историјски најбољу годину од пре 25 или 30 година и кажете – ово је референтна тачка са које ми улазимо у посао. А то је оно што се дешава, само због политике.

Добар закон, али дајте да он буде праћен јасном поруком нас политичара – више у то не улазимо. И онда људима то треба рећи. То треба јасно рећи људима. Јако је лепо говорити – штампаћемо паре. А шта је покриће за то? То могу да ураде Американци, они имају покриће за то. Може да уради и Европска централна банка, може Марио Драги, сваког месеца 60.000.000.000, они то зову квантитативно попуштање. Али то има своје покриће у реалној вредности. Неодговорно је да се тако понашамо.

Веома је важно питање, о томе се такође овде говорило, то су ти платни разреди. Дајте схватите да је то немогуће. Имамо уредбу о забрани запошљавања. Некада мора ургентно да се делује. Та уредба је данас лоша. Она јесте произвела свој ефекат, смањила је притисак на те јавне финансије. Први резултати се виде, почео је да нам пада дуг. Али замислите цену која се при томе плаћа. Ми кажњавамо младе људе, способне, школоване само због тога што нисмо у стању да рашчистимо са свима онима који примају новац од ове државе.

Нисмо у стању да видимо ко ту ради свој посао, ко не ради свој посао, да установимо елементарне критеријуме. Знате шта? Океј је доћи у Парламент па не поставити питање – извини, колико имаш година искуства у политици, колико пута си био посланик, какво ти је образовање?, али одрасли смо у земљи у којој су се неке ствари поштовале. Био је неки ред, знало се ко може да буде директор предузећа, какво је радно искуство потребно за нешто тако. Знало се ко може да буде директор банке. Нисте могли да budete директор банке без десет година искуства.

То морамо да почнемо да стављамо у фокус своје политике. Не могу да функционишу платни разреди. Они нису праведни. Зашто бисмо ми на исти начин плаћали лекара који добро ради свој посао и оног који уопште не ради свој посао? Друго, илузија је веровати да платни разреди воде уштеди. Не воде, јер је по правилу много већи број оних који примају мању плату од оних који примају неку велику. Ми се често хватамо за те извађене примере, али то у суштини није тако.

Зато треба мењати уредбу о запошљавању, омогућити младим, способним људима да раде овде, ако то већ желе. Немојте да губимо добре лекаре, немојте да губимо кадрове у које смо много уложили, који су сами платили тако велику цену школујући се овде – само због тога што нисмо у стању да рашчистимо то. Дајте да видимо, не постављајмо питања ко је из које странке, баш ме брига ако добро ради свој посао, али дајте да раздвојимо рад од нерада.

То мора да прати овакве измене закона, идеја о томе, разговор о томе, став да то мора да се уради. Другачије не може, нигде нећемо стићи. Та илузија о платним разредима, о идеји да с обзиром на то да радимо исти посао треба исто да будемо плаћени, она је погрешна. Извините, битан је квалитет. Немојте да плаћамо лекара који нас лечи и оног који нас не лечи на исти начин. Жао ми је што користим лекаре као пример, или било коју другу професију. Дајте да квантификујемо резултат, успех, знање и да то плаћамо, да ка томе тежимо.

Веома је важно, поменуто је „Петрохемија“. Наравно да не можемо да дозволимо да тако важан систем пропадне. И ту држава крвари, и друштво крвари и плаћамо високу цену за све то. Али основни проблем „Петрохемије“... Она има своју историју. То је део једног система, она је била интегрисана, повезана. Зна се: Петрохемија – Рафинерија – Нафтна индустрија Србије. Чекајте, ви сте дигли руке 2008. године за међудржавни споразум Русија–Србија који је Русима дао тако велике привилегије какве они сами немају у својој земљи. Значи, „Гаспром“ је од Србије добио оно што не добија од Русије; дошао овде, узео НИС, узео налазишта гаса у Србији, нафту у Србији, неконтролисано подигао експлоатацију свега тога и рекао – баш ме брига за Рафинерију, баш ме брига за „Петрохемију“, па је онда око тога кренуо неки преговор, Рафинерија се како-тако држи, али шта је са „Петрохемијом“? Она никоме не треба.

Сад ми треба да будемо захвални због тога што треба да добијемо по некој цени гас од НИС-а, али је јасно да је ту основни проблем у чињеници да је раскинут тај интегрисани систем и да она јако тешко може независно да функционише, да зависи од трендова на тржишту. Ти трендови су такви да некада ради у плусу и не може да стигне да произведе онолико колико је потребно. Међутим, некада је потребна подршка коју нема, пошто је сама.

Желео бих да ви то што пре решите. Неће уопште бити лако, али „Петрохемију“ не треба испустити из руку, и то нико није радио, нису радиле ни оне владе пре ове, али веома добро и искрено се мора рећи шта је оно што је проблем. То је индустрија која је прескупа за овако организовану државу и један онако доста неодговоран однос према ономе што је и на другим примерима дошло до изражаја, а то су стратешка размишљања и опредељења која не могу због нечијег интереса да буду жртва у председничкој кампањи или у реализацији неке тренутне политике.

Те ствари сам желео да вам кажем. Ово све друго, што се тиче тих царина и усклађивања са прописима и стандардима ЕУ, наравно да то треба да се уради.

Што се тиче предлога Комисије за хартије од вредности, у принципу да. С тим што опет не можемо да говоримо о Комисији за хартије од вредности а да занемаримо то тржиште капитала које је у потпуном хаосу због начина на који се у овој земљи годинама водила политика и

чињенице је да смо практично ми сами себе зауставили у развоју који је био динамичан и од ког смо могли да имамо много више користи да нисмо период тог хиперразвоја света искористили на погрешан начин после 2000, а све до 2008. године. Од тада је Комисија у проблему, као и то тржиште, наша берза и све оно што се мање или више уређује овим законима.

Треба регулисати начин на који се преузимају привредна друштва. Немам ништа против тога, поступање, обавезно преузимање након 75% власништва итд. То су нека питања о којима нема пуно простора за полемику, али остаје јавна својина, катастрофална грешка, изостанак плана који ће једном ставити тачку на све ово.

Што се тиче судова, ту треба да будете фер и да кажете шта хоћете. Значи, правосудна управа, пословник. Законом је било прописано да се то пренесе крајем године са Министарства на Савет судства. Када погледате тај закон, рећи ћу вам колико пута је он мењан. Значи, само погледајте датуме: мењан је 29. децембра 2010. године, из истог разлога; па је мењан 30.12.2011. године; 19. октобра 2011. године, исти разлог; 20. новембар 2013. године; па 21. децембар 2015. године и ево сада га стално померамо. Померамо те рокове и одбијамо да пренесемо са Министарства правосуђа на Високи савет судства нека права која смо претходно утврдили законом. Онда промените сам закон и реците – нећемо да пренесемо.

Шеф посланичке групе СНС поднео је уставну жалбу. И он тако нешто тражи, тражи да остане у оквиру Министарства финансија и сада се због свега тога чека одлука Уставног суда. Знате каква ће бити одлука и када ће стићи. Дајте онда да макар ставимо тачку на то и кажемо – у реду, Министарство ће радити то као што је радило и до сада, да изменимо тај закон, а не да овако сваког децембра, јер је очигледно да свака власт одбија да уради. То није било могуће ни 2009, то није могуће ни данас, седам или осам година после тога. Да знамо о чему се заправо ради. Министарство финансија жели да врши надзор над судовима, да контролише њихов рад и не жели да препусти судству, рецимо, да пословником они сами уређују свој делокруг рада, него Министарство из неког разлога сматра да судство још за то није способно или да такво право не треба да добије због интереса државе. Хвала вам.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Господине Јовановићу, повреда Пословника? Изволите.

Реч има народни посланик Неђо Јовановић.

НЕЂО ЈОВАНОВИЋ: Члан 104. са правом да одговорим на питања где сам прозван. Иако постоје додирне тачке у неким дискусијама, морам да укажем на неке чињенице које су очигледно погрешно протумачене због чега је и реакција по Пословнику овде примерена.

Пре свега, да би отишла порука према грађанима онаква каква треба да буде, истинита, овде није проблем проценитеља када се говори о свему ономе што се везује за стечај, и то није била моја тема разговора и

дискусије. Овде је проблем како извршити адекватну процену када се ради о имовини привредних субјеката која се продаје.

Имали смо приватизације од 2001. године, од 2002. и 2003. које су фактички створиле последицу у којој данас живимо. Каква је привреда? Да ли су тада процене имовине предузећа биле какве треба да буду? Нису. Да ли су се тада предузећа куповала за један динар? Јесу. На који начин смо отуђивали имовину? Шта се десило са „Магнохромом“ у Краљеву? Да ли су тада индијски власници узели фирму, очерупали, исисали све што је из ње могу да исисају и отишли? Ко је вршио процену тог капитала? На који начин?

Према томе, оно што је битно, битно је концентрисати причу искључиво на оно што се везује за саму процену. Процена под стечајем. Морамо мењати Закон о стечају. Закон о стечају док се не промени, процена ће остати таква каква јесте.

Што се тиче Петрохемије, немојмо улазити у политизацију. „Петрохемија“ је од две хиљаде и неке године до данас, до данашњег дана била препуштена сама себи. Тек сада јој се посвећује пажња. Тек се сада судским одлукама враћа у живот. Тек сада када се враћа у живот...

(Председавајући: Захваљујем, господине Јовановићу.)

Извињавам се, само да завршим реченицу...

(Искључен микрофон.)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Господине Јовановићу.

(Неђо Јовановић: Тек сада се може нешто урадити.)

Истекло је два минута.

Господине Јовановићу, позвали сте се на члан 104, а члан 104. говори о праву на реплику, а о коришћењу, ви сте врстан правник и знате став 3. члан 104, права из става 1. и 2. овог члана одлучује председник Народне скупштине, односно председавајући. Нисте тражили право на реплику, већ сте указали на повреду Пословника.

Пошто сте то злоупотребили, искористићу члан 103. став 8. и одузећу ово време које сте искористили као право на реплику од времена посланичке групе.

Жао ми је, али то морам да урадим, јер не могу да имам двоструке аршине према посланицима позиције и посланицима опозиције.

Господине Јовановићу, немате основа на реплику, јер је господин Јовановић указао на повреду Пословника, а на повреду Пословника немате реплику.

(Чедомир Јовановић: Нисам се јавио за реплику.)

У систему сте. Који је основ јављања?

(Чедомир Јовановић: Да ли могу да кажем?)

Наравно. Изволите.

ЧЕДОМИР ЈОВАНОВИЋ: Немам ништа против да наставимо разговор као што смо малопре урадили, али ово је неки ред.

Јавио сам се за повреду Пословника јер је ваш партнерски колега мени реплицирао тако што је реговао на повреду Пословника.

(Председавајући: Ја сам то образложио.)

Да. Желео бих да због тога укажем на чињеницу да сте му ви тако нешто омогућили, а сада немам право на реплику иако је то само по себи логично и произлази из овог што се десило.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: А желите ли и вама да одузем два минута од времена посланичке групе, као што сам урадио и колеги Јовановићу?

ЧЕДОМИР ЈОВАНОВИЋ: Не. Радије прихватам право на реплику апсолутно, јер сам погрешно протумачен и ништа од онога што је речено... (Искључен микрофон.)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Господине Јовановићу, колега Неђо Јовановић је указао на повреду Пословнику. То право је злоупотребио и реплицирао. Искористио сам право из члана 103. став 8. и одузео два минута од времена посланичке групе јер је то право злоупотребио. Основ за јављање вам не може бити реплика, јер је он указао на повреду Пословника...

(Чедомир Јовановић: Казнили сте некога због нечега што је урадио. Тачно. Он је мени реплицирао.)

И одузето му је два минута.

(Чедомир Јовановић: Сада ја не могу да одговорим на његова два минута, а ни на моја два минута реплике...)

Не можете да добијете реплику на повреду Пословника. Ви то јако добро знате.

Реч има министар Александар Антић. Изволите.

АЛЕКСАНДАР АНТИЋ: Надам се да ће председавајући према мени бити блажи него према посланицима СПС-а. Нежнији, да.

Пре свега, колега Недимовић ће коментарисати део излагања господина Јовановића, па ће господин Јовановић опет имати прилике да прокоментарише у већем делу вашег обраћања. Ја желим да прокоментаришем овај сегмент око „Петрохемије“.

Наравно, генеза приче око „Петрохемије“ је дугачка. Нису другови који су ту фабрику градили њу случајно изградили ту где су је изградили и потпуно је јасно да је она изграђена зато што је неко мудро процењивао да је она технолошки интегрисана са Рафинеријом нафте у Панчеву, и то је све несумњиво след чињеница и околности.

Али морам, истине ради и ради наших грађана, да прокоментаришем да није суноврат „Петрохемије“ кренуо када је „Гаспром њефт“ купио НИС. Суноврат „Петрохемије“ је кренуо нешто раније, од бомбардовања, када је урушен део њиховог технолошког процеса и једна од

њихових најзначајнијих линија за производњу, преко периода након тога, значи у периоду након 2000. године, у коме је лоше газдовано.

И морам да кажем, господине Јовановићу, да је отприлике када је извршена приватизација Нафтне индустрије Србије „Петрохемија“ дуговала Нафтној индустрије Србије тада већ око 90.000.000 евра, плус припадајуће камате. Са таквом праксом се наставило до 2014. године, значи до ове владе Републике Србије, која је направила снажан заокрет.

Не знам зашто господин посланик, други Јовановић, ту хиперболише активности правосудних органа. Заиста ми то није јасно, јер је ово политика Владе Републике Србије која је направила заокрет и у односу и на „Петрохемију“ и у односу на „Нафтну индустрије Србије“ и издиктирала управо једну потпуно другачију слику, која каже – „Рафинерија“ и „Петрохемија“ морају да ускладе своје производне циклусе, морају да се гађају са количинама примарног бензина. НИС испоручује примарни бензин а не гас „Петрохемији“, и морају да направе и један технолошки консензус око своје производње, јер једни без других не могу. Као што „Петрохемија“ не може без Рафинерије, верујте ми, не може ни Рафинерија без „Петрохемије“, јер не знам шта ће да раде са тим примарним бензином у стотинама хиљада тона, јер је то немогуће извести уз неке озбиљне цене.

Ми смо се овим озбиљно бавили. Моје министарство је водило те преговоре уз велику подршку Министарства привреде, Министарства финансија и, наравно, читаве Владе, и успели смо да направимо један *modus vivendi* за „Петрохемију“, који очигледно даје резултате. Једине године у којима „Петрохемија“ није направила минус јесу управо 2015. и 2016. година. Једине године у којима је она имала високу ебиду и јако добар профит су 2015. и 2016. година.

То су године у којима су смањена дуговања према свим кључним повериоцима. Дobar број тих дуговања је исплаћен. Напоменућу „Лукоил“, више малих добављача, банака, које су биле у редоследу потраживања. Остало нам је дуговање према НИС-у 254.000.000. Понављам, у времену ове Владе Републике Србије направљена је нула; ово је искључиво стари историјски дуг. Ми смо дуго преговарали са Нафтном индустријом Србије и мислим да смо постигли један добар договор. Од тих 254 милиона 105 у јавни дуг, остатак, оно што су камате, у отпис, а оно што нису камате – у конверзију. Уз оне нужне факторе како „Петрохемија“ треба да добије своју кредибилну будућност и један програм који ће без икакве дилеме омогућити да „Петрохемија“ заврши сада инвестициони циклус, и има перспективу да икада више не прави оваква дуговања.

Управо један од кључних параметара за то је, оно о чему сте ви говорили и где се можда за нијансу не слажемо, али у суштини причамо о истој ствари, та повезаност са Рафинеријом. Део овог аранжмана је десетогодишњи уговор о снабдевању Петрохемије са неопходним

количинама примарног бензина, у прве четири године 360.000 тона годишње са фиксираним ценом. То је неки период у коме се може завршити инвестиција. У остатку су дефинисане количине и методологије по којима ће Петрохемија и НИС направити даље своју сарадњу и дефинисати цене.

Ово је заиста једно од капиталних питања и, морам рећи, један од највећих успеха ове владе. Људи, ми смо овиме спасли и направили нову будућност фирми која с једне стране запошљава готово 1.500 људи, а са друге стране је заиста стратешка привредна грана Републике Србије. Ово је неких између 300 и 400 милиона нове робе, новог квалитета, који ћемо као држава производити, од чега готово 80% иде у извоз. Значи, страховито утиче на нашу укупну економију, на наше спољнотрговинске билансе, на нашу укупну привредну активност.

Верујем да смо овим направили, понављам, једну од најважнијих ствари за ову државу, за будућност ове земље. Површински посматрано, да, ми преузимамо 105.000.000 у јавни дуг, али правимо једној фирми озбиљну будућност. Република Србија ће бити власник у тој компанији, када се заврше конверзије, са око 75%. Ова фирма има будућност, има своју вредност. Ми ћемо пробати да нађемо стратешког партнера, пробаћемо да нађемо неког ко ће можда да уђе и у *equity* и да плати овој држави део те вредности.

И, на крају дана, ових 105.000.000 не поклањамо никоме, него тих 105.000.000 сутра ми користимо или за конверзију у власништво или ћемо у одређеном делу бити принуђени због УППР-а, управо кроз који ова компанија у финалу сада мора да прође, и да подвуче своје финансије, и да дође на нулу, мораћемо део, и због осталих поверилаца, да отпишемо.

Понављам, капитално важна ствар за будућност ове земље и, верујте ми, једна је од ствари за коју сам најпоноснији што је ова влада учинила и што сам био део тима који је на томе радио. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Господине Јовановићу, директно обраћање, право на реплику.
Изволите.

ЧЕДОМИР ЈОВАНОВИЋ: То за гас, мислио сам на етилен и пропилен, на њихове производе.

Само неколико чињеница, господине Антићу.

Држава је 2004. године одлучила да се бави „Петрохемијом“ тако што ју је везала за НИС. НИС је тамо поставио своје кадрове. Од 2004. до 2008. године добитак НИС-а био је раван губицима „Петрохемије“. Не пада ми на памет да тврдим како менаџмент који су Руси довели у НИС није способан. Они су, колико знам, поставили неке кадрове у „Петрохемију“ који врло добро раде свој посао. Нешто друго је овде у фокусу онога што желим да кажем.

Да смо 2008. године Русима, уз оно што су узели јер им одговара, на сто ставили, ви знате о чему причам, и оно што можда није

тако уносно али је део тог система, они би се озбиљније бавили тиме. Тачно је да су потписали десетогодишњи уговор да без НИС-а „Петрохемија“ нема никакву будућност, да ми сада морамо да водимо рачуна о начину на који се понашамо, али да смо тада предност дали бизнису а не политици, до овога у међувремену не би дошло. И то не би био проблем Србије, него би био проблем руске државне компаније, која би га решавала у складу са својим интересима.

„Петрохемију“ треба очувати и омогућити јој да нормално ради, јер је она стратешки важна за ову земљу и може да функционише. А проблеми, зна се какви су. Они су последица деведесетих. Поменули сте бомбардовање, изгубљена тржишта. То је скупа индустрија. Можемо само да фантазирамо о прављењу неког новог постројења са тим предиспозицијама.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала, господине Јовановићу.

Реч има министар Александар Антић. Изволите.

АЛЕКСАНДАР АНТИЋ: Захваљујем.

Ви нас сада у вашем одговору на моју дискусију враћате у 2008. годину. Ова влада није одговорна за тај период приватизације НИС-а.

(Чедомир Јовановић: Ваша странка јесте.)

Ако хоћете да кажете СПС, па чак ни СПС у том тренутку није била део владајуће структуре када су потписани уговори, односно Енергетски споразум са Руском Федерацијом. Могао бих са вама овако сада као посматрач у том периоду да се сложим да би било најбоље да је тада и „Петрохемија“ била део тог аранжмана. Али с обзиром на то да није, ми сада говоримо о ономе што је редослед ствари и хоћу да кажем да је ова влада прекинула тај вртлог који је „Петрохемију“ вукао у дебакл и потпуни распад, сечу у старо гвожђе и да је направила од ње сада једну озбиљну компанију која две године прави профит.

И са оваквим чишћењем својих финансија, и са оваквим десетогодишњим уговором ово је једна заиста озбиљна компанија, која има озбиљну будућност пред собом. И понављам, сретаћемо се ми и у Парламенту и у политичкој арени. Врло брзо ћемо се сложити око тога да је „Петрохемија“ био пун погодак и једна од најбољих активности Владе.

Заборавио сам да прокоментаришем оно што сте ви коментарисали везано за Минел трансформаторе. Могу да се сложим с вама да је то заиста била једна репрезентативна компанија и да је просто невероватно да је она доведена на тај ниво. Само геније је могао да је упропасти. Добро, ајде, не мора да буде геније, али макар доктор наука.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има министар Бранислав Недимовић. Изволите.

БРАНИСЛАВ НЕДИМОВИЋ: Захваљујем, господине председавајући.

Неколико речи у погледу излагања која су се односила на јавну својину и која су се односила на закон који регулише материју проценитеља вредности непокретности.

Што се тиче јавне својине, чињеница је, ту има јако пуно проблема и да то, ако немате темељ, представља имовинско-правне односе, онда не можете ништа друго велико ни да радите.

Оно што је чињеница, задњих пет година је доста локалних самоуправа одрадило свој посао. Е сад, зашто мора доћи до померања овог рока? Пре свега, 2014. године је донета посебна уредба којом се евидентирају непокретности. Исто тако, после тога је урађена посебна веб-апликација од стране Дирекције за имовину у коју се уносе све те непокретности.

Посебан пројекат, тј. план постоји за 2017. годину, где ће се радити са локалним самоуправама које нису завршиле тај свој део посла. Наше дирекције за имовину радиће заједно са њима и надам се да ће се бар у том делу читав овај процес завршити.

Оно што представља озбиљну бојазан то су јавна предузећа, где имамо јако пуно проблема због гомиле наслеђа из шездесетих, седамдесетих, осамдесетих година, где није уопште било евидентирања преноса било каквих права на власништво.

Што се тиче овог другог дела проценитеља, апсолутно сам захвалан на томе што сте препознали важност овог закона и што сте препознали потребу да се он усвоји. Ми смо имали један потпуни, не могу рећи луд систем, али један систем где се више није знало ко пије а ко плаћа.

Имали смо гомилу процена које су наводно радила лица која су за то способна, у различитим поступцима, везано је за процену вредности некретнина, везано за банкарске послове. Нарочит проблем представља процена вредности у стечајним поступцима, из једног простог разлога, зато што се увек све сводило на оно што је неко мислио да нешто вреди. Ту се апсолутно слажем са вама.

Ми имамо гомилу такозваних браунфилд инвестиција за које је постојала идеја да се реализују, али због тога што је неко мислио да нешто вреди много више него што јесте ми то нисмо успели да реализујемо. Овим законом се, у ствари, ставља тачка на тај пут, и да се коначно утврди она вредност која је тржишна.

Чињеница је да сте имали те две различите методе, нарочито у стечајном поступку, у погледу утврђивања вредности имовине. Једна ми је била потпуно невероватна, то је шта ми очекујемо да би та имовина могла да произведе. То је заправо један субјективни осећај. Најчешће се то користило као алат и онда имате потпуну нерационалност у погледу онога што је вредност нечега на тржишту и онога што ми очекујемо. Онда се

стварају лажне представе о томе да нешто можемо да продамо за много већу вредност него што јесте и онда смо самим тим терали инвеститора на тај начин.

Ово је један од покушаја да се регулише ова материја. Има овде још простора за рад, али чињеница је да једном морамо регулисати ову материју. Пазите, било је таквих небулозних ситуација где је један објекат који је реално вредео 100.000 евра био процењиван од стране проценитеља на износ од 700-800 хиљада евра. Уписивале су се залоге зато што је неко мислио да нешто вреди за наплату првог реда, другог реда, петог реда. Није се наплатио ни онај првог реда, а не онај петог, који је мислио да има довољно вредности у одређеној имовини. Хвала вам.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

(Чедомир Јовановић: Реплика.)

Господине Јовановићу, немате основа сада за реплику. И министар Антић и министар Недимовић су у другом делу свог излагања, углавном, колико сам схватио, изразили слагање са оним о чему сте ви говорили. Тако да заиста немате основа.

(Чедомир Јовановић: Наравно да имам основ.)

Настављамо даље.

Реч има народни посланик Немања Шаровић. Изволите.

НЕМАЊА ШАРОВИЋ: Даме и господо народни посланици, скупштинска већина по ко зна који пут наставља силовање Пословника и силовање основних принципа демократије, јер ја заиста сматрам да ово што ви радите не може никако другачије да се назове.

Ви сте у 14.50 часова пре два дана поднели захтев за одржавање ове седнице за сутрадан у 15.00 часова. Имајући у виду да су рокови по Пословнику Народне скупштине за допуну дневног реда и многе друге радње 24 сата пре заказаног одржавања седнице, то значи да сте народним посланицима, макар формално, оставили свега 10 минута да те предлоге упуте. Међутим, знате и ви сами да то не иде баш тако и док смо уопште били обавештени, док је сазив стигао до посланичких група, тих 10 минута је истекло.

И то показује да ви немате искрену жељу да се у Народној скупштини квалитетно ради и да се у некој нормалној, коректној, фер и демократској атмосфери расправља о законима који су на дневном реду.

Друга велика груба повреда Пословника коју сте направили је повреда члана 157. који каже да је могуће да Скупштина одлучи да се о појединим тачкама дневног реда води обједињени, односно заједнички претрес, али само под одређеним условима. Услов који је прописан Пословником је да су ти предлози закона међусобно условљени или да су решења у њима међусобно повезана. И овде се, приметите, говори искључиво о обједињавању расправе за одређене предлоге закона. Не постоји пословничка могућност да расправу о неком предлогу закона

обједините, на пример, са Предлогом за аутентично тумачење или за избор чланова Савета Народне банке Србије или за Одлуку о избору чланова и заменика чланова одбора Народне скупштине.

Заиста бих волео да се нађе геније међу вама представницима владајуће коалиције, а сви сте на оно звонце дигли руке, односно гласали за ову бруталну злоупотребу, да каже какве везе има Закон о регулисању јавног дуга Републике Србије са, на пример, Аутентичним тумачењем Закона о експропријацији или какве везе има престанак функције јавног тужиоца у Основном тужилаштву у Трстенику са избором члана Савета гувернера Народне банке. Која је то веза? Која је то међусобна условљеност решења? Нема је.

(Верољуб Арсић: Тајна.)

Ево, кажу представници владајуће коалиције да има, али чекам тог генија, тог мудраца који ће устати па објаснити јавности Србије која је то тајна веза и на који начин сте, на томе посебно инсистирам, акте који нису предлози закона стрпали у овај кош са законима, 27 различитих одлука, различитих аката. Једина веза која постоји између њих је што се о свима изјашњава Народна скупштина. Друге везе апсолутно нема.

Још једна злоупотреба, и то је што је шеф Посланичке групе СНС Александар Мартиновић успео на волшебан начин да прекуца тих 27 тачака дневног реда и да преда свој предлог о обједињавању расправе. То показује да се заправо на тај начин води одређена комуникација између оног ко заказује и посланичких група из већине, а ви који председавате седницама Народне скупштине, у првом реду председник који заказује седницу, мора имати апсолутно исти став према свима. Свих 250 посланика морају бити једнаки. Очигледно је да нису.

Што се тиче самог дневног реда, ја ћу кренути тачку по тачку, а колико ћу стићи, то ћемо видети. Први закон о коме се изјашњавамо је Предлог закона о изменама и допунама Закона о систему плата запослених у јавном сектору.

Овај закон, односно подношење овог закона је у ствари сведочанство о још једном неиспуњеном обећању владајуће коалиције. Ви сте обећавали, у више наврата, да ћете донети Закон о систему плата запослених у јавном сектору, да ћете увести некакве платне разреде, да се неће на различит начин плаћати чистачице у Контроли летења и оне на пример у Народној скупштини, и то је била и ваша законска обавеза да то урадите. Ви сад кажете да ће ови закони бити донети до 1. јула 2017. године. Ту је остало још неких шест месеци.

Моје питање вама је – зашто ограничавате, имајући у виду сву неспособност коју сте до сада показали и да је редовна ствар да Скупштина расправља о истим законима, односно о изменама и допунама по три или четири пута, што нисте себи дали више времена, две, три, пет година? Па

кад стигнете, ви урадите, али да не оптерећујете Народну скупштину Републике Србије још који пут.

Шта ће се десити ако се остваре речи председника Владе Републике Србије па ако буду расписани и ти парламентарни избори, да он још једанпут покаже колико је добар, колико га народ воли, и ако опет будемо чекали прво да се одрже парламентарни избори, па да се конституише Народна скупштина, као што је то било у овом сазиву, последњи дан рока? Па ако онда опет будемо чекали два или три месеца до конституисања нове владајуће већине, ето нас опет у ситуацији да се пробијају рокови и да се поново заказују седнице где ћемо имати исти дневни ред.

Разлози за доношење закона, мислим да је требало написати само једно – разлог за доношење закона је недоношење закона. Да сте закон који сте морали донели на време, не бисмо се данас овим бавили. И онда кажете – из разлога немогућности да се у предвиђеном року, односно до 1. јануара 2017. године, тај закон донесе... А што то није могло? Који су то разлози немогућности? Каква вас је то немогућност напала? Никаква. Ви сте могли и на овој седници, да је Влада Републике Србије толико добра колико причате да јесте, да вам службе функционишу толико добро колико причате да функционишу, па што уместо овог закона, којим одлажете практично рок, нисте донели закон који је требало? Могли сте и то.

Овај закон је такође поднет по хитном поступку. То је случај са већином закона које данас разматрамо. Члан 167. Пословника Народне скупштине регулише ситуацију у којој се неки закон може донети по хитном поступку и став 2. каже: „По хитном поступку може да се донесе закон којим се уређују питања и односи настали услед околности које нису могле да се предвиде, а недоношење закона по хитном поступку могло би да проузрокује штетне последице по живот и здравље људи, безбедност земље и рад органа и организација“, и тако даље.

Е сад, ако постоје разлози хитности, ви сте били дужни да наведете који су то. Које су то околности које нисте били у стању да предвидите? Каква ће се то штета или штетне последице по живот и здравље људи, безбедност државе догодити ако не буде по хитном поступку? Ви то нигде не наводите, ви само кажете – хоћемо хитан поступак и даље се не иде. И то је злоупотреба.

Друга тачка дневног реда је Предлог закона о измени Закона о јавним медијским сервисима. И овај закон заправо представља ново одлагање доношења аката које сте морали донети, а суштински, по мом мишљењу, ваша жеља је, јер се овај закон бави финансирањем Радио-телевизије Србије и Радио-телевизије Војводине, не зна се који је такозвани јавни сервис гори и који се мање може назвати јавним сервисом, да их држите под контролом.

Како се најефикасније неко држи под контролом? Ево, одобравају представници владајуће већине. Тако што контролишете токове новца, тако што их финансирате директно из буџета, па ће пара или бити или неће бити. Није то нешто што сте ви измислили, али ме чуди да ви увек волите да кукате, говорите о независности и да промовишете независне медије, независне органе, независне институције, а са друге стране држите их на узди тако што контролишете токове новца према тим истим институцијама.

Како је могуће да се, ево, пре свих председник Владе жали на некакав неодговарајући однос Радио-телевизије Србије, а ако неко треба да се жали на њихов однос, мислим да су то пре свега представници СРС-а. Годинама РТС игнорише СРС, не позивају представнике СРС-а у своје емисије, не позивају нас на телевизијске дебате, зову аналитичаре, зову квазианалитичаре, зову представнике владајуће коалиције, по троје, четворо, петоро, колико кад стане у студио, а председник Владе гостује кад год пожели, он уређује емисију, он поставља питања. Једино кога нема, нема српских радикала. И идентична је ситуација на Радио-телевизији Војводине. Идентична.

И шта значи независни јавни сервис? Од кога су то они независни? Од здравог разума, од професионалне етике, од грађана чија средства троше? Од кога су они то независни? И зашто издвајате 4.000.000.000 динара, а отимате од пензионера, да би дали неком ко се дичи тиме што је независан, што води, кажу, независну уређивачку политику? Па онда нека независно обезбеде и финансирање, нека се опробају на тржишту, да видимо да ли ће та њихова уређивачка политика проћи на тржишту, да ли су грађани Србије задовољни. Ако су задовољни, платиће претплату, не 150, платиће и више. Ако нису задовољни, неће платити ни динара. То је право грађана Србије.

Нажалост, они независност доживљавају тако што мисле да имају право на огромна средства из буџета, из џепова грађана Србије, али да заузврат нико не може да им постави било какво питање о начину на који функционишу, да су они свете краве, да ви знате за свакога ко је плаћен из републичког буџета колику плату има, али да не знате за уреднике и главне ведете уредника на РТС колика су њихова примања. А по свему што сазнајемо, та примања се мере хиљадама и хиљадама евра. Ми из СРС-а, наравно, наставићемо томе да се супротстављамо.

Е сад, кажете да су финансијска средства потребна за спровођење овога закона 4.000.000.000 динара. И овај закон иде по хитном поступку, због потребе, каже, отклањања околности које могу довести у питање рад јавних медијских сервиса. Које су то околности које су вас изненадиле? Шта се то десило? Је л' била последњих месеци нека поплава, не дај боже ураган, земљотрес, шта се то десило? Каже – због тога није одржана ни јавна расправа. Јавна расправа није одржана, а ви сте овде

морали навести конкретне разлоге због којих тражите доношење овог закона по хитном поступку.

Трећи предлог је Предлог закона о измени Закона о привременом уређењу начина наплате таксе за јавни медијски сервис и то такође представља још једно неиспуњено обећање Александра Вучића, који је обећао грађанима Србије да ће укинути ту озлоглашену ТВ таксу. То сте накратко урадили, али сте онда веома брзо вратили.

У разлозима за доношење закона кажете: „Полазећи од статистичких података о просечној заради и висини пензија у Републици Србији“... Зашто сте одабрали да само у овом сегменту полазите од те званичне статистике и просечне зараде? Зашто не кренете од тих података, на пример, када је цена струје, зашто не кренете када су цене других комуналних услуга у питању, када је цена грејања? Него онда кажете – морамо имати европску цену струје.

Да бисмо имали европску цену струје, мора и цена радне снаге бити европска. Трошкови вашег система су изнад европских само због лоповлука, само због неспособности. Да ли ви плаћате раднике, од оних извршилаца без икакве стручне спреме па до директора, на европском нивоу? Па наравно да не. Како онда мислите да се изједначи и цена струје, да не говорим о томе да никада нећете изједначити примања грађана Србије и грађана ЕУ. Па онда кажете – кренули сте од високих иницијалних трошкова штампе и дистрибуције рачуна, па је због тога цена те таксе 150 динара. Питам вас – да ли су различити трошкови, иницијални трошкови, штампања и дистрибуције рачуна ако је такса 150 или ако је такса 500 динара? Нису, али је управо сразмерно знатно већа цена, удео те цене штампања и дистрибуције рачуна ако је такса 150 него ако је 500. Што значи да је самим тим мање смислено наплаћивати малу таксу а излагати свакако грађане Србије тим трошковима и плаћању тих иницијалних трошкова, како ви кажете, штампања и дистрибуције рачуна.

Па кажете да су несразмерно високи трошкови код покретања поступка наплате ненаплаћених потраживања. Е шта ово заправо представља? Ово представља капитулацију државе. Кад ви кажете – држави се не исплати да тужи нередовне платише јер су судови спори, јер су ти спорови превише дугачки и јер су по правилу такви да не обезбеђују наплату потраживања, која је порука коју ви оваквим приступом шаљете појединцу? То је увреда за све грађане Србије који уредно плаћају своје рачуне. За све грађане Србије који су у претходним годинама и деценијама уредно плаћали своје рачуне, да бисте ви онда дошли и рекли – ови који не плаћају обавезе држави, ти су паметнији. Ево њих ћемо сада да наградим, отписаћемо потраживања, отписаћемо камату и на тај начин, практично, када држава отписује нередовним платишама камату, ви њима дајете бескаматни кредит. Зашто би онда било ко при здравој памети плаћао

редовно рачуне ако су они који их не плаћају у привилегованом положају? Е то је оно што ви овим радите.

Опет сте онда рекли како они треба да имају уређивачку независност и институционалну аутономију. Мислим да то према грађанима Србије није поштено, јер онај ко је на буџету мора неком одговарати. Систем поделе власти не подразумева апсолутну независност било ког дела те власти. У Србији систем поделе власти почива на подели на: законодавну, управну и судску, али нема апсолутне независности. Сваки део, свака грана власти зависи од друге. Исто тако мора зависити и медијски јавни сервис или било ко други.

Четврти закон, Предлог закона о измени Закона о уређењу судова. Поново измене и допуне и морам рећи, овде је направљена поприлична папазјанија ако погледате оно што је рађено раније, и још једанпут практично одлагање ступања одређених одредаба на снагу. Ми смо већ имали почетком ове године на дневном реду овај закон...

ПРЕДСЕДНИК: Хвала. Потрошили сте време. Потрошили сте ваших 20 минута. Захваљујем.

Реч има министар Александар Антић.

АЛЕКСАНДАР АНТИЋ: Опет ћемо делом ја, делом господин Недимовић.

Прокоментарисаћу ових неколико навода које је имао колега Шаровић везано за, пре свега, начин привременог уређивања наплате таксе за јавни медијски сервис и читав сет других његових навода који, по мом мишљењу, дубоко нису тачни.

Пре свега, и ради ове скупштине и ради јавности морам да искоментаришем, колега Шаровићу, у том образложењу нисте разумели те наводе који говоре о целисходности израде рачуна. То су наводи који дају аргумент зашто је боље да се тај рачун изда уз постојећи рачун за електричну енергију. Ми кажемо – пошто се већ штампа рачун за електричну енергију, боље је да та ставка буде на том рачуну него да штампамо нови рачун, што би нас довело до тога да имамо иницијално нови трошак. Ако имамо било какву обавезу или ситуацију о којој водимо било какав поступак везано за наплату ненаплаћених потраживања, боље да то радимо на једном месту, а не да раздвајамо те поступке. То је један одговор.

Следећи одговор. Коментаришете цену електричне енергије. Морам да изађем и пред вас и пред грађане Србије са податком да је цена електричне енергије у Србији најнижа у Европи. Она је око 20% нижа него у Македонији, која је прва следећа држава, 40% нижа него у Босни и Херцеговини итд., итд. Цена електричне енергија, ма колико то није за поређење, али грађани треба да знају, на пример, у најразвијенијим државама ЕУ је четири, пет пута већа него у Србији. Цена електричне енергије, на пример, у Данској, Немачкој и другим развијеним државама

креће се негде око 30 евро центи по киловат-сату. У Србији је то нешто око шест евро центи по киловат-сату. То су апсолутно прецизни подаци. То су званични подаци, који нису ствар моје или ваше презентације, већ подаци који се дају проверити на европским порталима који прате цену електричне енергије.

Знам да то грађанима Србије капитално није важно, јер ми гледамо то у односу на наш стандард, али цена електричне енергије у Србији је, понављам, најнижа у Европи. Та цена електричне енергије има своју произвођачку цену. Ми морамо макар да одржавамо минимум те економије Електропривреде Србије како не бисмо разорили тај систем, али стриктно и строго водимо рачуна управо о том социјалном положају грађана. Верујем да је ова влада водила једну врло ригидну политику у односу на захтеве и Енергетске заједнице и другим међународних финансијских институција које траже од државе, од нашег енергетског система, и стално дизала ручну и одлагала и одлагаће и успораваће било какав раст цене електричне енергије и у будућности, односно тај раст мора да прати економску моћ наших грађана и ми о томе, верујте ми, апсолутно стриктно водимо рачуна.

Србија има свој јавни медијски сервис. Закон је дефинисао ко су учесници у том јавном медијском сервису и шта су њихове законом дефинисане обавезе, пре свега везано за информисање грађана. Наравно, везано је и за културне, образовне садржаје које су део њихових законом дефинисаних обавеза. То има своју одређену цену. Радио-телевизија Србије није комерцијална телевизија. Она у својој сржи, својој есенцији, пре свега, обавља ту јавну делатност и ми у складу са законом имамо обавезу да такав један информативни и укупан образовни, културни, научни, религијски програм подржимо и да га суфинансирамо, односно у добром делу и финансирамо.

Постојало је обећање да ће бити укинута ТВ претплата. Као што знате, то и јесте учињено. Овај закон је крајем 2015. године дефинисао као привремену меру увођење таксе за јавне медијске сервисе и она је заиста симболична, најнижа, то је 150 динара месечно. Морам да вам кажем неколико примера из окружења: у Хрватској је она 10,95 евра, у Словенији 12,75 евра.

Ми заиста водимо једну политику која, пре свега, у интересу грађана Србије, чини максимум напора да ти укупно трошкови према њима буду најнижи могући. За тај износ таксе и онај део који дајемо из буџета током једне године произведе се 380.218 минута информативног програма, 178.537 минута програма опште документарних емисија, документарних филмова итд., итд. То су дани, сати, дани и недеље, месеци различитих програма око којих у неком сегменту можемо и да се сложимо.

Нисмо ни ми из власти увек одушевљени начином на који Јавни сервис преноси ни наш рад, нити начин на који смо ми заступљени у

одређеним, пре свега политичким, садржајима. Али то је ствар наше политичке процене, понекад и нашег субјективног осећаја. Оно што је наша законска обавеза, ми испуњавамо и испуњаваћемо је без обзира да ли нам се програм РТС-а, као владајућој коалицији, свиђа или не.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Министар Недимовић има реч. Изволите.

БРАНИСЛАВ НЕДИМОВИЋ: Захваљујем се, госпођо председавајућа.

Пошто колегиница Брнабић тренутно није овде, хтео сам неколико ствари да кажем везано за Предлог измена Закона о систему плата запослених у јавном сектору, пошто ми се учинило, а нисам потпуно сигуран да ли сам вас добро чуо, била је изнета једна тврдња да није испуњено једно обећање да ће се донети закон о систему плата запослених у јавном сектору. Он је донет 29. фебруара 2016. године. Чињеница је да треба да се ради и да се тражи одлагање. Чињеница је да треба да се ради на другим законима, али само исправка. То је било споменуто, али нема везе.

Оно што желим да кажем, јесте зашто се тражи продужење ових рокова. Пре свега, закон о платама на локалу, јавна расправа је готова. Он ће се врло брзо наћи у процедури. Завршен је комплетно и то је један од алата и због тога се тражило одлагање овог рока.

Што се тиче Закона о платама запослених у јавним службама, формирана је радна група, кренуло се у израду овог прописа. Морам да кажем што се тиче система плата запослених у јавном сектору да је ту била широка расправа и са представницима Социјално-економског савета и да је ту постигнуто значајно приближавање ставова и мислим да је јако важно рећи колико је ово тешка област. Сви ми који смо некад учествовали и радили на овим пословима знамо колико ће то бити болно, али спремност постоји од стране Владе Србије и она је изражена кроз доношење овог кривног закона и кроз законе који ће бити донети.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

(Немања Шаровић: По Пословнику.)

На који члан тачно?

НЕМАЊА ШАРОВИЋ: Прекршен је члан 104.

И ви знате да сам имао право на реплику. Господин Антић се директно мени обраћао, рекао како нисам разумео, како су ми потпуно погрешни ставови и све остало. И мислим да је основни ред да му одговорим.

Господине Антићу, ви знате да су и комунисти ... (Искључен микрофон.)

ПРЕДСЕДНИК: Нисте у систему. Овако можете само да ћаскате, приватно. Зато што сте сами себи дали реплику. Тога нема по Пословнику. Само сте рекли да сам прекршила члан 104. и почели да се обраћате министру и да полемисете.

(Немања Шаровић: Нисте ме онда слушали.)

Да, врло добро сам вас слушала. Вас увек врло помно слушам.

Значи, немате права на реплику по мојој оцени, члан 104. став

3. Пословника.

Изволите. Реч има народна посланица Мариника Тепић.

МАРИНИКА ТЕПИЋ: Захваљујем, председнице.

Колегинице и колеге народни посланици, уважени гости из Републичке владе, у овој свеукупној, рекла бих, сваштари од дневног реда, где се нашло готово 30 тачака, ја ћу у име Лиге социјалдемократа Војводине покушати да се концентришем на свега неколико, колико ми време допушта, у првом реду управо на последње помињању измену Закона о систему плата запослених у јавном сектору.

Најпре морам да кажем да су од синоћ, од када је почела ова начелна расправа, сви, али готово сви који су у име предлагача, и ту превасходно мислим на представнике Републичке владе, обмањивали јавност говорећи о овој измени закона на тај начин да се стиче утисак да ми причамо о садржини и суштини онога што треба да буде изведено из овог закона, а то је по нама изузетно важан закон о платама запослених у аутономним покрајинама и јединицама локалне самоуправе, до те мере да готово сваки медиј који је и синоћ и јутрос обавештавао грађане који нису имали разлога, рецимо, да прате расправу, нису могли да разумеју да је једина измена закона одлагање доношења других закона који произлазе из овог закона, а не да се заправо овим законом уређују некакве плате.

Готово су сва медијска штива била испуњена бајкама о томе како ће овај сектор да се уреди и како је то тескобан и тежак посао, како се дуго на њему ради и тако даље, апсолутно не разумевајући да се ради о одлагању доношења неколико закона који треба да произиђу из Закона о систему плата запослених у јавном сектору.

Зашто је за нас проблематично не само ово одлагање? Морам рећи да је јавна расправа закључена 7. децембра. Од 7. децембра до дана данашњег имали смо најмање три седнице Народне скупштине, укључујући и ову данас, и ми сматрамо да је то било апсолутно довољно време да се стручни и професионални кадар, како се представља, нарочито у Министарству државне управе и локалне самоуправе, озбиљно позабави до краја године овим законским прописима.

Све и да постоји објективан разлог, а ми сматрамо да не постоји, за одлагање доношења ових закона, потенцирам Закон о платама запослених у аутономним покрајинама и јединицама локалне самоуправе, дакле општинама и градовима, морам онда да приметим да је Закон о запосленима у аутономним покрајинама и јединицама локалне самоуправе већ ступио на снагу 1. децембра. И ту у ствари настаје највећи проблем, зато што ви имате вакуумски размак, односно немате пратећи закон о

платама тих запослених, а Закон о запосленима је ступио на снагу на почетку овог месеца.

Шта то значи? Ја ћу вам дати пример конкретно за Скупштину АП Војводине, јер у интензивној комуникацији са тамошњим запосленима ја свакодневно имам директна сазнања да се политичка одмазда која је започела након промене власти и пролећних избора сада претвара и у професионалну одмазду стога што је Закон који је ступио на снагу 1. децембра дозволио новим старешинама, овим придошлицама, да деградирају професионално запослене, на пример, у Скупштини АП Војводине, изједначавајући људе који десетинама година, више од 20 година раде стручно и професионално – сада, ступајући на снагу, закон који их је прво деградирао или изједначио са почетницима, не могу да имају адекватне плате, односно зараде које би додатно вредновале ту разлику у професионалном, стручном и искуственом раду.

То су исти онакви радници као што су и радници и запослени, ево, у овој Народној скупштини који свима нама, долазећи на посао пре нас и одлазећи са посла после нас, помажу да квалитетно обављамо свој посао. То су стручна, професионална лица која немају никакве везе са политичким променама које су се догодиле, али, нажалост, они први сада осећају ове последице и не знају уопште и, наравно, немају поверење, као што ни ми из ЛСВ немамо поверење, да ће се до јула овај сет закона донети.

У разговору са представником синдиката запослених у покрајинској управи, министарка Брнабић, која, нажалост, није присутна, али сам сигурна да ће се вратити и искористити прилику да нам да додатне информације, помињала је период фебруар 2017. године, гарантујући да ће ови закони да буду предложени и до тада и усвојени. Одлагање од додатна четири месеца, односно претпостављени за сада датум од 1. јула 2017. године иде само у прилог чињеници да није тачно да већ сада дуго најављивани предстојећи избори неће зауставити живот у овој земљи и, што је најгоре, они се највише рефлектују на оне који вредно и марљиво раде, како за народне посланике, тако и покрајинске посланике, а потпуно је јасно да је ово одлагање у директној вези са предстојећим изборима.

Други закон који је за нас врло проблематичан јесте закон о којем се, такође, доста говорило, а то је ова измена и допуна Закона о јавној својини, којим се по други пут одлаже, односно продужава рок аутономним покрајинама, јединицама локалне самоуправе да поднесу захтеве за повраћај своје имовине. Ту нема никакве везе државни ниво, с обзиром на то да овај закон управо треба да исправи ону неправду која је спроведена по закону из 1995. године, када је сва имовина подржављена, имовина локалних самоуправа и имовина аутономних покрајина.

И, закон који је донет 2011. године, односно овај закон, са првобитном намером трајања и применом за трогодишњи период већ је једном продужаван и његова примена је истекла, колико сам видела, а

добро сам гледала, још у октобру, дакле пре два месеца. Ми два месеца касније, односно тек данас пред собом имамо... Све и да је постојала намера, онда сте морали бити временски приправнији. Поново се продужава за још годину дана и даје прилика аутономним покрајинама, и општинама и градовима да пренесу своју имовину на своје име.

Морам одмах да кажем, то је чињенично стање, да не би било спекулација, пошто их је било у претходним излагањима, да је АП Војводина преко своје Управе за имовину још пре истека првобитног рока, од првобитно планиране три године, завршила овај посао и пописала више стотина некретнина и свега онога што треба да има у свом власништву, а да је заправо проблем управо у општинама и градовима, и апсолутно стојим иза тврдње неспособности градоначелника и председника општина, односно локалних правобранилаца да попишу ту имовину.

Даћу вам пример свог града Панчева, одакле долазим, а где ми три године покушавамо од правобраниоца да сазнамо да ли је уопште припремљен списак, постоји ли попис те градске имовине која треба да се потражује од Републичке дирекције за имовину. Сигурна сам да у Републичкој дирекцији за имовину не постоји нека дилема да ли ће бити упитно нешто од онога што се покуша доказати да је у власништву општина и градова, а тиме се Република растерећује од тог власништва и има мање трошкова које подразумева старање о тој имовини.

Али исто тако не могу да разумем непристајање да можда неке општине и градови не желе да пребаце имовину на себе, односно да преузму своју некадашњу подржављену имовину, као што сам рекла, 1995. године, јер је текући закон врло јасан у томе. Онај ко не поднесе захтев на време, у законом предвиђеном року, по аутоматизму ће се његова имовина евидентирати, односно потврдити као републичка. Не видим ту ништа спорно да ви сад некога треба да терате и гањате да јури сопствену имовину, а то није урадио у претходних пет година.

Закон је, притом, врло јасан. Поуздано знам да постоје такве општине и градови који не желе да пренесу своје власништво, неку имовину која је у међувремену подржављена. Не зато што не сматрају да им је потребна, него зато што нису у стању да се после толико година, са буџетима који су већ оштећени, локалним буџетима, старају на адекватан начин о тој имовини.

То је нешто што је свакако спорно за нас, јер ви вучете за рукав некога ко је јасно дао до знања да или неће или није у стању да искористи своје право, а ако није био у стању пет или више од пет година, не видим да ће бити у стању у наредних годину дана. Образложење да је донета нека нова уредба па сада постоји нека посебна апликација, то је могло да се уради и раније, али то неће излечити оне који не знају да раде свој посао и, кажем, у првом реду, локална правобранилаштва која треба да буду у стању да попишу ту локалну имовину.

За то није потребан никакав теренски рад, као што смо могли такође да чујемо од неких колега, па нема људи који ће то да раде, па не иду сад на терене да мере тамо земљиште или некретнине. Постоје, наравно, врло јасни и, притом, врло разумљиви за сваког грађанина начини на који се доказује власништво над локалном имовином.

У неколико наврата током данашње расправе чули смо врло тешку квалификацију да су неке ствари срамне, односно да је срамно све оно што неко претходно није урадио.

Осврнућу се на једну тачку дневног реда, управо скрећући пажњу шта је срамно за Лигу социјалдемократата Војводине, на тачку на коју се нико до сада није освртао, а то је тачка којом треба да се изаберу кандидати, односно будући члан Одбора Агенције за борбу против корупције, односно нови члан који ће заменити професора Зорана Стојиљковића.

На седници Административног одбора, који је разматрао две кандидатуре, односно два предлога, а ценим да логика ствари налаже да ће онај кандидат који ће бити изгласан, захваљујући скупштинској већини, бити госпођа која се зове Даница Маринковић, јер је она била кандидат СНС-а, замолила сам да се пред народним посланицима не нађе биографија, која је самим тим и јавна, на онај начин на који је она достављена члановима Административног одбора, да проба да се типизује или да се уподоби на један примерен начин за некога ко наводи своју вишегодишњу судијску функцију као главни квалификатив, а опет некога ко сматра да је то све врло оправдавајуће да би постао члан Антикорупцијског одбора.

Међутим, замолићу оне који то до сада нису урадили да погледају како изгледа биографија Данице Маринковић. Она је сведена, ево овако, на две стране, од чега на целој првој страни ми сазнајемо, наравно, када и где је рођена, сазнајемо од ког је оца рођена, шта је њен отац радио у Другом светском рату, које је ордење понео, где је био запослен, где је премештен, где се пензионисао и преминуо, наравно. Онда сазнајемо од које мајке је рођена, па где је мајка радила и где се пензионисала и на који начин. То је читав први пасус, готово половина прве стране.

У следећем пасусу сазнајемо када се удала, па за кога се удала, па шта је по образовању њен супруг, па где је радио као директор, па где је радио као секретар, па где је поново радио као директор, па када је умро, и то сазнајемо уз прецизирање, у загради, наравно, сав пијетет према покојницима, и где је за све то време радио.

У следећем пасусу сазнајемо да ћерка, жена и мајка Даница Маринковић, има два сина. Онда имамо опет биографију првог сина, шта је дипломирао, где се запослио, на којој функцији се запослио. Онда сазнајемо биографију другог сина, шта је он дипломирао, где је запослен и како му се тачно зове радно место. Ту се завршава прва страна њене биографије.

Оно што стоји на другој страни, а налази се у Народној скупштини, пред народним посланицима који треба да бирају овакве кандидате је, рекла бих, врло штур извод из њене професионалне биографије, али за мене у једном делу упитан, нарочито када пише да је током ратних дешавања на простору АП КиМ вршила увиђаје везано за терористичке нападе, где су жртве били припадници полиције, војске, избеглице и цивили, „свих народа и народности“, што подразумева и тада наше суграђане албанске националности.

Ништа о томе више нема, осим последње квалификације, из које ми закључујемо да је Даница Маринковић, заправо, као кључну квалификацију понела то што је била кључни сведок у Хашком суду, на суђењу Слободану Милошевићу, поводом случаја Рачак.

Пошто мени све то, наравно, није било довољно, нарочито ово подвучено, да је вршила увиђаје везано за цивиле свих народа и народности, пробала сам да се мало распитам и код оних репрезентативних организација цивилног друштва које су свој вишедеценијски рад посветиле управо овој области, односно кршењу људских права и нисам била нимало изненађена када сам добила апел бројних организација, међу којима је и Аутономни женски центар, Центар за практичну политику, Хелсиншки одбор за људска права у Србији, Иницијатива младих за људска права, Комитет правника за људска права – ЈУКОМ, „Пешчаник“, Фонд за хуманитарно право и тако даље, који апелују на народне посланике да не гласају за Даницу Маринковић, за ову функцију, јер имају све доказе да она није достојан кандидат за рад у овом независном органу.

Ако народни посланици нису добили овај апел, ја ћу им проследити, апелујући истовремено да у наредних неколико дана слободно размисле својом главом и донесу одлуке у складу са својом савешћу а не тако што ће заменити улоге и постати, они, извршни орган извршног органа, односно Владе, већ да ће бити неко ко заступајући грађане у име којих су изабрани, размишљају својом главом.

У овом апелу се каже да су, осим овог сведочења, у пресудама које су изречене наводи овог сведока, Данице Маринковић, оцењени као непоздани и неистинити, а из простог разлога што је у свом „професионалном раду“ апсолутно минимализовала страдања наших суграђана албанске националности. Причам о цивилним жртвама, причам о заробљеницима у српским затворима, причам о свима онима који морају да уживају једнака људска права, а не да извршиоци, као што је била Даница Маринковић, буду само продужена рука тадашње политике.

Надам се да ће на основу овог апела све моје колеге размислити својом главом и преиспитати, или одложити одлучивање по овој тачки дневног реда, узимајући у обзир не само једнострано сведочења са једне стране, већ свих оних због којих ми и данас плаћамо високу цену на нивоу међународне политике.

Наравно, да је била спроведена лустрација, Даница Маринковић би била сигурно једна од особа, с обзиром на то да је вршила тада високу судијску функцију, која би такође подлегла бар комисијском раду, односно раду Одбора који је овај парламент требало да утврди и да спроведе докраја, али, нажалост, није, и сигурно би већ тада била спречена да у неком даљем свом професионалном искуству уопште буде кандидат за било коју овако високу, а нарочито судијску функцију, а не да је данас, практично, рехабилитујемо.

Шлаг на тарту су све информације са извесним Вацићем, који је постао саветник у Републичкој влади и ја бих заиста, гледајући куда плови овај брод, очекивала да сутра...

(Председник: Хвала вам, прекорачили сте време.)

Могу да завршим реченицу?

(Председник: Да, доста дуго сте прекорачили време. Хвала вам.)

Па, прекинули сте ме.

ПРЕДСЕДНИК: Да.

Милован Кривокапић, повреда Пословника.

Изволите, посланиче.

МИЛОВАН КРИВОКАПИЋ: Члан 107, ако може.

Заиста не могу да поверујем да се овако води дискусија, да један члан на овој седници говори о Даници Маринковић, жени која је заиста поднела један од највећих терета, јер сам са Косова и Метохије па могу сигурно, и компетентнији сам сто пута да причам од особе која треба да се стиди свега онога што је до сада овде изрекла. То је срамота. То је срамота заиста да се прича тако о једној жени која је ставила главу тамо где неко није смео да стави ни не знам шта.

(Мариника Тепић: Да ли је ово реплика?)

Заиста не знам шта је натерало њу и који су разлози да она прича о тој жени тако.

(Мариника Тепић: По ком члану?)

По члану 106, рекао сам на време.

(Радослав Милојичић: Ово је баш сходно Пословнику.)

Молим вас, немојте да упадате у реч.

ПРЕДСЕДНИК: Нисам вас питала за мишљење уопште. Хвала.

МИЛОВАН КРИВОКАПИЋ: Даница Маринковић...

ПРЕДСЕДНИК: Посланиче, сачекајте да престану да вичу ови који сада вичу када ви говорите, а нису викали када је претходна посланица говорила о...

(Марко Ђуришић: Шта је говорила?)

Шта је говорила? Пустите ме на миру.

Дакле, сачекајте, вратићу вам 15 секунди, није коректно према вама, поготово што се ви врло ретко јављате.

Стварно нема смисла, пустите посланика.

(Марко Ђуришић: Може да прича шта хоће.)

Посланиче Ђуришићу, заиста ми не треба асистент који није мој потпредседник.

Само моменат, вратићу вам све време, само да пустимо посланике који имају потребу да вичу када чују другачије мишљење. Само полако.

(Марко Ђуришић: Да ли је он овлашћени?)

Непристојности никад доста. Значи, стално померамо границу пристојности и сваки дан сам све непријатније изненађена. Хоћете ли, молим вас, да престанете?

(Марко Ђуришић: Хоћете ви да водите седницу?)

Поштујте посланика да заврши своју реч, а онда ћемо рећи оцену да ли је то члан 106 или није.

(Марко Ђуришић: Што мени не дате да говорим? Ја сам искључен.)

Па зато што вичете на мене. Ово није ни време ни место за дискусију нас двоје.

Извињавам се вама, дубоко се извињавам. Иако се трудим да пристојно водим седницу. Изволите, посланиче. Пријавите се поново, вратићу вам време због свега овога.

И образложите 106 и 107, што сте рекли на почетку, али неко неће да чује о чему говорите.

(Марко Ђуришић: Нека каже у складу са Пословником.)

Молим вас, морате се пријавити. Још вас немам у систему.

Поштујте људе, посланике са територије Косова и Метохије, да кажу једном у годину дана ако сматрају да је повређен Пословник. Имајте мало такта – политичког и људског – када их неко повреди, да их пустимо да кажу нешто.

(Марко Ђуришић: И ја бих да кажем.)

Ви нећете сада рећи ништа док год он не заврши своје, и остали који су пре вас подигли Пословник. Знам да вас тема о Косову и Метохији изузетно нервира.

Изволите.

Помозите посланику и убаците картицу ако треба у друго место. Имамо времена, за Косово и Метохију увек имамо времена.

Промените јединицу.

Све вам је за шалу. Када су тешке оптужбе за неког ко је живео тамо када је било најстрашније, онда вам није за шалу. Сада када посланик има нешто да каже да је повређено достојанство...

(Зоран Живковић: Нека каже.)

Он би рекао, него је сувише пристојан човек. Сачекао је да се извичете и да га извређате.

Изволите, посланиче, сада сте у систему. Седите и поновите чиме је повређен Пословник.

МИЛОВАН КРИВОКАПИЋ: Даница Маринковић је једна часна и поштена жена, са импресивном биографијом. На жалост мог претходника, који је говорио контрапродуктивно у односу на ово што сам ја говорио. Она је била на сваком месту где је требало притећи и помоћи српском народу, тако да слушајући ово, ја се врло ретко јављам, али преко овога нисам могао да пређем нити данас да изађем из ове сале а да не одговорим на ово што смо данас слушали. Просто нисам могао да верујем.

Али да вам кажем нешто, мене то не изненађује, ја пуних 15-20 година слушам од оних, од претходнице и сличних њој, које могу на прсте избројати, о Косову и Метохији, који би га сутра дали за шаку не знам чега, међутим, захваљујући Александру Вучићу и Влади коју он води, Косово никада неће бити предато, да знате. Никада! (Аплауз.)

Можете ви, господине Радуловићу, да тапшете колико год хоћете, колико год хоћете, али једног дана ћете памтити ове речи које сам вам ја изговорио. Будите убеђени. Ово слуша народ Србије. Он је највећи суд. И хвала вам што тапшете, господине Радуловићу.

(Председник: Посланиче, немојте се директно обраћати посланицима.)

Са таквом иронијом тапшете, то је срамота. Да не бих даље дужио, јер сам заиста потресен, довољно сам рекао да онај ко је паметан схватиће шта сам хтео да кажем. Хвала вам најлепше. (Аплауз.)

ПРЕДСЕДНИК: Хвала вама.

Рекли сте 107. став 2. За оне који не знају шта то значи, значи – на седници Народне скупштине није дозвољено непосредно обраћање и није дозвољено коришћење увредљивих израза, изношење чињеница и оцена које се односе на приватни живот других лица.

Лично сматрам да сам повредила Пословник зато што је требало да реагујем у току дискусије посланице која је на врло ружан начин говорила о кандидату који је предложен. Лично сматрам да сам прекршила Пословник, а ви ћете одлучити да ли ћете гласати или нећете гласати. Мени је тешко пала ова дискусија и још нешто што је чак и промакло да је речено, то је – да су Албанци онда живели у нашој држави а сада не.

Изволите. Прво се јавио Орлић, па ви, па Мариника Тепић.

Изволите.

(Радослав Милојичић: Није ту Орлић.)

Редом. Само редом, морам да поштујем како се...

Извињавам се. Ви. Марковић.

Ако је то суштина, онда у реду. Ако вас то бескрајно забавља што се повремено нечије презиме погрешно, онда у реду, онда смо на добром путу и онда је ова седница изузетно забавна.

Мислим да је данас изречено нешто што је страшно и уопште ми ништа није смешно. Не морате се трудити да ме засмејавате. Уопште ми ништа није смешно, врло ми је тешко.

Изволите, Марковићу.

АЛЕКСАНДАР МАРКОВИЋ: Захваљујем, госпођо председнице. Повређени су чланови 106, 107, али и још неколико чланова Пословника читањем једног сумњивог дописа неколико сумњивих организација које је претходна говорница малопре ишчитала.

Морам да кажем да ово није суђење, ово је Народна скупштина. Није никакво суђење да бисмо ми данас доносили неке пресуде о некаквим лустрацијама или сличним бесмислицама које смо малопре слушали.

Лично, нисам могао да издржим а да се не јавим када је поменуто све оно због чега се јавио малопре и колега Кривокапић. Међутим, оно преко чега мислим да нико не треба да пређе јесте повреда осећања свих грађана Србије, а поготово грађана са КиМ. Дакле, да ви данас госпођу Маринковић карактеришите на начин како сте је окарактерисали, која има изузетне заслуге, које очигледно њима сметају. Због чега? Што је разобличила случај Рачак, је л' због тога? Верујем је налогодавац и оним сумњивим невладиним организацијама на које се позива госпођа као и странци којој припада дотична госпођа исти. Вероватно је он наредио да се данас јави и да нам чита то срамно писмо које нам је прочитала.

И ја се данас извињавам, иако би она требало да се извини због свега што је малопре рекла, свим грађанима Србије, а поготово грађанима са Косова и Метохије. Захваљујем. (Аплауз.)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Хвала. Да ли желите да гласамо о члану 106? Говорено је о тачки дневног реда, али у садржину нисам улазила.

(Александар Марковић: Не.)

Реч има Марко Ђуришић, повреда Пословника.

МАРКО ЂУРИШИЋ: Хвала, председнице, повредили сте члан 103. тиме што су претходна два посланика, потпуно супротно правилима за указивање повреде председавајућег у поступању и поштовању Пословника, добили право да дискутују и да реплицирају колегиници Тепић на оно што је она током свог излагања рекла. За то постоје правила у овој скупштини. Овај пословник је написан и ви ...

(Верољуб Арсић: Седи доле, срам те било!)

... Као председавајући, рецимо, требало би да санкционишете ове што арлаучу у сали са друге стране.

ПРЕДСЕДНИК: Посланиче, шта сте рекли да раде? Арлаучу?

(Марко Ђуришић: Да.)

Ово је страшно. Ко арлауче? Да ли човек арлауче уопште?

(Марко Ђуришић: Да.)

Да? Имате опомену од мене. Имате заиста опомену од мене. Срам вас било! (Аплауз.)

Смешно?

(Марко Ђуришић: Да. Изузетно је смешно.)

Изузетно је смешно да вређате и даље посланике, да говорите да арлаучу? За то тражите да наставите? Не можете да наставите.

(Марко Ђуришић: Је л' можете да ми дате реч?)

Не, не можете да наставите. Можете да ме смените, не можете да наставите. Не, нећу дозволити да се овако обраћате посланицима.

(Марко Ђуришић: Ја се нормално обраћам онима који арлаучу.)

Не, ви се не обраћате културно. Рекли сте да посланици арлаучу. Арлаучу животиње. Завршили смо сваку врсту комуникације ви и ја.

(Марко Ђуришић: Такви звуци стижу до мене.)

Проблем је у вама.

(Марко Ђуришић: Говорим у складу са Пословником. Ви треба да водите рачуна на седници.)

Нисам заинтересована да са послаником који каже за друге посланике да арлаучу водим било какву врсту дијалога. Ви и ја немамо шта да разговарамо.

Реч има Мариника Тепић.

МАРИНИКА ТЕПИЋ: Захваљујем.

Повредили сте 1. став члана 107, односно достојанство Народне скупштине, због тога што и ја и моје колеге из Лиге социјалдемократе Војводине представљамо овде грађане који су за нас гласали и заступамо њихово мишљење и њихово сте достојанство повредили тиме што сте допустили да се кажу апсолутно нетачне информације на рачун онога што сам ја говорила.

Комплетно лични подаци које сам ја овде читала, где смо ми о кандидату Даници Маринковић слушали као ћерки, жени, односно супрузи и мајци, јесу званична биографија упућена народним посланицима. Ја сам благовремено на седници Административног одбора указала, знају колеге из СНС-а које су биле, да овако нешто не иде пред посланике. Ја сам апеловала да се типизују биографије које иду у расправу у Народну скупштину, да не бисмо имали овакве биографије пред народним посланицима.

Сви који су били на седници Административног одбора знају, рекла сам јавно, у микрофон, постоји о томе записник, да не бисмо дошли у ову ситуацију и да кандидат сам себе деградира чак и ако сматра, или већина која га предлаже и која ће гласати, да су друге квалификације пресудне а не оно што пише. Сваки грађанин који уђе на интернет страницу

parlament.rs има доступне ове податке. Не само народни посланици, ово је скупштински радни материјал о ком ми расправљамо.

А што се апела тиче, ја сам помињала само апел, нисам га ни читала. Шта би тек било да сам га прочитала?

ПРЕДСЕДНИК: Посланице, био је члан 107, то знате. Позвали сте се онако, нема везе.

(Мариника Тепић: Не, став 1.)

Значи 107. био је већ два пута. Пуститићу свако да каже шта жели да каже. Ставови које су изнели посланици пре вас, уопште се то не односи на биографију, то знамо ви и ја и сви они који су слушали ваше излагање. Биографија није спорна. С поносом је кандидат изнео чиме се баве најближи из њене породице и околине, ништа није спорно. Нешто је друго изазвало читаве ове реакције и ви то добро знате.

Ако сматрате да је члан 107. повређен, гласаћемо га три пута заредом и видећемо да ли то уопште може. Више нећу ни дозволити да нам се неко стално позива на Пословник, на једно те исто, а онда не дође да гласа за ту повреду, него гласају они који сматрају да није повређен Пословник.

Реч има Владимир Ђукановић.

(Радослав Милојичић: Први сам се јавио.)

Прочитајте у паузи члан 27.

Изволите, посланиче.

ВЛАДИМИР ЂУКАНОВИЋ: Хвала, председавајућа.

Повређен је члан 27. Додуше, и ви сте сами рекли да вам се чини да сте повредили Пословник, а свакако бих и у вези са чланом 107, само што је већ био 107, али како год, јер ово је заиста скандалозно.

Они који су мртви 'ладни све ове године трпели и ништа нису смели да кажу што пред Судом за ратне злочине неке породице заступа жена која је социолог, чак није ни правник, говорим о Наташи Кандић, а између осталог Фонд за хуманитарно право је потписник управо ове петиције против Данице Маринковић, они су нашли данас да спутавају Даницу Маринковић. А зашто? Зато што је жена разобличила браћу Мазреку, злочинце који су побили Србе у руднику на Косову и Метохији и жена која је разобличила све неистине о Рачку. (Аплауз.)

Ја морам да признам да је ово што је потписано разлог више што ћу да гласам за Даницу Маринковић. Мени је једнако да ли је потписала Ослободилачка војска Косова (ОВК) или ових петнаест организација. Хвала вам.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Реч има Верољуб Арсић.

ВЕРОЉУБ АРСИЋ: Госпођо председавајућа, мислим да је повређен члан 108, а у вези са чланом 107. Пословника Народне скупштине.

Читали смо овде биографије разних кандидата и један од народних посланика је читао и биографију кандидата Данице Максимовић..., Данице Маринковић, иначе тужиоца..., иначе судије...

Мало сам потресен због свега овога што се десило, јер знам да је на Косову био и крематоријум, једини после Другог светског рата, који се звао „Клечка“, у коме је спаљена девојчица од 12 година зато што је била Српкиња. Када је судија који је судио питао злочинца зашто је то урадио, рекао је – само зато што је Српкиња.

Жртве немају нацију, и свако треба да одговара и свака жртва треба да има осуђеног кривца за њено страдање, а када оне који су судили ратним злочинцима нападате зашто су судили, то је нови злочин према жртви. (Аплауз.)

ПРЕДСЕДНИК: Посланици, у складу са чланом 112, ако не могу другачије да успоставим ред и да се вратимо на тему, морам да одредим паузу док се не успостави ред.

(Радослав Милојичић: Намерно ми нисте дали реч.)

Да, намерно, успостављам ред.

(Радослав Милојичић: Први сам се јавио, Ђукановић није био у сали.)

Посланиче, тим насиљем, виком на мене ништа се не постиже.

Дакле, члан 112, а у складу са чланом 27. да водим седницу и бринем о реду, пауза од 30 минута да успоставимо ред.

Следећи говорник ће бити Саша Радуловић, а након њега Верољуб Арсић.

Да, свака част што прекидам ову мучну ситуацију и овај начин комуникације.

(После паузе – 15.30)

ПРЕДСЕДНИК: Настављамо са радом.

Изволите, посланиче Радуловићу.

САША РАДУЛОВИЋ: Поштовани грађани Републике Србије, даме и господо, ово мало што је остало у сали, данас разговарамо, имамо једну обједињену тачку дневног реда са 27 подтачака, које би, да се поштују правила, свих 27 требало практично да буду посебне тачке дневног реда и да имају посебну дискусију.

Да би се објединиле неке тачке дневног реда, да би се објединили закони у једну расправу, члан 157. Пословника јасно каже: „Народна скупштина може да одлучи да обави заједнички начелни претрес о више предлога закона који су на дневном реду исте седнице, а међусобно су условљени или су решења у њима међусобно повезана“.

Наравно, нема никакве везе или условљености између Закона о систему плата запослених у јавном сектору, Закона о јавним медијским

сервисима, Закона о уређењу судова, о тржишту капитала, о преузимању акционарских друштава, о јавној својини, о акцизама, о ПДВ...

Траје ово читање, је л'?

Затим, о пореском поступку и пореској администрацији, о преузимању обавеза „Петрохемије“, о Царинском закону, о проценитељима вредности непокретности, о регулисању јавног дуга СФРЈ, о регулисању јавног дуга Републике Србије на име неисплаћене девизне штедње, о Уговору о зајму за кредит повлашћеног купца, о Споразуму о зајму од Међународне банке за обнову и развој, затим, о престанку функције јавног тужиоца, о избору чланова Савета гувернера Народне банке Србије, о избору чланова Републичке комисије за заштиту права у поступцима јавних набавки, о избору чланова Савета комисије за заштиту конкуренције, коју је поднео Одбор за привреду, регионални развој, трговину, туризам и енергетику. Ево, већ два минута читам, и то само скраћено читам, шта је на дневном реду, о избору чланова Савета РЕМ-а, о избору члана Одбора Агенције за борбу против корупције, о изменама чланова и заменика чланова одбора Народне скупштине Републике Србије.

Значи, ово је све стављено у једну тачку дневног реда и заиста Скупштина доведена до апсурда. Значи, ми једноставно немамо времена ни да се спремимо, а камоли да поднесемо амандмане и да дискутујемо суштински о овим тачкама дневног реда. Ево зашто. Ја имам 20 минута да излажем. У тих 20 минута о ових 27 тачака дневног реда ја практично имам 45 секунди по тачки дневног реда, од чега ми неких 10 секунди треба само да прочитам назив тачке, а камоли да улазим у суштину расправе. Чему ово све служи? Служи да би као кроз проточни бојлер прошла ова дискусија, да у суштини не бисмо расправљали ни о чему.

Где је проблем са кршењем правила? Па кад Скупштина крши правила, онда шаље једну јако лошу поруку грађанима да су правила онако произвољна да могу да се поштују, да могу да се не поштују, имамо двоструке аршине, које иначе видим овде, сваког дана, у заседању у Народној скупштини.

Потпуно је неприхватљиво да се овако ради. Озбиљни закони, озбиљне ствари, оволико мало времена за припрему. Иначе, и седница је заказана по хитном поступку, ту је прекршен члан 167. зато што нема образложења за хитан поступак по овим законима и то смо добили у среду, у 14.50, док је још трајала претходна седница, која је настављена до касно у ноћ, па је у четвртак ујутру било гласање, да би ова седница кренула јуче у 15.00 и прекинута негде око 19.00 навече, након чега више није могло бити ни подношења амандмана.

Значи, очигледно је, ово је седница за седницом у којој владајућа већина покушава да онемогући опозицију да има било каквог смисла у дискусији. Владајућој већини припрема не треба зато што су ту једноставно да гласају за оно што тражи Влада.

Наравно, Пословник крши председавајући који све дозвољава. Иначе, сам тај предлог да се обједине тачке дневног реда није смео ни да се нађе на гласању зато што Пословник каже какви предлози могу да се нађу на гласању. Ово је пример урушавања достојанства Скупштине. Ово је пример, у ствари, понижавања Скупштине која не може да ради свој посао.

Сада када пролазимо кроз све ове законе, међу њима су закони, рецимо, који одгађају ступање на снагу неких одредаба закона где наравно није урађено оно што је требало да буде урађено у претходних годину, две и више, па се само померају рокови. Рецимо, питање плата у јавном сектору, питање за АП, за општине, померање рокова са 2017. године на средину 2017. године, на 2018. годину.

Наравно, ми до данас, још увек немамо попис запослених у јавном сектору, немамо јасне регистре где можемо тачно да видимо колико имамо запослених, колико по уговорима о раду, на неодређено време, на одређено време, привремени и повремени послови, уговори о делу... Ништа од тога немамо, а то је у ствари и главни део тог партијског запошљавања који изједа буџет. Али, са друге стране, рецимо, имамо акцизе на дуван које се повећавају. То је отприлике негде десет посто повећање акциза.

Наравно да није проблем да се негде подигну неки порески намети ако је то добро за грађане, али на неком другом месту морали би да буду смањени, то би била пореска реформа, јер ако нигде не смањујете намете, а повећавате на неким местима, то је онда само завлачење руку у џепове грађана.

Слично томе је, рецимо, и ово продужење привремених такси за медијски сервис. Као што знамо, председник Владе је обећавао да ће укинути претплату. Укинуо је претплату, а увео таксе, значи, није шија него врат. Иста ствар, практично је свим грађанима завучено у џеп, Влада је то урадила да би попунила буџет и да би могла да се хвали смањењем дефицита. Тако да практично имамо те акцизе на дуван, имамо таксе за медијски сервис, ово су све примери повећања, нигде немамо смањење.

Проблем са буџетом, за који смо таман завршили расправу пре десетак дана, јесте у томе што је „Суперхик“ буџет. Значи узима од грађана, узима од привреде. Јер дефицит јесте велики, њега треба смањити, али с друге стране, Влада ништа не ради на томе да уведе ред, да се смањи бацање новца, да се смањи трошење новца који иде на одржавање партијског паразитског система у коме сви ми живимо и онда се још додатно тај новац даје разним страним инвеститорима по разноразним субвенцијама и практично прави иста таква даља рупа у буџету.

Значи, проблем са свим овим што добијамо и проблем за грађане је у томе што се грађанима завлачи рука у џеп. То ради Влада. С друге стране, не штеди ништа и не уводи ред, и то јасно видимо из ових померања рокова у разним овим законима, где практично није урађено оно

што је требало да буде урађено, па рокови морају да буду померени. Ево, рецимо, поменуо сам те плате, судови такође и тако даље.

Сад овде имамо пар добрих ствари, на пример, измена Закона о пореском поступку и Царинског закона, зато што у тим законима, коначно после јако дуго времена, другостепени орган више није Пореска управа или Управа царине, него је то пребачено у Министарство финансија, као што је и требало да буде.

Наравно, то није гаранција да ће поступци бити бољи и да више нећемо имати оно што је било раније, а то је велика произвољност Пореске управе у другом степену, различити аршини за различите пореске обвезнике, него ћемо ваљда, надам се, имати унутар Министарства финансија један аршин који ће владати, значи, бити исти за све грађане, за сва правна лица, без обзира ко су она и да ће на исти начин све то скупа бити третирано. Јер проблем у Србији јесу различити аршини, једно важи за једну групу људи, а нешто потпуно друго за привилеговану мањину, која је углавном у вези са врховима политичких странака, тако да имате неке који морају да плаћају порез и да им се разрезају неке драконске казне, а други могу годинама ништа да не плаћају и то је сасвим у реду.

Наравно, уз ово би морала да иде и нека транспарентност коју овде у закону не видимо, када се раде ови поступци, све би морало да буде транспарентно, јасно видљиво, не би ли онда грађани могли да суде да ли су једнаки аршини за све или се они мењају у зависности од ситуације.

Онда имамо овде пример „Петрохемије“. И о томе се данас доста говорило, и министар је говорио о „Петрохемији“, 105.000.000 евра, да поновим 105.000.000 евра треба држава Србија да преузме дуг „Петрохемије“ према НИС-у. То је отприлике 13.000.000.000 динара.

Да подсетим грађане, пензионерима се годишње узима око 20.000.000.000 динара, тако да можемо казати у овом случају да је пензионерима из џепова избијено 20.000.000.000 динара да би се неспособном руководству „Петрохемије“ дало 13.000.000.000 динара.

Овде је помињано – биће реструктурирања, је ли, поменут је, УППР, Унапред припремљен план реорганизације. Када мало погледамо билансе „Петрохемије“, рецимо, из 2015. године, они су последњи јавно доступни, 52.000.000.000 динара су губици изнад висине капитала, а 16.000.000.000 су додатни дугови, тако да је укупно 68.000.000.000 динара дуг „Петрохемије“. Претпостављамо да ће УППР који се ради, а који није јавно доступан, бити нешто слично као и са РТБ-ом Бор, где је урађен УППР, обрисан огроман дуг РТБ-а Бор, а онда држава, као што смо видели у буџету за 2017. годину, мора тог неспособног директора и даље да дотира, 2.500.000.000 динара је предвиђено буџетом да се да РТБ Бору, па очекујемо врло сличну ствар око „Петрохемије“.

Министар пољопривреде, чини ми се, говорио је о овим проценама вредности имовине, па да кажем где је проблем са тим

прецењеним деловима. Претпостављам да је министар говорио о овим дисконтованим новчаним токовима, односно ДНТ методи, или како би наш председник Владе рекао дисконтовани „кеш флоу“ (*cash flow*), пошто то ваљда боље звучи од „новчани токови“.

Проблем са УППР-овима, рецимо, код РТБ-а Бор то је апсолутно видљиво, претпостављам и код „Петрохемије“, да би оправдали УППР онда прецене своје приходе, потцене своје расходе, направе као да ће то бити после савршена компанија, не би ли онда сви повериоци, а поменуо сам овде 68.000.000.000 динара потраживања према „Петрохемији“, били сведени на један план отплате који никада не може бити реализован, као што је случај са РТБ-ом Бор.

Рецимо, то је пример прецењене вредности имовине, не у приватизацији. У приватизацији имамо обрнут поступак у коме се потцењује вредност имовине не би ли намештени партијски купци могли да купе имовину испод цене. И то нам је пример пљачкашке приватизације, кроз коју је прошла држава, где се потцењује имовина.

Прецењује се само тамо где имају овакви интереси. Рецимо, држава прави фиктивне УППР-ове, где хоће да прикаже да је нешто урадила како треба, а практично, само сам гурнуо тај дуг мало касније, па нам опет дође на наплату, рецимо, кроз овакве законе као што је „Петрохемија“.

Иначе, „Петрохемија“ има краткорочних обавеза. То је до годину дана 66.000.000.000 динара у финансијском извештају за 2015. годину. Ја сам покушао тамо да уведем ред 2013. године. Кренули смо са личном картом, то је кренуло па заустављено и то заустављено од председника Владе. И практично, све ове губитке које имамо од тада до сада, до данас, а то је био јануар када сам поднео оставку због прекида реформи, последица су неодговорности. Јер, да смо тада урадили посао ове дугове данас не бисмо имали.

Да покажемо и колико ти дугови у ствари утичу на цео буџет, а ово добро треба да знају и пензионери, и правна лица и сви у Србији који плаћају порезе, у 2016. години за првих 11 месеци укупан трошак за извршење буџета на име гаранција које држава мора да плаћа јавним предузећима која не могу да плате дугове, кредите које су узели а на које је држава дала гаранције, јесте 35.000.000.000 динара.

Поновићу, пензионерима је отето 20.000.000.000, у првих 11 месеци 35.000.000.000, а на тих 35.000.000.000 ће доћи још ових 13.000.000.000 за „Петрохемију“, значи, укупно 48.000.000.000 динара.

У 2015. години по тим гаранцијама 30.000.000.000, у 2014. години 13.000.000.000. Значи, укупно за три претходне године 95 милијарди динара на овакво увођење реда. Према томе, немојте да нам говорите да се уводи ред када је очигледно, из извршења буџета се то не ради, дефицит се смањује искључиво тако што се подижу пореска давања

грађана и привреде, што се отима пензионерима, наставницима, лекарима, медицинским сестрама, радницима у комуналним предузећима, који заиста раде на терену, да би издржавали све оне канцеларијски запослене партијске кадрове који ништа не раде, а добијају веће плате од њих.

Значи, дефицит потиче од ових ствари. Онда се на крају посегло у цеповете свих грађана и привреде, ништа није урађено на увођењу реда, као што видимо и у овом закону о „Петрохемији“ и очекује се од грађана да верују да ово води негде напред. Па води, наравно, само у одржање партијског паразитског система који је централни проблем Србије, због кога у ствари и пропадамо.

Значи, ово је 13.000.000.000 динара који иде на то и тај УППР, који је практично неспроводив, као и многи други УППР-ови, зато што је имовина, односно новчани токови су прецењени.

Оно што би било коректно када се да овај закон о „Петрохемији“, то је да уз њега иде попис имовине „Петрохемије“: процена вредности имовине, пословни планови, план из тог УППР-а какве приходе очекујемо, које расходе очекујемо, који профит се очекује, како ће се вратити 66.000.000.000 динара дуга, рецимо, само на краткорочне обавезе, па онда у склопу свега тога да овде можемо да гласамо и кажемо – „Петрохемија“ треба да стане на ноге, урадили смо анализу тржишта, урадили смо пословни план, имамо систематизацију радних места, знамо тачно шта радимо и ово је трошак који се више неће поновити.

Наравно, ништа од тога нема. Имамо само закон који тражи да дамо још 13. 000.000.000 динара.

Слична ситуација је са РТБ-ом Бор, слична ситуација је са свим другим јавним предузећима. Нигде нема одговорности за ово што се дешава, а одговорност је лако утврдива, правила се знају, могу се поставити. Зашто то Влада неће да ради? Зашто то премијер не ради? Зато што нема интерес, јер да има интерес, он би то урадио. Пошто га нема, односно тиме би морао да одстрани паразита из јавног сектора, а то су партије које су сале и неспособни кадрови који воде та јавна предузећа. То би га много коштало. Према томе, не може то да ради.

Што се тиче Закона о јавној својини, где се такође одгађају ствари, драго ми је чути од министра да се коначно ради попис имовине. Међутим, ми бисмо волели да видимо у међувремену шта је скупљено, да се негде стави на веб-сајт, да можемо да видимо шта то држава има. Признаћете сви, несхватљиво је да смо на крају 2016 године, и да немамо попис државне имовине. Ово је једна од ствари због које сам и поднео оставку у јануару 2014. године.

Кад говоримо о проценитељима, ово је тај нови закон, наравно да је потребно увести ред у ту професију. Сам закон говори о формирању удружења проценитеља где, интересантно, Влада одређује чланарине, говори о томе како ће се лиценцирати неке такве и сличне ствари и онда,

такође, каже да ће бити Национални стандарди, кодекс етике и правила професионалног понашања лиценцираног проценитеља, и то је остављено Стручном одбору и Министарству да утврди.

Значи суштина закона је ван закона. Односно имамо закон који ће узети накнаде за испите, узети накнаде за лиценце, направити целу структуру, а суштина, срце закона, а то су Национални стандарди, то није пред посланицима и то није пред грађанима Србије и практично то треба да донесе министар.

Лепо каже – Стручни одбор има девет чланова: два кандидује Министарство, један Народна банка, шест по конкурсу, без икаквих критеријума. Значи, кад се јаве људи који задовољавају елиминационе критеријуме из закона, је л', како ћемо их рангирати даље – то у закону не пише. То, у ствари, јесте рак-рана, како рангирамо људе након што задовоље елиминационе критеријуме. Значи, министар доноси стандарде, а Стручни одбор га предлаже. Министар доноси и програм и начин полагања испита, Стручни одбор предлаже. Ништа о томе немамо у закону.

А проблем са проценитељима је зависно од ситуације. Тамо где неко хоће да се прода јефтино, а то је типично била приватизација, онда се намешта ликвидациона вредност, па се потцени максимално, па 50% од тога практично оде будзашто. То је, рецимо, питање приватизације готово свега што се десило у Србији, пљачкашке приватизације која је спроведена. Ово јако добро знају акционари „Це маркета“, „Луке Београд“. У тим проценама вредностима, рецимо, грађевинско земљиште, који је најважнији део имовине, процењен је био на нула. Што значи да нам се практично цела пљачкашка приватизација свела на грабеж за грађевинским земљиштем, и то не ни у својини, него за правом коришћења које је у књигама било процењено на нула.

А са друге стране, рецимо, када они који су приватизовали дају у залогу ту имовину онда користе ГНТ методу, па напухају вредност, па ту у томе морају да учествују и корумпирани људи из банака, који узимају проценте на те кредите, да им прихвате те надуване вредности да би дали велике зајмове, ови узели свој рекет и проценат и тиме завршили приватизацију. Ово као пример имамо свуда у Србији где год је приватизација спроведена.

Да поновим, ово што радимо данас је неприхватљиво, такође наставак неодговорности ...

ПРЕДСЕДНИК: Хвала...

САША РАДУЛОВИЋ: Значи да Влада не ради свој посао.

ПРЕДСЕДНИК: Потрошили сте време предвиђено за дискусију.

Реч има министар Антић.

АЛЕКСАНДАР АНТИЋ: Желим дубоко да верујем, грађани Србије то знају, када мој претходник говори о пљачкашким приватизацијама, то апсолутно нема везе са овом владом и овим временом. То је период пре 2000. године и то су, колега Радуловићу, сада ваши партнери са којима се сликате на „фемели фото“ као нека јединствена опозиција. Ви сте с њима у политичком фронту против ове владе, а слажемо се само у оцени да су спровели пљачкашку приватизацију. (Аплауз.)

Неколико пута сте поменули оставку. То је антологијска оставка, ви сте поднели оставку у тренутку кад је био распуштен Парламент и када смо били у изборима. Тако да ја не бих могао да се држим те формулације, а треба ми, зато што сте споменули тај неки рок, ту неку временску одредницу третирали око „Петрохемије“ и ја морам да вам кажем – од тренутка када сте ви отишли са чела Министарства привреде, „Петрохемија“ није направила ни динара дуга. (Аплауз.)

Нисам малициозан човек да кажем да сте ви одговорни за динар дуга који је настао у „Петрохемији“, али вам кажем да „Петрохемија“ од тада није направила ни динар дуга.

Помињете и врло наглашавате 105.000.000, па то подвлачите – 105.000.000. Морам да кажем грађанима Србије: дуг „Петрохемије“ према НИС-у је 254.000.000. Способношћу ове владе тих 254.000.000 не враћамо, него враћамо 105.000.000, зато што смо били способни, кредибилни партнери који су знали то добро и квалитетно да испреговарају у интересу грађана Републике Србије. (Аплауз.)

Методологија која важи за „Нафтну индустрију Србије“, када је „Петрохемија“ у питању, то значи: од 254.000.000 евра дуговање или неке 32.000.000.000, 105.000.000 евра се плаћа преузимањем у јавни дуг у периоду до 2019. године – ове године 20% и у пет шестомесечних рата по 16%. Значи, и то смо добро испреговарали. То је вишегодишњи период отплате. Камата се отписује, а остатак се конвертује у капитал компаније.

Та иста правила важе и за остале повериоце, тако да из овог процеса „Петрохемија“ неће изаћи са неким надуваним УППР-ом, него ће „Петрохемија“ изаћи са једном финансијском нулом за та стара, историјска дуговања и са новом структуром капитала у коме ће Република Србија, да ли директно или преко својих јавних предузећа, имати између 70 и 75 посто власништва, док ће „Нафтна индустрија Србије“ имати двадесетак посто власништва и „Лукоил“ као поверилац око 4%.

Све ово радимо да би један од кључних сегмената српске привреде остао са обе ноге на земљи. Морам да вам поменем, грађани Србије морају да знају о чему ми причамо, причамо о компанији која ће у 2016. години остварити приход од готово 300.000.000 евра. Надам се да грађани Србије боље од неких, који би то по природи ствари требало да разумеју, схватају колико је 300.000.000 евра значајно за нашу укупну економску политику и за нашу укупну економију, са једне стране. Ако

узмемо у обзир чињеницу да 77% њихове производње иде у извоз, онда је јасно колико то утиче на нашу укупну крвну слику, на наше спољнотрговинске билансе.

У 2015. години „Петрохемија“ је остварила добит од 21.000.000 евра. У 2016. години, а ево ту смо још неколико дана, пројектована је добит, која је сада већ егзактна добит, од 59.000.000 евра. „Петрохемија“ у овом тренутку на свом рачуну има озбиљан износ средстава. Тај износ средстава је наша гаранција за реализацију једне озбиљне инвестиционе политике која је неопходна да би се та важна фабрика, важна индустрија за Србију вратила у оно стање и оне технолошке процесе које је имала до 1999. године, када је у бомбардовању то урушено и када је то нарушено.

Понављам, ми смо поносни на ово што радимо с „Петрохемијом“ зато што је „Петрохемија“ капитално битна за нашу укупну привреду и економију и зато што ми кроз ово пегламо туђе дугове, али то је озбиљност и одговорност државе да невезано за то ко је те дугове направио, те дугове враћа.

Ја морам да кажем, због грађана Србије, до 2006. године тај дуг је био 26.000.000 евра, у 2007. години направљено је 14.000.000 евра, у 2008. години 29.000.000 евра, 2009. године 25.000.000 евра итд. а 2012. године био је пик 47.000.000 евра и једине године откако је управо ова влада у којима „Петрохемија“ није направила ни динара, евра или долара дуга, која сад пред грађане Србије и Парламент излази храбро са једним кредибилним програмом и прихвата одговорност и да плаћа обавезе и дугове које су направиле генерације пре нас.

Ја знам да ми од опозиције за то не можемо да добијемо ни аплауз ни браво, али очекујемо елементарну коректност, макар од људи који знају о чему данас овде причамо, јер заиста има једна велика одговорност пред свима нама, да будемо озбиљни пред грађанима Србије који су нас овде послали. Хвала. (Аплауз.)

ПРЕДСЕДНИК: Захваљујем.

(Саша Радуловић: Реплика.)

Реч има народни посланик Верољуб Арсић. Изволите.

ВЕРОЉУБ АРСИЋ: Даме и господо народни посланици, највећи број дискусија које су се данас чуле, значи сваки од ...

(Саша Радуловић: Тражио сам реплику.)

Молим вас да ми омогућите да учествујем у раду седнице. Не могу, добацује.

(Саша Радуловић: Тражио сам реплику.)

(Председник: Зато и добацују.)

А зато и добацују.

Ево, даћу вам ја касније, господине Радуловићу, право на реплику. Сад ме пустите да изнесем своје излагање.

(Председник: Хоћете бити љубазни, само ви изложите, јер циљ је да ви не изложите. Само изволите.)

Знам, али то је њихов начин политичке борбе, да не дозволе ником да ишта каже. Добро.

(Саша Радуловић: Реплика.)

Највећи број дискусија се односио на то колики је дневни ред.

(Саша Радуловић: Тражио сам реплику.)

ПРЕДСЕДНИК: Извињавам се, вратићу вам све време.

Стварно ћу тражити надокнаду за душевни бол који ми ви наносите вашим понашањем.

(Саша Радуловић: Само ви тражите, дајте ми реплику. Имам право на реплику.)

Под дубоким сам стресом. Значи, данима сам већ под дубоким стресом, стварно морам да тражим надокнаду за угњетавање.

(Саша Радуловић: Дајте ми реплику.)

Престаните да вичете, седите. Нема реплике. Члан 104, став 3, нема реплике. Јесте л' задовољни? Наравно.

(Саша Радуловић: Ваша објашњења никог не интересују. Министар је искренуо моје ставове.)

И ви сте изнели низ нетачних података, одговорено вам је и ...

(Саша Радуловић: Нема разлога да се бојите.)

Ја се бојим вас, искрено речено, кад ме већ питате.

(Саша Радуловић: Немате чега да се бојите.)

Посланиче Радуловићу, ја се вас искрено бојим.

(Саша Радуловић: Поштујте Пословник, нема разлога да се бојите. Дајте ми реч.)

На силу? Морам? Је л' морам?

(Саша Радуловић: Није на силу, пише у Пословнику, члан 104.)

Пише? Члан 104. став 3. мало се...

(Саша Радуловић: Пише – ако погрешно протумачи његово излагање, народни посланик на кога се излагање односи има право на реплику.)

Добро. Једино што могу и што могу да вам дам то је опомена у овом моменту.

Нисте ме чули добро. Једино што могу да вам дам за ово понашање у овом моменту је опомена.

(Саша Радуловић: Можете да дате реч. Брутално кршите...)

Ви настављате са вашим понашањем.

(Саша Радуловић: Брутално кршите правила. Дајте ми реч, имам право по члану 104.)

(Верољуб Арсић: Ово је терор који трпим од господина Радуловића већ три минута.)

Знам. Извињавам се, од нуле крећете, само да видимо докле ће ово ићи далеко.

(Саша Радуловић: Дајте ми реч. Поштујте правила.)

Не можете да ме натерате да дам реч. Ја бих молила да се ви понашате...

(Саша Радуловић: Поштујте правила.)

(Владимир Ђукановић: Председнице, поштујте правила, избаците га напоље.)

Не, не могу да га избацим напоље. Полако.

(Саша Радуловић: Једнаки аршини за све.)

Хоћу само да покажем посланику да ме пусти да водим седницу, ништа друго.

Могу да водим седницу?

(Саша Радуловић: Реплика.)

Не можете добити реплику по члану 104. став 3.

(Саша Радуловић: Министар је искренуо моје ставове.)

Па ви сте поменули многе па нису дошли овде да ми прете.

(Саша Радуловић: Ја никад никоме нисам претио.)

Добро. Посланиче, је л' могу да водим седницу или ви то мени дефинитивно не дозвољавате?

(Саша Радуловић: Дајте ми реч.)

Ево, сад ћу вам дати и другу опомену, јер стварно не знам како с вама да разговарам. Не знам, стварно.

Реч има Верољуб Арсић. Покушаћемо још једном.

ВЕРОЉУБ АРСИЋ: Даме и господо народни посланици, преподневно заседање моје колеге из бившег режима, из опозиције, најчешће су трошиле око пет минута на то да се жале како им је дневни ред седнице преобиман и како не могу да дискутују, а успели су да поднесу негде око 1.450 амандмана на предлоге закона.

Осим критике за дневни ред, изгледа ми да нису имали никакве аргументоване критике на сам предлог закона, па су онда почели да износе неистине и, у највећем, своју дискусију усмерићу баш на то да те неистине разобличим, а то не само ради истине, већ и због тога да не би више могли да плаше грађане Србије са законима које доносимо.

Ево сад пре неколико минута чули смо да Закон о ПДВ-у повећава ПДВ за неке производе. Пажљиво сам прочитао овај закон и у овом закону о ПДВ-у немамо ниједно повећање, замислите, него имамо чак смањење ПДВ-а за одређене врсте роба. Али најлепше и најлакше је да неко каже како држава од некога нешто отима да би стекао одређени политички поен и нема везе да ли је закон добар или лош и нема везе да ли ће грађани од њега да имају корист.

Ево један од колега посланика је чак и рекао о ПДВ-у да, кад се изгласа овај закон, биће укинута бенефиције породицама са децом. А није

прочитао претпоследњи члан закона. Није хтео да прочита због своје демагогије и симптома оног, је л' Чворовић беше онај из „Балканског шпијуна“?, да се тај закон примењује када се донесе посебан закон о породици са децом. То није хтео да спомене. Дезинформише грађане Србије да узму оне рачуне које су до сада сачували и једноставно да их баце. Нема везе што ће они да трпе штету зато што су њега можда послушали, битно је да се нападне Влада и Александар Вучић.

Имамо закон, рецимо, исто смо слушали када је у питању тај ПДВ, па се једна посланичка група стално бори, каже зашто не уведете да храна за бебе буде оптерећена посебном стопом пореза. Само, знате шта?, стопу од 20%, општу стопу, није донела ова влада, није ни претходна, није ни влада из 2012. године у којој је био премијер Ивица Дачић, него су донели они који сада траже смањење тог истог пореза.

Зато се враћам на ону причу о времеплову. Чини ми се да имају проблем са накнадном памећу. Један од колега посланика је споменуо чак и Закон о приватизацији, како је вршена приватизација. Слажем се, приватизација је била потпуно пљачкашка, али не трпим да ми то кажу они који су учествовали у једној таквој приватизацији. Вређа ме. (Аплауз.)

Опомињали смо – не може да буде процена капитала заснована на књиговодственој вредности имовине. А то су радили. Супротно чак и међународним рачуноводственим стандардима, јер их тад нисмо увели али су радили по том закону и доносили закон. А онај који додајује, није тај закон донео тај господин, него господа којима се обраћате.

Е сада, то значи да објекат који има реалну тржишну вредност, рецимо, 500.000 евра а стар је 20 година, његова књиговодствена вредност је знате кол'ка? Нула. И то је као нула улазило у Каталог за приватизацију. Тада је образложење врлог министра из Владе, из прве Досове владе, господина Влаховића било – па то ће тржиште да одреди.

Па је онда Бубало то исто рекао када је био министар из Демократске странке Србије. Али сад не знам шта патриоте траже са њима, кад су они упропастили три државе – Србију кад је Косово прогласило независност, Државну заједницу Србија и Црна Гора и Савезну Републику Југославију. Ја се с таквима не дружим, бирам друштво. Али је било битно да се уђе у Парламент и да се просипају лажи о резултатима владе Александра Вучића. Слажи што више, окриви га што више, да би имао гласова што више. Не ваља та политика.

Идемо даље. Било је дискусије да је чак и проблем што се уводи посебна акциза за кафу, и кажу – биће упропашћени домаћи произвођачи кафе. Ајде да кренемо ко су домаћи произвођачи кафе: па све миљеници бившег режима. Је л' се они бране? А то, пазите, најлуђа могућа реченица, да земље Европске уније дају субвенције произвођачима кафе... Па је л' кафа расте у Европској унији? Е, онда се појављује ексминистар у лику стечајног управника и народног посланика.

(Радослав Милојичић: Шта је ово, препричава сад цео ток седнице?)

Е сад...

Полако. Полако, полако.

Па каже овако – највећи проблем јесте „Петрохемија“ и 105.000.000 евра дуга који треба да се плати „Петрохемији“. Нико није рекао да је тај дуг настао за време Социјалистичке Федеративне Републике Југославије.

Тад је био Савез комуниста, не добацуј више. Тад си учио да ходаш.

(Радослав Милојичић: Кад сте ви били у Влади, пише овде.)

И нико неће да каже, осим министра Антића, да данас „Петрохемија“, у 2016. години, треба да исказе добит између 40 и 50 милијарди динара, можда чак и више. Али није битно, битно је да се каже како се нешто отима од грађана Србије.

Па смо говорили о РТБ-у Бор и нико опет неће да каже да је највећи дуг који РТБ Бор има баш према банкама које су у стечају и које су ови, док су вршили власт, преко Агенције за осигурање депозита покушавали на сваки могући начин да наплате те дугове које је држава, која више и не постоји, давала том истом Рударско-топионичарском басену.

Онда долазимо до приче око партократије. Е сад ћемо мало то да анализирамо. Па изађе један народни посланик и каже – господин Спасковски је човек коме нико ништа не може, он је директор из Српске напредне странке. Колико ја знам, господин Спасковски, који се бори за опстанак РТБ-а Бор, био је директор и док су биле претходне владе. Како је то он, док сте ви били на власти, био добар и држали сте га на власти, а сад не ваља?

Сад кад погледам све ове дискусије и све ово што се око ових закона спомињало, ево, поново ћемо да се вратимо и на те личне карте и на предузећа у реструктурирању, лик и дело ексминистра ...

Госпођо председавајућа, опомените народног посланика, стално добацује. Не знам, чини ми се да је пети блок одавде.

Значи, спомињу се те личне карте, а знате ли шта је био циљ тих личних карата? Лепо је то било да се зна тачна вредност имовине и понаособ где се та имовина налази, али је проблем што је закон требало да спроводи тај ексминистар, тада стечајни управник и данас народни посланик. Са имовином коју би као министар пописао имао би тачно стање сваког предузећа, са намером да та иста предузећа, говорим о господину Радуловићу, гурне у стечај по новом закону о стечају, којег је требало да води извесни господин Боривоје Петровић, стечајни управник, који је чак и плаћао казне за незаконито вођење стечаја преко коморског система, зато што би се укинула Агенција и надзор државе над стечајевима државних предузећа.

И цела та прича око борбе за гласове јесте да се сва ова предузећа која су у реструктурирању ставе у стечај. Брига њих за грађане. Брига њих за пензионере. Брига њих за запослене у органима државне управе. Треба доћи до провизије и награде стечајног управника од 20%, а да се продаје имовина и распродаје имовина која кошта неколико милијарди евра. Па се нападају зашто то држава покушава да сачува, да сачува и те запослене и те њихове породице, само из разлога да неко може да каже како су тамо партијски кадрови.

Кад погледате биографије оних који највише нападају овај закон, ја бих волео да се макар један стечајни поступак који је водио екминистар, а сада стечајни управник и народни посланик, завршио тако што је стечај обустављен и предузећу враћена регистрација коју је имало у АПР-у. Не. Сви стечајеви које је он водио завршавали су се искључиво ликвидацијом, значи распродајом имовине.

Е сад замислите када би такав данас био премијер, могли бисмо да се поздравимо и са „Петрохемијом“, и са РТБ-ом Бор, могли бисмо да се поздравимо и са „Првом петолетком“. „Сартид“ смо успели да приватизујемо, то не може да пошаље у стечај, али би зато послао у стечај и „Трајал“, послао би и „Тигар“, неаутомобилски део, и да не набрајам даље. Значи, то је њихова политика.

И сада сакривају чињенице од грађана да можемо да живимо само од онога што зарађујемо и да ове мере које спроводи Влада Републике Србије јесу куповина времена док привреду не оспособимо да може да почне да ради, да имамо већу запосленост, да имамо више фабрика, а не да критикујемо ради критике и ради тога да добијемо неки глас више.

Ево чак неки посланици се чак жале зашто држава хоће да направи путеве, па кажу – штампајте новац, што подижете кредите. Хоће да нас врате у 1993-1994. годину, то им је циљ – када су радници примали плату по две-три марке. Такву будућност нуде они Србији.

Значи, ја могу само да поделим на оне који су направили довољно штете да не би ни требало више да се баве политиком, на оне који би штампали новац и на оне који би од Србије направили стечајно предузеће. Ја немам другу поделу за оне који не подржавају Владу Републике Србије.

Могао бих овако сатима да критикујем све оно што је изречено и што су лажи. Једна од лажи јесте, која се стално провлачи, да су субвенције које се дају привреди искључиво за стране инвеститоре. Прво, ко год има добру инвестицију и добар програм, добиће средства од Владе Републике Србије. Онда се баве рачуницама, па кажу овако – неко радно место платите пет хиљада евра, а он даје раднику плату 200-250 евра, па израчунај колико месеци треба да ради да држава врати та средства.

Па људи моји, то је економски толико политичко незнање да ја то не могу да верујем. Сваки динар који дате у субвенцију и отворите ново

радно место враћа се држави на више начина. Оне незналице узму само дигитрон и израчунају, они који знају. А шта уради тај који прими плату? Стави у сламарицу? Не, иде да је потроши. Зарадио је плату и за трговца, и он ће примити нешто од тих пара. Зарадио плату за произвођача робе, јер неко конзумира робу. Зарадио је плату и за нечију пензију. Али то не желе да прихвате. Значи, тај један динар који уложите у ново радно место врати се држави четири или пет пута.

Зато немамо никаквих дилема да ћемо као посланичка група подржати сет ових закона, колико год да се неке не свиђају.

Али пошто ми је остало три минута, прочитаћу и биографију госпође Данице Маринковић зарад истине, пошто је била жестоко нападнута и оптужена.

За судију Окружног суда у Приштини изабрана је 1. јула 1984. године, где је до 31. маја 1994. године радила парницу, радила у својству истражног судије спроведећи истраге у свим предметима независно од врсте кривичног дела, као и у предметима када је у питању кривично дело тероризма на територији целе АП Косово и Метохија. Између више предмета у којима је спроводила истрагу истичемо предмет „илегални МУП“ где је истрага била спроведена против 112 лица албанске националности, а оптужница је подигнута против 88 лица и донета је правоснажна осуђујућа пресуда. Исто тако је спроводила истрагу против две групе Албанаца због кривичног дела тероризма. Акције су изведене на целој територији АП која је обухватала 15 лица, па сад се набрајају лица, пресуда је постала правоснажна. Даље се наводи, у њеној биографији, да је водила поступке без обзира које су националности они који су чинили терористичка дела и без обзира на то које су националности били они којима су чињена терористичка дела.

Мислим да таква особа треба да буде именована и да нема разлога да се стиди било ког дела своје биографије, јер је радила на очувању законског поретка, штитила све, без обзира на њихову верску и националну припадност. И нападати њен рад је исто, као што сам и рекао, поновно вршења злочина над недужним цивилима и припадницима МУП-а који су радили свој посао. Ко то не може да схвати, постављам питање – како може да представља грађане који гласају за њега? Не дај боже да се то десило на неком другом месту и да су ти исти грађани били жртве – какав би био осећај онда?

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Реч има Муамер Зукорлић. Изволите.

(Саша Обрадовић: Реплика.)

Извињавам се вама, посланиче, опет имамо исти технички проблем. С леве стране неко виче, не могу да дефинишем ко је.

(Саша Обрадовић: Ништа, значи, од реплике.)

Реч има Муамер Зукорлић.

МУАМЕР ЗУКОРЛИЋ: Само ми, молим вас, вратите време.

ПРЕДСЕДНИК: Морам поново да вас искључим, јер сте 11 секунди ускраћени за говор.

МУАМЕР ЗУКОРЛИЋ: Даме и господо, поштовани присутни, искористићу расположиво време да се осврнем на Закон о јавном сервису. Наиме, по дефиницији јавни сервис би требало да буде медијски сервис свих грађана. О политичкој обојености јавног сервиса већ су говорили неки претходници, зато о томе не желим ништа казати, али ћу нагласити да Бошњаци у Србији немају прилику да осете да је медијски јавни сервис РТС и њихов сервис. Немају прилике имати емисије на свом матерњем језику. Немају прилике на том сервису представити сопствену културу и сопствене вредности.

Један од извора зла међу људима, заједницама и народима је међусобно непознавање. Зато би од изузетне важности и интереса стабилности и мира државе и друштва било то да Јавни медијски сервис заправо буде прилика где бисмо се међусобно упознавали у пуној аутентичности и оригиналности, како би падале предрасуде и наша међусобна непознавања.

Поред механизма заштите државе и друштва, уобичајених механизма, кључни механизам и темељ политике помирења јесте заправо међусобно упознавање и културна размена. Зато је од изузетне важности да очито натерани таквим понашањем Јавног медијског сервиса законски прецизирамо обавезу да се омогући свим етничким заједницама приступ овом сервису и медијима који су у оквиру овог сервиса, што је заправо Уставом загарантовано као и Законом о мањинским правима.

Исто тако Исламска заједница, као традиционална институција која представља ислам и муслимане, нема прилику бити заступљена на Јавном сервису. Додуше, тај сервис је доступан једној групи у Исламској заједници, коју по сваку цену жели наметнути осталим муслимани као једину легалну и легитимну, а сви знамо да то није тако, те да је резултат тога чињеница да преко 90% муслимана, џамија, имама и осталих фактора у Исламској заједници нема прилику бити представљено на Јавном сервису.

Очито постоје неке структуре, ја то зовем парадржавом. Парадржава је највећа опасност и за државу и за друштво. То су оне структуре врло често у администрацијама органа и установа које имају своје налогодавце, своје менторе и које се обично изборима не мењају већ остају, али врло често имају јачи утицај од самих министара, њихових помоћника и осталих политичких структура.

Зато позивам и надлежно министарство и уредништво РТС-а, али и нас овде као законодавце да ову неправду отклонимо и омогућимо припадницима Исламске заједнице да Јавни сервис доживе као своју установу кроз коју ће се представити и упознавати са другима и тиме да омогућимо да оне структуре и оне етничке заједнице које до сада или

посебно у протеклим тешким временима нису баш имале прилику да се осете равноправним у овој држави, заправо да им омогућимо такав амбијент у коме ће моћи да се осете једнако правним грађанима и да се и као индивидуе и као колективитети развијају, граде ово друштво и буду корисни чланови заједнице. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Захваљујем.

Реч има народни посланик Зоран Живковић. Изволите.

ЗОРАН ЖИВКОВИЋ: Велики је проблем са овом седницом, и методолошки и садржајни. Шта се понавља? Понавља се то да неко хоће да понизи овај парламент, све посланике у овом парламенту, не само опозиционе, да неко хоће да понизи и министре и друге њихове сараднике тако што се заказује седница на 24 сата, са 27 закона и одлука, од којих су неки усвојени на Влади истог дана када је сазвана седница, 21. децембра, неки 19. децембра, а неки касније.

То нисте смислили ви. Ја не сумњам у присутне министре и њихове сараднике. Нисте ви то смислили. Нису то смислиле ни колеге из власти, посланици власти. То је смислио неко ко има јако велику мржњу према свему што се дешава нормално у овој земљи и вероватно је он и потписао предлог за овај сазив.

Значи, потпуно је безобразно да неко заказује седницу са важним законским предлозима тако што поново не да не само посланицима него и грађанима Србије минимум могућност да се упознају са материјалом. Минимум.

Ми јуче нисмо добили дневни ред, него смо добили кукавичје јаје. То је подметање да би Парламент личио на оно на шта личи данас, а то је провала демагогије са различитих страна.

Шта је у садржају дневног реда? Одлагања. Кажу – хитно је, истичу рокови 31. децембра. Па знали сте и пре четири месеца да је 31. децембар последњи дан у години и да вам то пише у оним законима. А ко је крив? Да ли сам ја крив због тога што су вас сарадници упозоравали да истиче рок, да вам је неко рекао – чекај, чекај, нема везе, гурнућемо то у Парламент кад ми падне на памет, а тамо су ови моји који ће да гласају чим неко притисне звоно.

То је методологија и то је унижавање и вас, господо министри. Жао ми је због тога. Жао ми је и ваших сарадника који вероватно добро раде свој посао, али не могу да га остваре због зла које стоји над Србијом.

Шта још добијамо? Наравно, нове намете, акцизе, ПДВ, задужење од неких 205-206 милиона, што се види на први поглед, пише, а колико се крије иза тога?

Поново добијамо велике најаве – „Петрохемија“ ће бити решена. Знаш, о томе смо слушали као и о Сартиду пре три године када је било оно генијално руководство, словачко-америчко, па је испало да су дугови повећани за сто и нешто милиона. Оздрављење се види на крају,

када видите да је пацијент устао из кревета, а не тако што ћете да причате – ми ћемо га лечити најбоље на свету и он ће бити најбољи могући.

„Петрохемију“ бог отац не може да спасе, као и многа друга предузећа и она постоје само зато да би се огромне народне паре преливале у приватне џепове, не од тих људи који тамо раде, него многих тајкуна оне или ове власти, свеједно, који преко тих привредних лешева узимају, перу паре, отимају новац. Најскупље набавке, највише цене на свету су када Влада Србије или неко јавно предузеће, или неко пропало преузеће купује нешто. Погледајте набавке. Најбољи посао на свету је радити са фирмом која је у губицима, јер као – шта... два, пет, десет, педесет милиона горе-доле ... Погледајте лепо шта пише.

Конечно, колеге посланици, преко пута, који гласате на звоно, отргните се од тога, нисте ви такви људи. Тај ко вас тера на то, каже – шта, они моји, ма гласаће на звоно одмах. Каже, то су они који мисле да је мортадела италијански председник, а да је паризер музеј у Паризу. Не, ви нисте такви. Покажите бунт.

(Александар Мартиновић: Донеси буре.)

А ја сам на све ове ваше законе, на сваки члан ставио исти амандман – „брише се“, а препоручујем вам да прочитате образложење за сваки члан.

Коме треба буре, буре ће га снаћи, а ја сам поносан на све што сам радио док сам био у вашој позицији, у позицији власти. Хвала вам.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има Александра Томић. Она је предлагач. Изволите.

АЛЕКСАНДРА ТОМИЋ: Захваљујем, председавајућа.

Поштовани министри, колеге посланици, па онај ко говори о томе како се заказују седнице са невиђено великим бројем тачака, како се спаја неспојиво, очито није ни погледао дневни ред. Данас сам пре подне рекла, вероватно неки нису били ни присутни, да је већина закона прошла Одбор за финансије, а оно што и није практично је везано за финансије, али како је то изгледало 2009, 2010. и 2011. године показује да је преко 18 седница имало преко 20 тачака дневног реда, седам седница преко 30 тачака дневног реда, а једна седница имала је чак 94 тачке дневног реда – 5. маја 2011. године.

То вама говорим, госпођо председнице, да у ствари уопште нисте погрешили што сте сазвали овакву седницу, јер на тој седници се разговарало и о Закону о ПИО, и о Закону о телекомуникацијама, и о војној сарадњи са Немачком и Црном Гором, и о Закону о сорти пољопривредног биља, и о Закону о заштити кућних љубимаца, и о Закону о избеглицама, и о Закону о лековима и медицинским средствима и о многим другим споразумима који заиста нису теме које имају неку додирну тачку.

Тако да ова седница данас показује једну озбиљност, крајњу одговорност свих грађана Србије, а када се говори о дуговима, пре свега

овде свако треба да буде реалан према грађанима Србије колико је ко својим чињењем или нечињењем задужио грађане Србије тиме позивајући да ли неко да плаћа рачуне или да не плаћа рачуне. Хвала. (Аплауз.)

(Зоран Живковић: Реплика.)

ПРЕДСЕДНИК: Уважени посланиче, посланица је рекла „госпођо председнице“. Не могу да вам дам реплику јер ви нисте госпођа председница.

Све време се мени обраћала. Неколико пута је рекла „вама говорим, госпођо председнице“.

Реч има народни посланик Маријан Ристичевић. Изволите.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Даме и господо народни посланици, ево и ови што нису служили војску знају да направе налево круг. Јесте да нису служили војску, али су се малкице распиштољили.

Нама пољопривредницима није проблем дневни ред. Нама пољопривредницима, посебно виноделцима и виноградарима сада би требало да се обави зимска заштита винограда од замрзавања и од ниских температура, али очигледно да је мој колега пољопривредник само пољопривредник у покушају. Ни вино није знао да направи.

Да бих уштедео време, рећи ћу две ствари које су сигурне – да нема већег зла од зле памети, и друго је, а то је сасвим сигурно, да онај ко не уме да влада над собом не може никад више владати над другима. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има народни посланик Марко Ђуришић.

МАРКО ЂУРИШИЋ: Хвала, председавајућа.

Желим да искористим да кажем још неколико ствари и о неким од тачака дневног реда и да поновим да је потпуна неистина да су тачке повезане и да су све везане за финансије, јер избор чланова Одбора Агенције за борбу против корупције или избор чланова Савета РЕМ-а сасвим сигурно нема везе са финансијама, а питање је и многи други од ових закона на који су начин везани са финансијама.

Било би добро да ови закони који имају везе са финансијама имају неки позитиван резултат по финансије грађана Србије, али, нажалост, то није случај. Тако Предлог закона о порезу на додатну вредност не доноси никакво олакшање или смањење пореске стопе, рецимо, за опрему или храну за бебе, него говори о укидању једине олакшице која је уведена када је враћен порез на опрему за бебе и храну за бебе.

Уведена је олакшица, па су грађани, а тада је то представљано као супер идеја и супер пројекат, морали да скупљају рачуне и онда једном годишње да их подносе Пореској управи и да добију рефундацију.

Сада, видим, Влада критикује, односно посланици владајуће већине критикују то решење као непрактично, заборављајући да су управо они, односно да је ова владајућа већина донела то решење.

Највећи проблем у свему томе је што нема алтернативе, што ми не видимо никакве мере, видимо, понављам, поново најаву Закона о

финансијској подршци породицама са децом, закона који није мењан од 2009. године и најаву неке једнократне помоћи уместо ове мере рефундације средстава.

Али, Закон о финансијској подршци породицама са децом је много шири и треба да обухвати не само помоћ при рођењу детета, него помоћ кроз цео живот детета и његово одрастање, јер у томе леже разлози смањеног броја новорођенчади у Србији сваке године и негативног прираштаја који расте из године у годину.

Када то укомбинујемо са одливањем становништва, а по процени ОЕЦД-а само у 2015. години из Србије је отишло 58.000 људи у земље ОЕЦД-а, то би требало да упали све аларме у Влади Републике Србије, али тога нема. Да сте такав закон данас донели, па и по овој процедури, овако хитно, два дана, без могућности да се упознамо са законима, па ја бих прихватио да гласам, да их и не погледам, за закон који има такву намеру да спречи одлив становништва, да подршку породицама које планирају децу, али тога свега овде нема. Има само бриге за буџет, као неко врхунско божанство коме сви треба да се клањамо.

Буџет треба да буде место где се скупљају све политике које Влада планира да води у једној години, и о томе смо говорили када је била расправа о буџету. И видим да се користи један, за мене, потпуно невероватан аргумент за оправдавање ове брзине сазивања седнице, каже – па, што се жалите ако сте поднели 1.400 амандмана? Па шта је циљ владајуће већине – да се не поднесе ниједан амандман, да се у Скупштини не дискутује? Је л' то ваша идеја демократије? Је л' то оно на шта ви хоћете да сведете Парламент Србије, на место где ће се без расправе и беспоговорно усвајати све што долази од стране Владе Србије, где ће се усвајати предлози који нису у складу са Пословником?

Ја сам се овде у начелној расправи мало нашалио говорећи о временлову, зато што имамо предлог Одбора који је потпуно неуредан зато што неко не зна да уради свој посао. Уместо да говоримо о томе шта је разлог да се праве пропусти у државној управи, шта је разлог што постоје редови, конкретно за замену здравствених књижица, добијемо одговор – ми смо понудили да се људи електронски пријаве.

Али то није дало решења. Редови и даље постоје. Обавеза Владе је да нестане тај ред, да нађете начин да ред нестане, а да те књижице које на крају људи добију имају било какву сврху.

Не знам да ли сте видели те књижице и шта људи раде са њима данас, они који их имају. Имају налепљено руком исписан број картона, јер систем не ради. Не ради систем. Чему нам служе те електронске књижице ако не могу да се користе и зашто се људи малтретирају да стоје на хладноћи у реду да их добију, ако не могу никакав квалитет да остваре на основу тога што добијају? И то је највећи проблем ове владе.

Говорите о неким обавезама у вези приближавања ЕУ. Па немојте да испуњавате само форму, хајде да говоримо о суштини. Хајде да говоримо о томе које мере које постоје у тим оквирима могу да се предузму. Зашто је храна и опрема за бебе јефтинија у свим земљама окружења у односу на Србију, пре свега у онима које су у ЕУ? Зато што тамо имају одговорније владе, владе које воде рачуна о будућности своје земље. А овде не, овде само говоримо о буџету и о борби, ево, данас је видим актуелна борба против сиве економије. Све оно на шта смо указивали овде да нема и да је резултат повећања сиве економије...

(ПРЕДСЕДНИК: Време, потрошили сте време ваше групе.)

МАРКО ЂУРИШИЋ: Тек сада када вам ММФ каже да се повећава сива економија ви се спремате да реагујете.

ПРЕДСЕДНИК: Време.

Реч има народни посланик Верољуб Арсић, као овлашћени.

ВЕРОЉУБ АРСИЋ: Даме и господо народни посланици, министри, е о овоме сам говорио у свом излагању – прочита само оно што му одговара и каже да ми укидамо заштиту која постоји према породицама са децом. А ја ћу да прочитам члан 14. став 2. који каже: „Одредбе члана 9. овог закона примењиваће се од дана почетка примене закона о финансијској подршци породици са децом којим се уређује једнократна исплата новчаних средстава на име куповине опреме за бебе.“ Значи, остаје све док се не донесе нов закон.

И нема везе што је, рецимо, смањена пореска стопа на огрев да бисмо заштитили животну средину. То нема везе, то није пореска олакшица. Највећи проблем јесу здравствене књижице. Е, ако је то највећи проблем, хајде да причамо о проблемима који су били док су вршили власт.

И када причају о ПДВ-у, колико знам, Божидар Ђелић је увео ПДВ на храну и опрему за бебе. Није увела ова влада. Па што тад нисте то изузели из опорезивања? Нисте могли зато што постоји злоупотреба приликом тог пореског ослобођења, зато што ће и комерцијална храна да се декларише као храна за бебе.

И није тачно да је то толико јефтиније. Немојте да измишљате. Изнесите чињенице, аргументе. Колико сам видео, сад су неке колеге посланици били до Поште овде. Кажу да нема никаквих редова, нико не стоји на мразу, али је битно да се каже да неко стоји, па тако унедоглед.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала. Добили сте реплику.

Александар Мартиновић, у својству предлагача. Да ми не би нешто замерили.

АЛЕКСАНДАР МАРТИНОВИЋ: Хвала вам, госпођо председнице.

(Марко Ђуришић: Ја нисам причао о уређењу судова. Он је то предложио.)

Ја видим да је Марко Ђуришић много нервозан човек данас, не знам шта му је. За његову информацију, ја сам предложио закон о изменама Закона о уређењу судова, али сам истовремено и председник Административног одбора и могу са поносом да кажем да сам предложио и лично потписао као председник посланичке групе да госпођа Даница Маринковић буде изабрана за члана Одбора Агенције за борбу против корупције, тако да, господине Ђуришићу, могу да говорим и по једном и по другом основу. А ви будите нервозни колико хоћете, то је ваша ствар.

ПРЕДСЕДНИК: Посланиче, мени се обраћајте. Ја сам вам дала реч као овлашћеном предлагачу, који може у свакој секунди расправе да се јави.

АЛЕКСАНДАР МАРТИНОВИЋ: Захваљујем се, госпођо Гојковић. Посланичка група коју овде представљају Марко Ђуришић и Мариника Тепић, изгледа, имају један унутрашњи проблем. Колико сам разумео, господин Марко Ђуришић се залаже за то да у Србији буде што више деце и да Влада Србије предлаже Народној скупштини мере како би Србија имала више деце него што их сада има.

И ја се са тим слажем, то је и политика СНС-а. Али, с друге стране, не могу да разумем, и где је логика?, да седите у истој посланичкој групи са вашом колегиницом која каже да је највећи грех Данице Маринковић то што је у својој биографији, коју је доставила Одбору за административно-буџетска и мандатно-имунитетска питања, између осталог, навела да је рођена 2. априла 1951. године у Босанском Броду, Република Српска, од оца Косте Дракуловског, да се удала 1972. године за Стевана Маринковића, са којим је добила два сина, обојица су иначе високообразовани – Александар Маринковић и Милош Маринковић.

И то је највећи грех Данице Маринковић, што је, замислите, доставила Народној скупштини биографију у којој има храбрости да каже где је рођена, у Републици Српској, да се удала те и те године и да са тим човеком има два сина. Мени сада није јасно – је л' срамота имати децу или није срамота имати децу? Је л' треба да имамо децу у Србији или не треба да имамо децу у Србији?

Мени је јасна логика госпође Тепић. Госпођа Тепић је неко ко је, док је била покрајински секретар за омладину и спорт, издвојила, сад ћу да вам кажем, издвојила је... Мислим толико о поштењу, пошто се овде нама стално спочитава да смо неки криминалци, неке битанге, штитимо неке тајкуне, пљачкамо неког, пљачкамо децу, пљачкамо пензионере, ви сад мени реците шта је то када је госпођа Мариника – тада се звала Мариника Чобану, у међувремену је постала Мариника Тепић, није битно, ваљда се жена удала, ја јој честитам – за 2015. годину доделила, као покрајински секретар за омладину и спорт, два и по милиона динара за организацију, пазите – светског првенства у Томашевцу. А знате ли у ком спорту? Банатске шоре.

Дакле, да бисте у једном селу, госпођо Гојковић, организовали банатске шоре, и то назовете „светско првенство“, за то дате 2.500.000 динара... То је само један у низу примера како се пљачкала Војводина када су у Србији, односно на територији АП Војводине били на власти ови који нам сада држе лекције о поштењу, о моралу, о борби против тајкуна, о томе да имамо више деце.

Рећи ћу вам још један разлог зашто колегиница сматра да је највећи грех Данице Маринковић то што је удата и то што има децу. Дакле, њен највећи грех је због тога што је госпођа Мариника, док је била покрајински секретар за омладину и спорт, заједно са Бојаном Пајтићем, 2013. и 2014. године на територији АП Војводине као пилот-пројекат увела предмет „здравствено васпитање о репродуктивном здрављу“. И сад ћу вам рећи и у којим школама на територији АП Војводине, да не би било никаквих недоумица, и одатле можете да видите, поштоване колеге народни посланици и поштовани грађани Србије, зашто таква мржња према породици и зашто таква мржња према жени која има мужа и која има децу.

Да, да. Када вам прочитам онда се ви запитајте кога треба да буде срамота. Дакле, тај предмет је уведен у гимназијама у Зрењанину, Сремским Карловцима, Новом Саду, Панчеву, Старој Пазови и пројектом су обухваћени Средњошколски центар „Никола Тесла“ у Вршцу, Економско-трговачка школа у Кикинди, Бечеју и Алибунару, као и Средња стручна школа „Борислав Михајловић Михиз“ из Ирига.

Е сад ћу да вам кажем шта је писало у том уџбенику, па ћете да видите...

(Ана Стевановић: Тема!)

Све је ово тема. Кад се прозива Даница Маринковић, која је истражила Рачак и Клечку, а ево можете да прочитате у новинама да Шиптари на Косову и Метохији хоће да подигну споменик Вокеру, који је инсценирао Рачак, а данас се у Народној скупштини на стуб срама ставља жена, судија, високообразована судија која је имала храбрости 1998. и 1999. године да на Косову и Метохији истражује злочине такозване ОВК, госпођо Гојковић, само зато што је у својој биографији навела где је рођена, у Републици Српској, да се удала и да има два сина. Највећи грех Данице Маринковић јесте што то у њеној биографији стоји. Наравно, њен највећи грех је и то што није рекла – у праву је Вокер, у праву је Хелена Ранта, зликовци из Војске Југославије и МУП-а Србије убили су невинне албанске цивиле. Не, она је имала храбрости да каже – нису убијени никакви цивили, то су терористи ОВК које су преобукли у цивилна одела. (Аплауз.)

Ово говорим због народа и због грађана Србије да знају да смо ми из СНС поносни. Ја сам поносан, лично сам поносан и моје колеге из СНС-а су поносне што сам ставио потпис да таква жена буде изабрана у Агенцију за борбу против корупције.

Е сад, да се ми мало вратимо на то зашто неке смета кад неко у биографији наведе да је удат или ожењен и да има децу. У овом фамозном уџбенику, који су промовисали госпођа Мариника и господин Пајтић, сада ћу да вам прочитам.

(Ана Стевановић: Ово није тема!)

Само ви вичите. Полако, имамо ми времена.

На страни 107 овог уџбеника каже се: „Планирање породице у ужем смислу – право људи да имају жељени број деце (не више од 4)“. Значи, немојте да имате више од четворо деце. То пише на страни 107. Надам се да су ту људи из ресорног министарства, па могу да провере да ли је ово истина.

(Ана Стевановић: Ово није тема.)

Каже овако: „Дуготрајним истраживањима и проучавањима дошло се до закључка да је хомосексуалност нормална и позитивна варијација људске сексуалности“, страна 105. „Нема доказа да родитељи утичу на сексуалну оријентацију деце, јер има примера и хомо и хетеро сексуалне деце из хомо и хетеро сексуалних бракова“, страна 105.

(Ана Стевановић: Ово је говор мржње.)

„На питање од када настаје хомосексуалност...“

(Председник: Посланиче, разумели смо.)

Само да завршим, госпођо Гојковић.

(Председник: Молим вас.)

Имам обавезу, чекајте...

(Посланици опозиције негодују.)

ПРЕДСЕДНИК: Немојте да вичете, молим вас.

АЛЕКСАНДАР МАРТИНОВИЋ: Имам обавезу. Не, не, само нека вичу. Имам обавезу да узмем у заштиту жену којој је највећи грех...

(Душан Павловић: Тишина!)

ПРЕДСЕДНИК: Молим уваженог посланика Павловића да не виче и не дели савете.

АЛЕКСАНДАР МАРТИНОВИЋ: ... То што је истраживала злочин у Клечки, злочин у Рачку, и то што је имала храбрости да у својој биографији наведе да је удата и да има два сина.

И сад ми дозволите да образложим мотивацију људи који мисле да је ово највећи грех Данице Маринковић.

ПРЕДСЕДНИК: Посланиче, молим вас само да нам не читате делове из уџбеника.

АЛЕКСАНДАР МАРТИНОВИЋ: Морам. Цитирам.

ПРЕДСЕДНИК: Инсистирате?

АЛЕКСАНДАР МАРТИНОВИЋ: Цитирање је дозвољено.

ПРЕДСЕДНИК: Посланиче...

(Посланици опозиције негодују.)

АЛЕКСАНДАР МАРТИНОВИЋ: Па чега се стидите?

ПРЕДСЕДНИК: Не, не могу то да дозволим. Посланиче, разумели смо вас.

(Радослав Милојичић: Треба да га избаците из сале због овога.)

Ја водим седницу. Не могу, посланиче, да дозволим даље да читате делове из уџбеника. Ако желите да... Молим вас.

АЛЕКСАНДАР МАРТИНОВИЋ: Завршавам.

Само да подсетим ову господу која су нервозна, која ми добацују, која вриште и вама и мени, да су председник Покрајинске владе Бојан Пајтић и тадашња покрајинска секретарка Мариника Чобану, Тепић, промовисали овај уџбеник. Значи, немојте да имате више од четворо деце, све је нормално, све је дозвољено, а највећи грех Данице Маринковић је што је дошла на Одбор и рекла – удата сам и имам два сина. Е вас треба да буде срамота, а вама хвала, госпођо Гојковић. (Аплауз.)

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Мариника Тепић има реплику.

(Марко Ђуришић: Имам и ја право на реплику.)

О боже, не могу да водим седницу. Не смем да дам Мариники него оном ко је гласнији?!

Мариника Тепић има реплику.

МАРИНИКА ТЕПИЋ: Пробаћу у два минута да одговорим на оно што је у овој салви потпуно импровизованих и потпуно невероватних идеја покушано да се провуче. Прво, биографија Данице Маринковић је нешто што је доступно свим грађанима Републике Србије. Као што сам рекла, врло лако проверљиво на интернет страници Парламента, али је пола њене биографије о томе чиме се бавио њен отац, њена мајка, њен муж итд. Проблем је њен како се представља Парламенту који треба да је бира, а не у томе како смо ми читали оно што је она сама написала.

Што се тиче свих других оптужби, када је реч о банатским шорама, само ћу да вас упознам са чињеницом да је ваш министар господин Вања Удовичић један од промотера и уговарача банатских шора. Он је нас подстицао да промовишемо и да подржавамо традиционалне спортове.

(Александар Мартиновић: Да ли то кошта два и по милиона?)

О томе је врло јасно говорио и на сајмовима спорта и на јавним расправама на новосадском ДИФ-у и био врло задовољан што негујемо традиционалне спортове, који су препознати као посебна спортска грана. Консултујте мало Закон о спорту и ресорне правилнике.

Што се тиче сексуалног образовања, или оног што се формално звао Пројекат „Здравствено васпитање о репродуктивном здрављу“, не постоји пројекат на који сам поноснија него на овај. И није тачно да је био реализован само у 10 школа у Војводини, него у 74 средње школе, са покривеношћу преко 80% територије АП Војводине, јединствен и најбољи пројекат ове врсте не само у земљи, него и у региону. Преко 12.000 другака средњих школа су прошли кроз овај програм.

Уџбеник не постоји, постоји књига. Добро је да постоји. Постоји „Речник о репродуктивном здрављу“. Био би корисно штиво за све народне посланике, а све оне инсинуације које сте наводили почев од хомосексуализма, који је, тачно, наводи се да је позитивна варијација, то је тачно зато што није негативна, зато што не угрожава људе око себе...

(Председник: Хвала.)

А ви своје страхове на другом месту третирајте. (Аплауз.)

ПРЕДСЕДНИК: Хвала вам.

АЛЕКСАНДАР МАРТИНОВИЋ: Немам ја никакав страх ни од кога. Све што сам рекао била је истина, ви сте то потврдили. Вања Удовичић вама није рекао да за промоцију банатских шора у Томашевцу дате два и по милиона динара.

(Мариника Тепић: Да, и те како.)

Није рекао. Ако је рекао, покажите ми допис Министарства да га ја видим и да га види цела Србија.

А само нешто да кажем у вези с овим вашим фамозним уџбеником, на који сте толико поносни.

(Ана Стевановић: Тема!)

Па то је тема. То је тема.

ПРЕДСЕДНИК: Ово је реплика. Не разумете. Ово је реплика.

АЛЕКСАНДАР МАРТИНОВИЋ: Тема је када Даница Маринковић напише у биографији – супротстављала сам се шиптарским терористима, а, знате, и удата сам и имам два сина. За вас је то тема.

(Владимир Ђурић: За тебе јесте, за нас није.)

Ако је то тема за вас, онда је тема и за нас.

Е сад, прочитаћу вам само једну реченицу из овог фамозног речника, уџбеника, лексикона, шта ли је, који је промовисала госпођа Тепић. Знате ли како се називају проститутке у том њиховом речнику? Сексуалне раднице. Е сад ја вас питам – кога треба да буде срамота што је овако нешто писао, учио децу у Војводини и промовисао као званичну политику наталитета, репродуктивног здравља итд.?

У којој то европској држави, у ком то мондијалистичком систему се неко ко је проститутка назива сексуалном радницом? То пише у том њиховом лексикону. И то су промовисали Бојан Пајтић (ДС), Ненад Чанак (ЛСВ) и сад кажу нас треба да буде срамота. Па њих треба да буде срамота.

А знате ли колико је ово плаћено? Ово је плаћено стотинама милиона евра...

(Председник: Хвала. Време.)

... Да поједини изопачени умови ставе на папир нешто што се не учи ни у једној европској земљи. (Аплауз.)

ПРЕДСЕДНИК: Хвала. Сасвим довољно.

МАРИНИКА ТЕПИЋ: Захваљујем.

Камо среће да су и присутни овде, или бар ови с друге стране који говоре прошли овај програм сексуалног образовања. Ако ви нисте свесни да се сви рађамо као сексуална бића, са слободним правом да бирамо да ли ћемо се репродуковати или не – то је питање нашег избора – ја вам ту помоћи не могу.

(Александар Мартиновић: Али не више од четири пута.)

Ако досада то нисте схватили, никада нећете.

Али својим наступом и увредама мене нисте увредили – то је моја борба и ја ћу терати, одустајати нећу макар покушавали да ме извређате колико год можете – али сте увредили управо Владу Републике Србије, увредили сте министарку Брнабић, која седи овде. (Аплауз.)

(Владимир Ђукановић: Вређате ово друштво.)

ПРЕДСЕДНИК: Оставите министарку на миру. Немојте лично да се обраћате, обраћајте се мени, а министарку оставите на миру. У овим вашим репликама њу оставите на миру.

Дајем паузу пет минута. Не желим да овде било ко кога етикетира и увлачи неког у своје реплике. Члан 112.

(После паузе – 17.10)

ПРЕДСЕДНИК: Реч има Горан Ковачевић, а нека се припреми Гордана Чомић.

(Марко Ђуришић: Реплика!)

ГОРАН КОВАЧЕВИЋ: Даме и господо ...

(Марко Ђуришић: Реплика!)

Нема, не.

(Жагор у сали.)

ПРЕДСЕДНИК: Боље би било да седнете и говорите у микрофон, онда ћете се чути од буке; овако врло тешко.

(Марко Ђуришић: Реплика!)

ГОРАН КОВАЧЕВИЋ: Не смета бука.

ПРЕДСЕДНИК: Само изволите.

(Марко Ђуришић: Реплика!)

ГОРАН КОВАЧЕВИЋ: Даме и господо, поштовани министри...

(Марко Ђуришић: Реплика!)

ПРЕДСЕДНИК: Ја се не зовем реплика него Маја.

(Марко Ђуришић: Дајте ми реплику.)

ГОРАН КОВАЧЕВИЋ: Даме и господо, поштовани министри, крај године је свакако време када расправљамо о буџету и то је најшира варијанта која може да се дефинише тако, и расправа која тече данас свакако јесте расправа која подразумева да слушамо из опозиционих политичких странака најшире аргументе.

Буџет јесте свакако најзначајнија економска и правна категорија која може да функционише у једној земљи, али ми смо расправу о буџету завршили давно. У држави у којој транзиција траје преко 25 година, просто је невероватно да систем ...

(Марко Ђуришић: Шест пута ме је споменуо. Немам право на реплику?)

ПРЕДСЕДНИК: Тражићу бенефицирани радни стаж само због вас, Ђуришићу.

(Марко Ђуришић: Шест пута ме је споменуо директно. Само кажите да немам права на реплику.)

Ја вам кажем да имате опомену, јер стварно малтретируете све посланике који желе да раде.

ГОРАН КОВАЧЕВИЋ: Значи, у држави у којој транзиција траје 25 година системски закони су суштина промена у једном друштву. Системски закони мењају функционисање тог друштва и ти системски закони које ми доносимо у ствари се тичу процеса демонополизације друштва у коме живимо. Ми смо доносили законе који су се тicali радног права, промена и демонополизације како производа тако и услуга, али и демонополизације државног апарата. Зато у овом времену, у тешком времену, системски закони свакако јесу кључно битни.

Данас расправљамо о сету закона који су једним делом и економски закони, закони који се тичу економског препорода Србије. Данас када расправљамо о економским законима, говоримо о путној инфраструктури, о наставку изградње путева у Србији, пре свега ауто-путева, као никад последњих деценија, говоримо о тржишту капитала које мењамо, али суштина данашњег сета закона јесу закони који се тичу обичног човека. Мени је то најзанимљивије, закони који регулишу и поправљају положај наших обичних суграђана из различитих делова.

Данас када гласамо и расправљамо о овим законима ми у ствари расправљамо пре свега о родитељима, новим младим родитељима којима поправљамо положај, расправљамо о малим акционарима, расправљамо о сету великих животних питања која су битна за обичног, малог човека. Стоп бирократији, како каже министарка, у ствари је мото ових закона.

Ови закони треба да омогуће већу правду и лакше долажење до правде за све оне који имају нагомилане проблеме у вези с функционисањем државне администрације. Неспорно је, и то смо чули у начелној расправи, да ови закони представљају пре свега усаглашавање са економским законима који постоје у ЕУ. Ови закони истовремено представљају и усаглашавање са законима које је Скупштина Републике Србије донела у претходном временском периоду, а који су усаглашени.

За мене лично кључни члан целе ове расправе од 27 закона налази се у тачкама 9, 10, 11 и 12, које се тичу члана 56б Закона о порезу на

додату вредност. Пре осам месеци, отприлике, кренули смо као Влада Србије у један пројекат који је значио да омогућимо новим родитељима такозвано пријављивање новорођених у клиничким центрима.

„Е-беба“ је нешто што пре осам месеци просто није могло ни да се претпостави да може да функционише у Србији и до тада су млади родитељи били суочени са комуникацијом са српском бирократијом која је изгледала компликовано. Просто, после осам месеци, данас сваки млади родитељ зна да више не мора да оде на шалтер и да чека, не мора да оде да проводи сате и скупља папире који су му неопходни да може да оствари своја права, пре свега основна – добијање здравствене књижице и извода рођених за своје новорођено дете.

Ово што ми данас предлажемо у ствари јесте наставак ове приче. Систем по којем је омогућен повраћај ПДВ-а на храну за новорођено дете, практично омогућавање релаксирања економског положаја, јесте оно што је дало резултате у претходном временском периоду. И нико не може да каже да у условима у којима у Србији живе млади брачни парови који добијају децу овај финансијски ефекат и подстицај њима није омогућио да лакше преживе, да лакше функционишу у најсрећнијем временском периоду који имају, али је јасно да је политика функционисања и субвенционисања суштински социјална политика и да то није политика која се тиче пореских закона, па је и само измештање система субвенција из пореских у социјално сасвим нормално.

Наравно да ћемо у наредном временском периоду омогућити да субвенције које долазе до породица пре свега буду на истом нивоу, ако не и већем у односу на данас. Наравно да ће то подразумевати да су фискалне обавезе у буџету веће, али то подразумева и да Србија јесте способнија и спремнија да води више рачуна о својим најзначајнијим члановима.

Оно што чини овај закон сигурним, и нас као посланика СНС-а у убеђењу да ћемо гласати за овај закон и да Влада има добре намере, јесте чињеница да у члану 12б кажемо да овај закон неће почети да се примењује до тренутка док немамо јасан механизам којим ћемо омогућити финансијску подршку породицама. Све до тог тренутка функционисаће систем повраћаја ПДВ-а. Значи, нећемо имати ниједан динар финансијског оштећења, штете коју може да претрпи било ко од грађана Србије.

Чланом 6. истог закона мења се пореска стопа која се тиче целе једне гране. Мало је данас посланика говорило о томе. Практично цела једна грана прелази на нижу пореску стопу, са 20 на 10 посто. То практично значи да ће грађани Србије већ од Нове године, када пореска стопа буде почела да се примењује, имати пелет и брикет, производе од дрвета, по стопи која ће за 10% бити нижа. Или можда неће бити нижа, можда ће произвођачи смањити цену мање, али свакако оптерећење од 10% мање

јесте чињеница да то треба да се пренесе на цену. Ако тако и не буде, тржиште ће то регулисати.

Оно што је битно за државу Србију јесте да су ови подстицаји омогућили да се цела једна грана, што се ретко дешава у српској историји, практично промовише. Ово јесте добар, књишки, пример како држава треба да интервенише. Држава има интерес, а тај интерес је врло јасан. Он подразумева да имате економски интерес. Економски интерес подразумева да имате рурални интерес, да се практично ради о грани чије сировине нису само у централном делу Србије. Имате еколошки интерес и то практично диже дрвну индустрију и целу ту грану, али не само ту грану, већ и индустрију прераде дрвних сировина, индустрију прераде секундарних сировина од дрвета и пољопривредних производа, односно од остатака. Ако имате један књишки механизам субвенција и помоћи које промовишу функционисање ове гране, а с обзиром на то да се ради о релативно младој грани, онда је неспорно да поред осталих субвенција то може имати значајног ефекта.

Можемо данас да расправљамо и о осталим законима и није никакав проблем да расправљамо готово о свим појединачно, и они се тичу малог човека. Можемо да говоримо о изменама Закона о пореском поступку и пореској администрацији, да кажемо – јесте, велико је задовољство. Наравно да јесте велико задовољство за све који данас преносе начин функционисања, односно контроле из другостепеног органа, из локалних управа у министарство.

Шта год договорили данас, у суштини се базирамо на једној чињеници. Скупштина Србије јесте ту да донесе буџет и то је најзначајнији правни документ који функционише, али Скупштина Србије јесте ту и да дефинише функционисање обичног малог грађанина. Ови закони данас омогућавају да у склопу функционисања и промена које се дешавају животни услови, односно правила која функционишу буду лакша и доступнија свим грађанима Србије, па самим тим и Скупштина Србије, односно скупштинска већина нема разлога да ове законе у пакету не подржи.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Реч има Гордана Чомић. Изволите.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Захваљујем.

Двадесет и седам тачака дневног реда могу се поделити у најмање четири групе. Једна је потпуно незанимљива, то су споразуми који долазе на ред па долазе, друга су нови закони, о којима ћу говорити, посебно када је у питању Закон о тржишту капитала као измена и допуна, и онда још ове две групе, једна којом се продужавају рокови и, најзанимљивије што се тиче представљања, „Петрохемија“ и претварање у јавни дуг.

Министар Антић нам нахвали „Петрохемију“ за 2015. и 2016. годину: 2015. године 21 милион добити, 2016 – 59 милиона, приход 300 милиона евра и тако даље. Ја не бих – камиони, милиони, авиони, ја бих да се сведемо на дијалог, ако икако може икада, што пре то боље, и ту ћу споменути прву групу закона, где продужавамо рокове.

Нема тог фолклора и нема те воље да боље прикажем себе него што јесам која ће нас спасити од тога што нисмо решили таксу за Медијски сервис. Нисмо. Тачка. Погрешно смо проценили кол'ко нам времена треба. И то се неће десити само од себе. Такви су рокови продужени за неколико закона јер нисмо на време урадили своје послове. И то ће нам се дешавати. Е тако и за „Петрохемију“ – нисмо на време урадили своје послове.

Представљати претварање дуга „Петрохемије“ у јавни дуг је, наравно, право на политичку перцепцију и пропаганду (Вид мене што сам паметан!), али је онда моја обавеза да објасним о чему се ту у ствари ради.

Ради се о томе да има нас 42 станара у згради и један од станара је направио дуг (воли човек да коцка, воли ове хец фондове из тржишта капитала и тако) и дође главни у згради и каже – његов дуг ћемо сви да поделимо. А ми остали станари кажемо – ми немамо ништа ни са коцком, ни са хец фондовима, ми ништа нисмо радили, то је овај Петровић са петог спрата, он је направио цео дуг... Не, не, каже, то ће цела зграда да плаћа. Е, то је јавни дуг.

Не треба пуно мудрости да би се то смислило, знате? Очас посла очистите све дугове када све претворите у јавни дуг, само онда сви имамо проблем, због тога што сви ми то треба да враћамо, због тога што онда буде мање за друштвене функције у буџетима.

Ја вас за то не кривим; то су радиле све владе, и оне које сам ја подржавала и оне којима сам опозиција. Ниједна није хтела дијалог. Ниједна, јер су сви јако паметни и дођу и кажу – сад ја ово испричам па сам популаран. Нема везе да ли сам ја подржавала или сам била опозиција.

И док не установимо да је то непожељно понашање, дотле ћемо овде имати политички фолклор где се, уз сва могућа кршења Пословника, прича шта хоће, па ћемо за две године опет да дођемо овде да радимо шта? – да продужавамо рок за медијску таксу. Па ћемо за годину и по дана да дођемо да радимо шта? – да претворимо и други део за „Петрохемију“ или са неким новим коме не треба УППР јер има добит и профит, али ето.

То се тако не ради.

Ја знам да нема ушију за ово што причам, али, на моју велику жалост, то не смањује истинитост овога што с вама делим. Није било још године у овој скупштини а да се децембра нису продужавали рокови за законе за које смо се заклињали и чврсто обећавали да ће бити 31. децембра. То је рецепт за неуспех. Можемо га ми испуњавати чиме год

хоћете, он неће бити отклоњен и ми ћемо исте разговоре водити и за годину дана, и за две године дана од данас, ако не променимо понашање.

Нешто што ће променити понашање на тржишту капитала су измене и допуне Закона о тржишту капитала. Пажљиво гледала, причала са стручњацима... Кад сам погледала први пут измене и допуне, личи ми. На шта ми личи? На оно што се појавило после 1999. године на светским берзама – на хазардерско играње, на клађење на кредите, на то ми личи.

Онда се питам зашто, шта ће то нама. Имамо Закон о тржишту капитала, ни њега нисмо применили. Зашто ово доносимо? Шта ће да се деси? И нисам нашла одговор. Не сумњам да ће одговор бити, од министра финансија или било кога ко је задужен – да ће да буде супер, да ће да буде одлично решење и видећемо за годину дана све. И онда ћемо се видети за годину дана и ја ћу постављати иста питања као за медијске таксе, и поставићу иста питања као за претварање дуга „Петрохемије“ у јавни дуг.

Што се тиме поносимо? Нема једноставнијег решења него претворити неке друге дугове у јавни дуг, односно паре којима буџет гарантује. Да ли ће их исплатити или неће, ја у то не улазим, али то је начин како радимо. И зашто онда очекујемо да будемо успешни?

Питања која произлазе из ова моја три кратка коментара – о томе да продужавамо рокове за јавне сервисе и за таксе, о томе да „Петрохемију“ представљамо као изузетан бизнис-успех Владе и о томе да остаје нејасно шта ће нам ове измене и допуне Закона о тржишту капитала – дакле, сва та три питања своде се, преведено, на боље питање – када ће министар културе – јануара, фебруара, марта... – доћи у Скупштину да разговара са свим посланицима о томе како можемо да решимо проблем такси и оно што одлажемо када су медијски сервиси у питању.

Своди се на то да министар Антић и министар Кнежевић, ко год, дође у Скупштину па да разговарамо о томе шта је још проблем са предузећима у реструктурирању – колико има предузећа сличних „Петрохемији“, колико ће захватити још буџета и да причамо о томе тако што причамо о чињеницама и хоћемо да нађемо решење.

Могу ја после да гласам против, може после опет фолклор, ал' ћемо се померити значајно – за дијалог, који није постојао о важним проблемима у овој скупштини. Да не говорим о чињеници да је Скупштини понуђена биографија Данице Маринковић, на коју ми имамо право да дамо коментар. То је место члана одбора у Агенцији за борбу против корупције: јавно место, јавна личност, јавна одговорност. Ако из две стране биографије, коју је колегиница Мариника Тепић читала, ја немам ниједну реченицу којом се она препоручује за борбу против корупције, онда ја морам да питам шта је разлог, зашто већина жели баш ту кандидаткињу, која је у пензији. Имаће времена, нема других обавеза, може да буде само у Одбору Агенције за борбу против корупције.

Прихватам, при чему ја не спорим већини, изабраће кога хоће, али зашто правите правило од облика биографије које не би смело да постоји у озбиљној расправи на одбору који озбиљно бира члана Одбора Агенције за борбу против корупције. Зашто сматрате да то треба да буде правило? Зашто нећете да поразговарамо о томе како треба да изгледају биографије људи који нам се обраћају? Хајде да направимо и тај помак.

Опет ће политичке странке... На моју велику жалост, ја немам блиставу политичку каријеру, зато што не пристајем на то да политичке странке буду врховне судије свега и свачега него тражим да способност људи који се кандидују буде критеријум за све. И увек се чудим људима који кажу – ја то могу да радим. Како можеш, човече? Ни школе, ни искуства, ни знања. Аман, како можеш?! – Дала ми странка.

Не ваља. Како да вам кажем? Не ваља.

Дакле, или ћемо успоставити критеријуме како морају да изгледају биографије кандидата који обављају страшно важне јавне функције или ћемо о некој другој Даници Маринковић разговарати неком следећом приликом. О томе се ради и на овој седници, о вечитом понављању истог рецепта за неуспех. Ја у томе учествујем питањем – кад ће то да престане? Одговор је – не зна се. А ја вам кажем да је време да седнемо и да се договоримо кад ће то да престане. Хвала вам.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Реч има министар Антић.

АЛЕКСАНДАР АНТИЋ: Ја морам да прокоментаришем око „Петрохемије“ и неких термина које је у својој дискусији користила госпођа Чомић, коју иначе изузетно поштујем као дугогодишњег парламентарца.

Прво, заиста ми је жао што врло егзактне податке које износим овде у дискусији, потпуно одговорно и потпуно проверљиве, иза којих стојим и људски, и политички и професионално, ви називате „авиони, камиони“. Једноставно, то ми је некако мало склизнуло испод вашег нивоа вишегодишњег озбиљног парламентарца.

Прочитаћу вам званичне податке: 2015. године „Петрохемија“ је остварила приход од 237.000.000 евра и пословну добит од 21.000.000 евра, а на крају новембра 2016. године – 1.433 запослена, остварени приходи 262.000.000 евра и пословна добит за 11 месеци 2016. године 57.000.000 евра.

Ја сам вам прочитао шта је пројекција девет дана пред крај године, да је то 59.000.000 евра. То су врло егзактни подаци, који су врло проверљиви, и заиста не бих губио свој, макар колики, ауторитет у вашим очима, а имам да већ други пут читам ове податке који нису 100% тачни.

Не знам шта је за вас фолклор кад је ова наша политика у питању, али ово што ми радимо дефинитивно није фолклор. Ово је решавање проблема.

Госпођо Чомић, фолклор је био то што је 2009. године Влада Републике са НИС-ом потписала Протокол о стратешкој сарадњи и тадашњи дуг, који је настао до 31. августа 2009. године, у износу од 84.000.000 дефинисала да ће делом платити а делом репрограмирати, а због лоше финансијске ситуације и губитака у пословању „Петрохемије“ ни динара није ни платила ни репрограмирала. То је фолклор, да обећамо и не урадимо ништа.

Године 2011. Влада Републике Србије и Нафтна индустрија а.д. поново су потписале Споразум о стратешкој сарадњи и тим споразумом дефинисана је количина и цена примарног бензина који ће НИС испоручивати „Петрохемији“, а дуг који по претходном репрограму није измирен делом исплатити а делом конвертовати у капитал. Утврђени износ није конвертован у капитал, нити је исплаћен одговарајући износ. И то је фолклор.

Два пута смо ми то радили, 2009. и 2011, потписивали споразуме и гурали проблем даље под тепих, даље под тепих... и тај проблем је, као једно огромно брдо испод тепиха, нарастао на садашњих 254.000.000 евра, са каматама. Знате, то што смо ми тада глумили да решавамо проблем није значило да је таксиметар престао да куца. Ми данас имамо 254.000.000 евра и тврдим да је ово велики успех ове владе што је решила да то брдо разгрне и што је добро испреговарала и од тих 254.000.000 евра 105.000.000 сад ми преузимамо у дуг, а остатак смо успели да отпишемо и да конвертујемо у власништво.

Ових 105.000.000, које заиста плаћају сви власници станова – при чему, морам да кажем, ако смо ми сад станари, није у наше време настао ни динар дуга, јер сам вам прочитао кад је дуг настао, прецизно по годинама, са прираштајем тог дуга – дакле тих 105.000.000 ми сада као држава, ако пажљиво прочитате закон, можемо даље да конвертујемо у капитал и да повећавамо нашу власничку структуру у „Петрохемији“.

Понављам, Влада Републике Србије, јавна предузећа имаће између 70 и 75 посто власништва. Немојте ме терати, тај податак не могу егзактно да вам кажем, јер ће након конверзије свих потраживања то бити нешто што ће урадити стручњаци, али, значи, имаћемо између 70 и 75 посто у фирми која ће имати нула дуговања и која ће имати неколико десетина милиона евра на свом рачуну и планирану добит у 2017. години од, опет, неких 40-50 милиона евра.

Ми заиста сада имамо све могућности да, са дугорочним уговором који имамо са Нафтном индустријом Србије, која гарантује 10 година количину и цену за четири године, који је неки планирани период инвестиције у линију полипропилена, обезбедимо да се то или приватизује или обезбеди стратешки партнер, али не на начин што ћемо то неком да поклонимо, него што ће то неко озбиљно морати да плати, јер та фирма сад заиста са овом ебидом и са чистим финансијама има своју вредност. Та

вредност је више него озбиљна и сви ћемо заједно бити сведоци тога да ћемо у 2017. години, верујем, имати врло добру пословну активност са „Петрохемијом“ и да ћемо имати озбиљну утакмицу озбиљних играча који ће се утркивати да нам буду партнери у тој и таквој „Петрохемији“. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има министар Вукосављевић. Изволите.

ВЛАДАН ВУКОСАВЉЕВИЋ: Хвала лепо.

Уважена посланице, несумњиво је да је дијалог најповољнији формат за решавање различитих отворених питања. Међутим, ја сам пропустио да запазим шта би био ваш предлог за решавање ове ситуације када је реч о таксама за рад Јавног медијског сервиса.

Једноставно, калкулације показују да би, да смо томе приступили на други начин, та такса отприлике требало да износи преко 300 динара. Наравно, отворено је питање такође да ли би грађани били спремни да плате и да ли су економски показатељи такви да омогућавају тај износ висине таксе, а ово се чини као једно практично и разумно решење у овој ситуацији.

Влада је именована половином августа. Можда је пропуштена, не знам, мислим да није, али свакако да ћемо отворити дијалог на ту тему, али ја бих волео, ја сам увек расположен за такву ствар. Мислим да је то врло битна друштвена тема, међутим, с друге стране, врло би охрабрујуће деловало када бисмо чули овом или неком другом приликом шта је тај конкретни предлог о коме можемо да разговарамо овде и шта је то што се грађанима нуди.

Овај систем који важи у 2016. години, за који ми продужавамо рок на годину дана, показао се као разуман систем, који омогућава релативно нормално функционисање Јавног медијског сервиса, једног и другог. Према томе, не видим мањкавост у решењу.

Ако мањкавошћу зовете изостанак дијалога на ту тему, то је у реду. Можда постоји простор у наредном периоду, али мислим да, што се тиче саме суштине овога што је предложено, да се продужи на годину дана, ми нисмо направили пропуст, јер је то решење које је практично и разумно у датим околностима. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Реч има Гордана Чомић. Изволите.

ГОРДАНА ЧОМИЋ: Мало пре је министар Антић говорио о гурању под тепих и, ако вас је увредило то што ја говорим „милиони, камиони, авиони“, извините за авионе, али ја то говорим зато да не понављам милионе евра, јер то људима ништа не значи.

Молим народне посланике да не добацују.

Дакле, плаћати таксу на електрично бројило је било и сви су овде казали – не ваља; па увели другачије, па каже –е ваља ни то; па вратили таксу на електрично бројило.

Министре, или ћемо имати дијалог па казати – грађани Србије, РТС, јавни медијски сервис, ми не умемо да радимо као што плаћате

кабловским оператерима и ви плаћате свој интернет, ми умемо само да вам ставимо таксу на бројило. И скинимо више продужавање рокова. Или ћемо да кажемо – увешћемо инкасанте. Или ћемо да кажемо – увешћемо посебну службу која ће урадити само претплату.

И то је посебан дијалог, од тога колико пара треба јавним медијским сервисима. То није питање договарања између директора и вас, то је питање услуге коју програмом тај медијски сервис пружа. То кошта, и то се још није десило.

Дакле, ја имам предлоге за вас, због тога и говорим о томе. Дала сам амандман – две године. Молим вас, усвојте га. Молим вас. Ево, напишите да нисам ја потписала, пошто је овде важно ко пише а не шта пише, јер ћемо за годину дана бити овде, исти закони на снази и продужаваћемо за годину дана.

Није мени циљ да докажем да је неко глуп да прави решења. То не можете сакрити, то се види. Мени је циљ да у дијалогу заједно будемо мање глупи, јер то подразумева да смо нашли решење.

Да ли се питате зашто људи плаћају кабловску? Немају проблема. Како кабловски оператери узимају наплату? Зашто медијски сервиси то не умеју? У чему нам је проблем? Па накачимо на бројило, па је људима криво јер им се ставља и на бројила која нису у користи и слично. Ја о таквој врсти дијалога причам и зато је мој амандман за две године, а не за годину дана.

ПРЕДСЕДНИК: Министар Ана Брнабић има реч. Изволите.

АНА БРНАБИЋ: Хвала вам.

Свакако треба да кажем пар речи о Предлогу закона о изменама и допунама Закона о тржишту капитала, јер некако ми се чини да нема ни довољно дијалога око Предлога закона, па онда када се помену већ, свакако је важно и због вас, поштовани народни посланици, и због грађана Србије, да кажем пар речи.

Предлог закона о изменама и допунама Закона о тржишту капитала ради се углавном у циљу да се смање злоупотребе на тржишту. Поред тога, поново, и то је један од тих закона у оквиру нашег европског пута. Дакле, када смо завршили скрининг за Поглавље IX – Финансијске услуге, свакако је закључено да закон није усклађен са европским директивама од злоупотреба на тржишту, па је то био један разлог. Али у оквиру тога се онда ишло на то да се и прошире и уведу још неке одредбе које би могле да направе овај закон и само функционисање на тржишту капитала транспарентнијим.

С тим у вези чини ми се важним поменути да се уводи чак и покушај кривичног дела као институција која се кажњава, или која је кажњива, да се ближе одређује и појам инсајдерске информације и рок у ком инсајдерске информације могу бити објављене и да се даје већа, или се свакако предлажу веће ингеренције Комисији за хартије од вредности да би

се спречавале манипулације. Исто у циљу транспарентности, да се предвиђа обавеза да Комисија за хартије од вредности информише јавност о изреченим надзорним мерама у вези са кршењем одредаба о злоупотребама на тржишту. Тако да је то била интенција. Хвала вам.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Реч има министар. Изволите.

ВЛАДАН ВУКОСАВЉЕВИЋ: Хвала. Само бих кратко.

Начелно се слажем са вама, то јесте добра тема за дијалог и треба о томе размислити. Само сам хтео да укажем на једну чињеницу, доста једноставну. Није иста ствар кабловски оператери и начин како они функционишу у односу на Јавни сервис. Наравно, каблови се не протежу свугде. Те финесе, наравно, које заправо нису финесе, знамо врло добро, тако да је ствар за нијансу-две сложенија, али у сваком случају то јесте тема о којој треба да разговарамо.

Наравно, она је мало дубља када се посматра тип понуде кабловских емитера у односу на ону друштвену и медијску улогу и функцију коју имају јавни сервиси. Ради се у неким сегментима о атрактивнијим програмима, посебно спакованој понуди, низу других финеса које упућују на то да се не може једноставно поистоветити начин деловања и прикупљања претплате за кабловске оператере у односу на таксу за рад Јавног медијског сервиса, али чини ми се да се начелно слажемо око тога да је тема за дијалог врло плодна и да се до решења може доћи. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Маја Мачужић има реч. Нека се припреми Душан Павловић.

МАЈА МАЧУЖИЋ: Хвала, госпођо председавајућа.

Поштовани министри са сарадницима, поштоване колеге и колегинице посланици, пред нама је данас сет финансијских закона који треба да обезбеди и унапреди финансијску стабилност Србије.

Морам признати да у досадашњој расправи нисам чула ниједну смислену и суштинску примедбу на предложена законска решења. Наравно да не могу да узмем за озбиљно примедбу да је 27 тачака премного, а да при томе имамо још 57 предлога за проширење дневног реда. Наравно, такође не могу да узмем за озбиљно ни податак да одређени посланици сматрају да изградњу путева треба финансирати из примарне емисије новца. То су заиста неки предлози о којима не желим више да дискутујем.

Осврнула бих се, такође, на неке од претходних говорника који су критиковали ова законска решења, који су били стручњаци за изградњу путева од ливаде до ливаде, а сада критикују завршавање јако озбиљних пројеката, као што су Коридор 10, као што је завршетак ауто-пута од Обреновца до Сурчина и слично, исте оне који су имали дванаест пуних година да донесу законе о проценитељима вредности некретнина. Да су га

донели пре дванаест година, не би имали толики број, односно на хиљаде пропалих приватизација.

Навешћу вам неке податке управо о тим приватизацијама, које су они спровели. Од 2001. године у процесу приватизације продато је 2.284 предузећа. Свако четврто предузеће које је продато – приватизација је поништена, а 80% тих предузећа је завршило у поступку стечаја и ликвидације. Готово 400.000 људи је остало без посла у том периоду.

Треба ли, истине ради, да поменем да је од 2012. године па наовамо запослено 124.000 људи, да је готово сваког месеца у просеку отворена нова фабрика? Мислим да ове две величине никако не можемо да ставимо у поређење.

Да су господа која су дванаест година имала ту могућност донела закон о проценитељима вредности непокретности, не бисмо имали Агробанку, Развојну банку Војводине и остале банке које су пропале због лоших процена непокретности које су давале у залог.

Да не бисмо дозволили да поново дођемо у такву ситуацију, Влада је, на челу са Александром Вучићем, поднела Предлог закона о проценитељима вредности, између осталог, који је данас на дневном реду.

Он треба да донесе професионалну компетенцију, као и одговарајућу стручност и образовање проценитеља, њихов процес усавршавања, који у овом тренутку не постоји. Он треба да створи уравнотежен и адекватан систем процене вредности непокретности који ће донети финансијску стабилност у погледу објективног и реалног основа за кредитирање привреде.

Закон о проценитељима вредности треба, такође, да обезбеди поуздане стандарде који ће бити усаглашени са међународним стандардима.

Поред свега овога, оно што је значајно у овом закону то је успостављање система контроле и надзора над поступањем проценитеља, као и једна од битнијих мера коју доноси овај закон, а то је полиса осигурања од одговорности, и то професионалне одговорности проценитеља, која заиста треба да смањи број нереално извршених процена.

Очекујући да ће доношење ових законских решења која су данас пред вама допринети финансијској стабилности и квалитетнијем животу грађана Србије, ја вас, колеге посланици, позивам да у дану за гласање свој глас дате за ове законе. Хвала вам. (Аплауз.)

ПРЕДСЕДНИК: Хвала, посланице.

Реч има Душан Павловић.

ДУШАН ПАВЛОВИЋ: Поштовани грађани Србије, имамо заиста много закона овде. Ако гледаоци можда помисле да скачемо непрекидно са теме на тему, није то у питању. Имамо 27 закона под једном тачком дневног реда.

Ја бих само о једном закону хтео да говорим. Ради се о такси за Јавни сервис, коју треба да продужимо на још годину дана. Прво бих се реторички запитао – треба ли грађани Србије да плаћају ту таксу за Јавни сервис? Мој одговор је – треба. Јавни сервис треба да се финансира новцем пореских обвезника. Али шта онда порески обвезници морају да добију заузврат? То је двосмеран процес. У реду, платићу неку услугу да будем добро информисан, заузврат хоћу да будем баш то, добро информисан.

Шта можемо да видимо на Јавном сервису у задње, рецимо, две године? Можемо да видимо да сви грађани подједнако финансирају Јавни сервис, што таксама, што кроз порезе из буџета, али можемо да видимо да у политичком смислу нису баш сви грађани представљени на подједнак начин у Јавном сервису.

Рецимо, могу да дам један пример. Припадам политичкој странци која је четврта најјача у овој скупштини. Поновићу још једном – четврта по снази у овој скупштини. Нити ја нити било ко из моје политичке организације није био ни у једној политичкој информативној емисији од када су се десили избори у априлу 2016. године, а сада је децембар.

Да ли је то јавни сервис? Да ли је то фер представљање политичких снага у Србији које постоје? Нити једанпут! За разлику од тога, премијера, људе који су у владајућој коалицији, министре, посланике из владајуће коалиције можете да видите свака два минута. Ако грађани сви подједнако...

То није, наравно, само ситуација са мојом политичком организацијом, него са свима који су из опозиције. Добро, ту и тамо неко дође, али сви из опозиције не могу да дођу.

А шта би могло да се види на том јавном сервису када би сви грађани који финансирају Јавни сервис били подједнако представљени у њему? Рецимо, могао би неко да каже на том јавном сервису да је премијер 2012. године најавио закон о пореклу имовине, па да га није донео, а то је урадио 2013, и 2014, и 2015, и 2016. и тог закона још увек нема. Нема опозиције да каже то на јавном сервису.

Премијер једном у години дана каже да ће се решили или да су решене 24 спорне приватизације. Нису решене. Нема ко да каже то на Јавном сервису. Мислите ли да је заиста то одговарајући јавни сервис, на коме неко не може то да каже?

Рецимо, шта би се још чуло на Јавном сервису? Шта би требало да се чује на јавном сервису, а не чује се? Пензионерима је кроз смањење пензија узето 20.000.000.000 динара годишње. Толико су пензионери платили реформе ове владе. Океј, пензионери можда мисле да је то добро, можда неки не мисле, али било би добро да се појави неко из опозиције ко не може да се појави на Јавном сервису и да каже да је „Железара Смедерево“ у 2015. години, са професионалним менаџментом,

који је довео премијер, најавио га као велики преокрет, као велики успех „Железаре“, годину дана касније направила дуг од 144.000.000 евра.

Дакле, узето је пензионерима 20.000.000.000 динара, што је негде око 180.000.000 евра у 2015. години, а онда је неодговорни професионални менаџмент направио губитак од 140.000.000 евра. Нема ко да каже пензионерима да су заправо финансирани тај професионални менаџмент у смедеревској „Железари“.

Каже премијер – он се никога не боји и са сваким ће да уђе у ТВ дуел. Рекао је током изборне кампање да ће са пет опозиционих председника да уђе у ТВ дуел у исто време. Где је тај ТВ дуел на Јавном сервису? Хоће ли барем Јавни сервис да позове премијера и тих пет опозиционих лидера да направе тај ТВ дуел, пошто је премијер рекао да се никога не боји?

(Владимир Ђукановић: Може ли мало о теми?)

Наравно, може. Рецимо, приватне телевизије не морају да се понашају овако, не морају да покривају цео политички спектар. Могу да покривају, да заговарају само једну странку или да фаворизују само једну странку, али Јавни сервис то не сме да ради.

Хоћу још једну ствар да кажем и тиме ћу да завршим. Једног дана у 2015. години, рече такође премијер – ми ћемо до лета следеће године све школе да окречимо, све школе ћемо да очистимо и сваки тоалет биће уређен и чист за нашу децу, и то, даме и господо, драги пријатељи, не из кредита, ништа из кредита, већ из нашег буџета.

Када би Јавни сервис био јавни сервис и омогућио неке из опозиције да се понекад појави на Јавном сервису, неко би онда могао да каже да то није истина, да се то није десило, због тога што паре дајемо на смедеревску „Железару“ или на разне друге, рецимо на „Петрохемију“, да покривамо њихове дугове. Због тога нема пара за школе. Због тога нам деца и даље у неким школама врше нужду у чулавцима, због тога нема пара да се окрече болнице, школе и све остале ствари.

Одговорност на оваквом понашању Јавног сервиса свакако није у људима који тамо раде, јер се људи боје за своја радна места. Одговорност је у Влади Србије, која их је довела у такву ситуацију да морају да праве такав програм који не одражава све грађанство и све пореске обвезнике који их финансирају.

Мислим да би било добро да размислимо да је главно питање не то да ли треба финансирати Јавни сервис. Треба, али Јавни сервис мора да промени своју уређивачку политику и о томе треба да разговарамо овде. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК: Хвала.

Реч има народни посланик Маријан Ристичевић.

МАРИЈАН РИСТИЧЕВИЋ: Даме и господо народни посланици, уважавајући мог колегу, уважавајући професора са Факултета политичких наука, који ми је овог тренутка окренуо леђа и изашао, морам да рекламирам члан 107. став 1 – достојанство Народне скупштине.

Достојанство Народне скупштине се највише крши изношењем неистина. Сви сте могли чути оптужбу да је ова влада пензионерима узела 20.000.000.000. То је нарушавање достојанства Народне скупштине. Из ПИО фонда Влада није узела белог динара. Напротив, Влада је из буџета дотирала 201.000.000.000 у Фонд ПИО да би се пензије исплаћивале. Дакле, из реалних извора Влада је дотирала 201.000.000.000.

Број два, уважени професор који је изашао, а и ово је већ повреда Пословника, ово што ради овлашћени представник „туборга“ из Смедеревске Паланке... (Посланици се смеју и аплаудирају.)

Дакле, друга неистина, груба, била је политичка странка. Уз пуно уважавање професора Павловића, он нема политичку странку. Политичку странку оснива 10.000 људи, а ако је мањинска оснива је хиљаду људи. Они су удружење грађана и изборна листа. Молим професора са Факултета политичких наука да убудуће не користи термин политичка странка и политичка организација, јер они то нису.

Трећа велика неистина, којом је нарушено достојанство Народне скупштине, јесте да опозиције нема на РТС-у, а мени је дирљиво када припадници опозиције, односно професор Павловић у директном преносу на РТС-у каже да га нема на РТС-у. Дакле, ја не знам шта је са мојим колегом, уваженим професором Павловићем, али сам у обавези да бирачима скренем пажњу на то.

Не тражим да се гласа. Захваљујем.

ПРЕДСЕДНИК: Поштовани посланици, обавештавам вас да данас од 17.55 часова нећемо више бити у могућности да будемо у директном преносу.

(Радослав Милојичић: Када сам ја на реду, онда нема преноса.)

Јесте, због вас 100%.

У директном преносу на Другом програму РТС-а, због директног преноса ватерполо утакмице и опроштаја репрезентативаца Никића и Гоцића, да прочитам докраја допис.

Реч има министар Недимовић.

БРАНИСЛАВ НЕДИМОВИЋ: Захваљујем.

Поштована председавајућа, поштовани посланици, на пример, ја нисам у директном преносу, а они који су малопре рекли да на РТС-у никог нема, они су били у директном преносу. Надам се да ће неко чути и мој глас. Можда ноћас када буде снимак, али ето све је то нормално, око два се неко потруди, а можда ћу и ја гледати.

У вези с неким стварима које су речене желео сам као неко ко представља Владу Републике Србије да кажем неколико речи. Што се тиче

директних преноса који иду на РТС 2, ту је све речено. Што се тиче осталог дела уређивачке политике Јавног сервиса, па не очекујете ваљда да Влада Србије уређује? Постоје на основу посебних прописа јасно утврђени органи и савети који уређују Јавни сервис, и један и други.

Оно што Влада Србије ради у овом тренутку јесте да је предложила измене прописа да би се омогућило несметано функционисање јавних сервиса. Ја знам да се вама ово не свиђа, ал' то је тако.

Што се тиче „Сартида“ и приче око „Сартида“, мислим да је једном заувек стављена тачка на ту тему...

(Саша Радуловић: Није.)

Сачекајте, молим вас, да ја кажем што мислим, пошто ви очигледно знате све шта ћу ја да кажем...

(Саша Радуловић: Знамо.)

Ја нисам толико ...

(Председник: Министре, молим вас, само ви наставите.)

Ја нисам толико видовит као други, али ћу покушати чињеницама да баратам. Данас тамо ради 5.000 људи, тамо раде две пећи, тамо имамо кинеског инвеститора „Хестил“, који је пре неколико дана најавио своје ново улагање. То су чињенице и то може више нико да противречи тим чињеницама. (Аплауз.)

И трећа ствар коју желим да кажем, није било на Јавном сервису, ал' је било на неком другом медију, везано за Закон о утврђивању порекла имовине. Јуче је било. Министарка Нела Кубуровић је јасно изнела да је урађен нацрт закона који утврђује порекло имовине и да ће се о њему повести јавна расправа. Толико о томе да нико не ради и да се не испуњавају ствари које се обећавају. Молио бих вас, није само Јавни сервис место на коме можете сазнати гомилу информација.

ПРЕДСЕДНИК: Владимир Ђукановић. Изволите.

ВЛАДИМИР ЂУКАНОВИЋ: Хвала, председавајућа. Рекламирам чланове 104, 106. и 107. И 103, између осталог. Морали сте да опоменете говорника да мало прича о теми. Најмање је причао о теми. Али пошто је већ изнео низ неистина, а заиста нема смисла да се лаже народ на такав начин, и да се лаже читав Парламент, јер то је дубока увреда за Скупштину, ја морам да кажем, што се тиче протежирања на РТС-у, ево – дабогда вас протежирали као што нас протежирају! (Аплауз.)

Заиста бих замолио Радио-телевизију Србије...

(Саша Радуловић: Браво!)

(Председник: Посланиче, рекламирајте повреду Пословника. Мени се обраћајте.)

Између осталог, морали сте да их опоменете зато што су изнели низ лажи. Ми, ако нас некада и зову на РТС, обично су то емисије где идете као на стрељање. Зато што имате најмање три против један, и тако направе емисију. Притом, ниједан од уредника, ниједан од новинара није

пипнут када је дошло до промене власти, а углавном су то или супруге или девојке разних политичара из опозиције. Тако да је бесмислено... (Аплауз.)

Још нешто морам да кажем. Лично замерам Радио-телевизији Србије зато што штити ту посланичку групу, зато што их, евентуално, не зове. Да их зове, њима би увелико пао рејтинг. Хвала вам. (Аплауз.)

(Саша Радуловић: Ајде, молим те.)

ПРЕДСЕДНИК: Нисам могла, посланиче, тол'ко повреда Пословника да направим за тако кратко време. Хвала вам.

Александра Томић, овлашћени предлагач одређених аката са дневног реда.

АЛЕКСАНДРА ТОМИЋ: Захваљујем, председавајућа.

Када год имамо излагања појединих посланичких група које представљају покрете, онда иду по сваком закону, по сваком дневном реду теме типа – узели сте грађанима Србије, ставили сте руку у џеп грађанима, партократија, а у време како смо ми радили, по принципу како бисмо ми радили, то је прави пут за оздрављење привреде Србије.

Е па није прави пут затворити 5.000 радних места у Смедереву, смедеревској „Железари“, па онда доћи овде у Парламент па рећи – знате, пензионери немају због 5.000 радника, свађати пензионере и раднике, него бити одговоран и рећи – да, учествовали смо у 24 приватизације као стечајни управници и подносимо одговорност за пљачкашке приватизације и због данас треба да будемо ван овога парламента. То би било поштено и према грађанима Србије, а и према колегама који воде све политичке странке, без обзира да ли су опозиција или позиција. Хвала.

(Саша Радуловић: Реплика.)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ (Верољуб Арсић): Немате право на реплику, господине.

(Саша Радуловић: Невероватно.)

Реч има народни посланик Зоран Бојанић.

ЗОРАН БОЈАНИЋ: Хвала, уважени председавајући.

Госпођо министарко, министри, колегинице и колеге, некад се запитам да ли нисам преспавао неких 12 година, од 2000. до 2012. године, или сам био негде у Амазону, у некој дубокој прашуми, или сам био са Пигмејцима.

Слушајући колеге прекопута и њихове дискусије дошао сам до закључка да смо ми живели у уређеној држави до 2012. године, да је то била држава благостања, све је функционисало, и од 2012. године па до данас све је уништено. Све је уништила Српска напредна странка. Толику количину демагогије, безобразлука и незнања одавно нисам чуо као данас.

Конкретно, говорили смо нешто врло мало о Закону о платама у јавном сектору. И онда су се лиле силне сузе, причале су се разноврне приче. Заборавило се ко је довео све нас да примамо такве плате какве примамо у јавном сектору, ко је то дозволио да смо морали да предузмемо

конкретне мере да средимо јавне финансије. Као, то је пало са неба, то је све неко јуче урадио. Причамо о томе како нон-стоп одлажемо рокове за Закон о јавној својини. Сасвим нормално да се одлажу. Први пут током 2016. године урађено је нешто конкретно.

Нормално је да ни локалне самоуправе нису радиле свој посао ваљано, али тамо где сте хтели да радите, а конкретно локална самоуправа из које ја долазим, Краљево, урадила је доста тога, па захваљујући тим напорима ми смо утврдили да имамо три хиљаде хектара пољопривредног земљишта које је неко обрађивао претходних 20-30 година. Значи, то није било запарложено, то није стајало негде тамо са стране. Неко је користио наше ресурсе, неко је користио јавну својину. Пронашли смо педесетак станова за које нико није знао, а неко је живео у тим становима који су власништво Републике Србије и свих нас; није плаћао никакве обавезе.

Критикујемо овај предлог закона, који покушава да натера све оне локалне самоуправе које то нису урадиле да за шест месеци, и уз помоћ Министарства за локалну самоуправу, тај велики посао дефинитивно приведу крају, да најзад знамо шта имамо и чиме располажемо.

О чему се причало? Причало се о времену заказивања. Сви су критиковали 10 минута пре 15 сати, а успели смо да поднесемо 1.400 амандмана, вероватно смислених, вероватно оних амандмана где пише – брише се.

Колеге су овде покушавале да говоре о закону о финансирању Јавног сервиса. Ни једну једину реч нисам чуо о том предлогу. Причали смо о 24 приватизације, причали смо о свему и свачему, о „Железари“, не знам више о чему нисмо причали, сем о том предлогу закона.

Уколико не желите да учествујете у дискусији онако како треба... Дајте сувисле предлоге, предложите амандмане, сигуран сам да ћемо прихватити све оно што је на месту и што ће побољшати закон. Критика ради критике никоме није донела добро.

Ми се трудимо да радимо и радићемо у интересу грађана Републике Србије. И свих 27 предлога – што закона, што кадровских решења, што споразума – сигурно ће донети добро. И сигуран сам да ћемо у следећој години много добра донети за нашу државу и за наш народ. Хвала. (Аплауз.)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Горан Јешић. Извините, господин Радослав Милојчић има реч. Изволите.

РАДОСЛАВ МИЛОЈЧИЋ: Како вам је тешко да изговорите, господине Арсићу, то име и презиме сваког пута, али добро.

Мени није јасно, заиста, зашто СНС унижава достојанство Парламента и зашто СНС са својим коалиционим партнерима – важно је то истаћи, СПС-ом, који су већ 25 година у власти – унижава достојанство свих грађана који су гласали за нас. Ми овде тренутно не представљамо

Посланичку групу Демократске странке, већ 230.000 гласача, гласова грађана Србије које смо добили на претходним парламентарним изборима.

Мене интересује зашто нисмо добили образложење, тј. разлоге за доношење закона по хитном поступку када члан 167. овог пословника, који ви из СНС-а не поштујете, каже: „Закон се може донети по хитном поступку. По хитном поступку може да се донесе закон којим се уређују питања и односи настали услед околности које нису могле да се предвиде...“ Које су то околности које ви нисте могли да предвидите? Надам се да сте бар пре три месеца знали да је крај године 31. децембра. Бар толико можете ви из СНС-а да будете визионари. Но добро, то је на вама.

На данашњем заседању имамо 27 тачака дневног реда, а добили смо дневни ред само 24 часа пре заседања. Посланичка група ДС има 18 минута свог времена. Ми имамо минут и 35 секунди по једном закону, који је изузетно важан и то не споримо. Зашто не дозволите бољу припрему? Зашто не дозволите бољу расправу? Да ли зато што немате аргумената? Да ли зато што је лако вама из владајуће већине, из СПС-а и СНС-а, зато што председавајући притисне звонце и ви гласате? Ви уопште не морате да пратите ток седнице, не морате да знате шта пише у законима. Ви реагујете на звонце, што је срамота 2016. године, али не можемо ми да вас више едукујемо. Едуковали смо вас и требало нам је 25 година да вам објаснимо да граница Карлобаг–Огулин–Вировитица није добра, да није добро ратовати, да није добро да на нас падају бомбе, али ћемо вас ваљда едуковати и у овоме.

Што се тиче наплате за Јавни медијски сервис, ово је истина шта је рекао премијер, господин Александар Вучић, ево: „ТВ претплата, као што сам и обећао грађанима Србије, биће укинута. Ја не припадам оном типу људи који је 12 година обмањивао грађане Србије и бавио се само маркетиншким триковима.“ Пошто кажете да он увек говори истину, постављамо питање – шта је са овим стварима?

Шта предлаже ДС? Демократска странка предлаже да само 25% грађана, тј. они који су гласали за СНС плаћају ТВ претплату. Зашто? Па зато што тамо од 24-часовног програма 23 часа имате Александра Вучића, а осталих сат времена је, па не знам, резервисано за љубимце Александра Вучића, господина Антића и остале, из других посланичких група, који обожавају лик и дело господина Александра Вучића.

Тако да ми предлажемо да само СНС плаћа претплату за РТС, јер се ту налазе само посланици или послушници СНС-а.

Срамотно је да нема извештаја РЕМ-а осам месеци после одржаних избора.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Господине Милојичићу, молим вас, о теми.

РАДОСЛАВ МИЛОЈИЧИЋ: Па, причам о РЕМ-у, господине Арсићу. Не знам да ли сте чули да говорим о РЕМ-у? Причам да је проблем да РЕМ није доставио осам месеци извештај о изборним активностима од априла месеца ове године.

Прелазим на једну другу тачку, пошто имамо веома мало времена па не могу да се задржим довољно на једној тачки. Што се тиче Закона о платама запослених у јавном сектору, кажете овако – овим законом се редефинишу рокови у оквиру којих ће се ускладити закони којима се уређују плате и друга примања запослених у државним органима, полицијских службеника, професионалних припадника Војске Србије и запослених у органима у чијем су делокругу безбедносни и обавештајни послови.

Што се тиче војске, мени је жао ако овде не препознајем никога и жао ми је што министар Ђорђевић није ту, ја сам на овај проблем указивао пре три месеца, он се овде смејао као што се ви сада смејете, а када смо добили војску на улици први пут, е онда је то сада проблем. Демократска странка то не подржава. Демократска странка жели да се бори у оквиру институција. Ми нисмо покрет или било шта, али само желим да кажем да није нормално да се са припадницима Војске Србије, којих има око 40.000, поступа на овај начин.

У Министарству одбране су већ одређени платни разреди. Проблем платних разреда је да се објави да ли се у Министарству одбране укидају загарантовани платни разреди за лица која су стекла платне групе кроз минули рад и на тај начин ће смањити лични доходак, који је ионако мали према стручној спреми. То значи да ће се највишим официрима Војске Србије скинути и до 30%, што значи да ће највиши официри Војске Србије, који ризикујући свој живот бране нас и нашу државу, остати без 25.000 динара, а као повећали сте им плату за 1.832 динара. То је недопустиво да се на тај начин ради.

Што се тиче „Петрохемије“, уважени министар Арсић, против којег ја немам ништа заиста, рекао је да су сви дугови настали, а сада држава преузима 105.000.000 евра од „Петрохемије“, у некој злој влади 2009. године и некој катастрофалној влади 2011. године. Па, господине Арсићу, тада је министар рударства и енергетике био Петар Шкундрић, високи члан, председник Главног одбора СПС-а, тако да вас молим да кад узимате заслуге за оно што је било добро у тој влади, а ви сте само 25 година на власти, подједнако преузмете и лоше заслуге.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Господине Милојичићу, нисам ја то рекао.

РАДОСЛАВ МИЛОЈИЧИЋ: Изволите, господине Арсићу.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Нисам ја то рекао, погрешно ме цитирате. Нисам ја то рекао.

РАДОСЛАВ МИЛОЈИЧИЋ: Антић, Антић, извињавам се.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Узмите стенограм па проверите.

РАДОСЛАВ МИЛОЈИЧИЋ: Мислим на господина Антића.

И да нам одговорите, добро је да се враћају старе девизне штедње, али је и добро рећи грађанима да је то стара девизна штедња из исте коалиције Вучић–Дачић–Николић из 1999. године, која је уништила Србију. И дан-данас грађани Србије имају последице од тих и таквих лоших одлука из 1999. године. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: По Пословнику, реч има народни посланик Немања Шаровић.

НЕМАЊА ШАРОВИЋ: Даме и господо народни посланици, господине Арсићу, не Антићу, прекршили сте члан, односно прекршени су чланови 104. и члан 107, достојанство Народне скупштине. Господин Милојичић је причао о свему, само није о дневном реду.

Колико знам, „велика Србија“ и границе „велике Србије“ нису тема дневног реда, али немам ништа против, наравно, о томе да причате. Али, ако већ причате, онда је требало и правилно да кажете које су то границе. Ви сами кажете како немате довољно времена и како због тога брзате, па сте можда зато рекли Карлобагог–Огулин–Вировитица, а то је Карлобаг–Огулин–Карловац–Вировитица.

Ја сам, право да вам кажем, господине Милојичићу, очекивао да ће господин Арсић...

(Председавајући: Без личног обраћања, колега Шаровићу.)

...Као искусни радикал који се 20 година борио за „велику Србију“ први да вас прекине.

И, друга ствар, достојанство Народне скупштине. Ви када причате о томе шта сте све научили ове бивше радикале које сте проевропски трансформисали, то и јесте највећи проблем, ви сте их научили све што сте радили и они понављају све што сте ви радили. И то је суштина проблема у којем је Србија – петнаест година континуитета Досовог режима, шеснаест, а улазимо у седамнаесту. Дакле, ви сте идеолошки клонови. Не би био проблем да су они данас оно што су били некада, него је проблем што су преузели најгоре ...

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Колега Шаровићу, објасните ми какве то везе има са чланом 107, који рекламирате.

НЕМАЊА ШАРОВИЋ: Са достојанством Народне скупштине?

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Да, са достојанством Народне скупштине.

НЕМАЊА ШАРОВИЋ: Управо се осврћем на едукацију... (Искључен микрофон.)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Значи, господине Шаровићу, политички ставови могу да угрозе достојанство Народне скупштине? Сматрам да нисам прекршио Пословник.

(Немања Шаровић: Могу да добијем реч?)

Не.

По Пословнику, реч има народни посланик Маја Гојковић.

МАЈА ГОЈКОВИЋ: Посланик Шаровић је помешао чланове Пословника. Ту је прво требало да реагујете. Само о тачки дневног реда, то је члан 106, није ни 103, ни 107, ал' нема везе. Рекао је шта је рекао, само није рекао у чему сте ви повредили Пословник. Члан 106. говори да говорник може да говори само о тачки дневног реда о којој данас покушавамо да расправљамо, они који имају добру вољу и жељу да говоре о дневном реду. Али посланик из ДС, не могу да се сетим тачно имена, знате на кога сам мислила, о свему је данас говорио али није говорио ни о једној тачки дневног реда.

Значи ви сте морали стварно да реагујете и да помогнете колеги посланику да сад већ када смо одмакли у овом мандату схвати који је дневни ред и која је наша дужност, најпре да би нас гледаоци, односно грађани Србије разумели о чему ми то расправљамо.

Знате, кад би он успео једном да говори о тачки дневног реда, убеђена сам да би га Радио-телевизија Србије и друге телевизије са националним фреквенцијама сигурно позвале у неку тематску емисију, зато што би могао да говори о суштини, о некој актуелној теми. Овако не могу да га позову због уређивачке политике, јер те емисије не би биле гледане. У томе је проблем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Потпуно се слажем са вама, али млад је и научиће.

Да ли тражите да се Скупштина у дану за гласање изјасни о повреди Пословника?

МАЈА ГОЈКОВИЋ: Нисте ви криви што он не зна дневни ред, тако да не могу да свалим кривицу на вас, али упозорите га, молим вас, следећи пут.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

По Пословнику, Радослав Милојичић.

РАДОСЛАВ МИЛОЈИЧИЋ: Хвала, господине Арсићу.

Рекламирам члан 108. Морали сте да опоменете претходну говорницу, којој не могу да се сетим, жао ми је, презимена и имена, јер је говорила о томе шта сам ја говорио у свом излагању. Ја сам говорио о Закону о платама у јавном сектору. Говорио сам о „Петрохемији“. Говорио сам о платним разредима у Војсци Србије, не знам шта ту није дневни ред.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Колега Милојичићу, потрошили сте комплетно време ваше посланичке групе, само то да вам кажем, а од тих шест или седам минута, колико сте говорили, само 45 секунди сте говорили о законима које сте набрајали, тако да вам ја честитам на томе.

Право на реплику има народни посланик Владимир Орлић.

Изволите.

ВЛАДИМИР ОРЛИЋ: Хвала, господине председавајући.

Да, поново по основу помињања странке. Слажем се ја овде са изреченим да треба помоћи колегама. Треба помоћи увек, што се каже, људски је, и када је реч о овом иницирању реплике поново, можда треба помоћи поново тиме што ћемо поделити неке мудрости и неке закључке.

Даме и господо, мали гуштер када је ношен снажном жељом да постане крокодил треба да зна да снажна жеља није довољна. Потребно је и на одговарајући начин изабрати радне услове. Не може да се постане крокодил у малој бари, која је временом све мања и мања и све више пресушује.

Ово слободно, господине председавајући, схватите као мој коментар на тему странака. То је можда и одређена поука. Рецитација коју смо чули, научена напамет, изговорена у даху, уз доста грешака успут али боже мој, подсетила ме је на оно што је демонстрирао још један човек са исте стране сале можда неки минут пре тога. Знате на шта? На ону анегдоту када се студент спрема да одговара лекцију из биологије, па научи лекцију „Глисте“, убеђен да ће неко да га пита баш то. Онда стигне пред професора и овај га пита – шта знате о слону? Па се онда студент зноји, врпољи и каже – слон је животиња која има велике очи; е, тим великим очима он може да види глисту. И онда креће да прича о глисти.

Кад неко научи овде један те исти текст, једну те исту песмицу шта год да је на дневном реду и онда само гледа како да нађе довољно простора да ту песмицу испоручи, е таман је толико интересантан и мудар колико и тај студент из те приче.

Што се тиче питања срамоте и 2016. године, срамота је да неко помиње било шта војно у овој земљи а не сети се војних пензија које су унаказили за 200 милиона. Срамота је да тај исти не зна разлику између ТВ таксе и ТВ претплате, а као неки је народни посланик. А да се не лажемо, срамота је било шта у вези с тим лицем и Народном скупштином. Хвала лепо.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Реч има народни посланик Владимир Ђурић. Није ту.

Реч има народни посланик Муамер Бачевац.

Извињавам се, нисам видео. Реч има Неђо Јовановић, право на реплику. Ја сам крив. Ја сам крив, у реду је.

НЕЂО ЈОВАНОВИЋ: Захваљујем се, председавајући.

Речено је од говорника са моје десне стране да, између осталог, Посланичка група СПС и СПС унижава овај парламент. Само постављам питање том говорнику – чиме? Да ли овим данашњим посвећеним радом по тачкама дневног реда које су изузетно значајне и где морамо усвојити један веома значајан сет закона? Да ли је то због тога што ћемо радити 1.400 амандмана, за које нисам сигуран да ли су довољно смислени или бесмислени, али су углавном преко 90% од стране опозиције.

Да ли је уопште поштено и морално говорити о човеку који је био министар енергетике, а говорник који о њему прича чак и не зна тог човека па је срамота о њему на тај начин говорити, па бих питао – да ли вам је познато ко је пре тог министра био министар енергетике? Да ли вам је познато ко је био 2000. године министар енергетике? Да ли вам је познато ко је водио то министарство и ко је водио министарство које је донело и предложило закон о приватизацији који је генерисао привредно гробље у коме живи данашња Србија? Да ли вам је то познато?

Да ли вам је познато да је СПС, вама, ДС-у дала боцу кисеоника да од 2008. до 2012. године останете у политичком животу? Да ли вам је то познато? Ако вам је то познато, онда је најмање поштено и морално да говорите о СПС-у на овај начин.

Молим вас, председавајући – нисам рекламирао Пословник иако сам могао – да убудуће овакве политичке дискусије санкционишете. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Сада на спомињање странке реч има народни посланик Горан Ћирић или Радослав Милојичић лично.

Ко хоће први?

Изволите, господине Ћирићу.

ГОРАН ЋИРИЋ: Дакле, логично је да ми дате реплику због помињања Демократске странке.

Мој колега Милојичић је поменуо, пошто је, ево, изазвана реплика, о министру енергетике из 2009. године, а актуелни министар је био део Владе и Милојичић је дао једну заиста логичну сугестију да говорите са одговорношћу и о периоду у коме сте сносили део одговорности у тој влади. То је сасвим људски и нормално и није ни на који начин увредљиво, јер смо се наслушали овде сталних аргумената – шта у претходном периоду, а претходна власт...

Ова влада је имала претходну владу која је чинила 90% управо ове актуелне владе, а та претходна је имала претходну која је исто тако чинила 90% те претходне. Измењале су се три владе. Позивајући се стално на одговорност неких претходних влада, можемо да се вратимо и у тај период о коме је Милојичић говорио, а говорио је о старој девизној штедњи.

Да ли мислите да је тадашња влада, СПС-а и коалиције коју је имала у том тренутку, направила добру ствар за Србију 1991–1992. године са старом девизном штедњом, са штетом и са јавним дугом који до 2016. године Србија треба да исплаћује и да реализује, да ли сте поносни на тај период од 4,2 милијарде, које су саниране новим законом од 2002. године? Да ли сте поносни и на периоде који су нас као земљу исцрпљивали и лечимо све те последице свих ових година?

Дакле, пођите од сопствене одговорности, а ја мислим да је та коалиција о којој сте говорили коалиција која није оставила у животу ДС, или спасла, како сте већ рекли...

(Председавајући: Приводите крају, колега Ћирићу.)

... То је нешто што је ДС преузела на себе градећи партнерство. Ја мислим да је са своје стране градила коректно партнерство и никада о том периоду и својим партнерима не би говорила на тај начин.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Право на реплику, Неђо Јовановић.

НЕЂО ЈОВАНОВИЋ: Захваљујем се, председавајући.

Социјалистичка партија Србије је, као једна од најстаријих партија на политичкој сцени Србије, прошла бројна искушења и изазове, катарзе и много штошта другог, и остала је на својим ногама и данас је ту где јесте, за разлику од Демократске странке, која је тамо где јесте.

А што се тиче нашег периода, какав је био такав је био, морам само да вам скренем пажњу на једну чињеницу коју ви не можете да доведете у сумњу: СПС је 2008. године имала право избора и у том избору се определила да спасе вас. То је учинила, нажалост.

Нажалост, данас, кад се посматра из овог угла, са аспекта позиције у којој се налази, СПС је свесна да је погрешила, али исто је свесна да у власти опстаје тамо где јој је место и где ће европски пут захваљујући и доприносу СПС-а бити бржи. Хвала.

(Горан Ћирић: Реплика.)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Немате више право на реплику, господине Ћирићу.

Реч има министар Александар Антић. Изволите.

АЛЕКСАНДАР АНТИЋ: Господин Милојичић је покушао, у жељи да буде симпатичан, да мене окарактерише као нечијег љубимца.

Господине Милојичићу, колико видим, ви сте овде љубимац. Добили сте лекцију из географије, добили сте лекцију из биологије, тако да видим да сте ви овде љубимац. Са свих страна вас много воле, и уважавају и обучавају.

Сад шалу на страну, морам да кажем да је заиста колега Милојичић, према мом мишљењу, на један врло некоректан начин покушао да политички боји неке моје дискусије које су биле пре свега одговори на питања или коментаре народних посланика који су покушали на један начин да као терет овој влади спочитају 105.000.000 евра који се враћају кроз Закон о јавном дугу.

Без било какве политизације, без било каквог карактерисања претходних влада ја сам био у обавези, и због овог дома и због владе у којој седим и због јавности, да наведем тачан период у коме је настао дуг. Тиме нисам рекао да је нека влада била катастрофална, нити да је катастрофално радила, али нисам дао на владу у којој седим са становишта прављења дуга у „Петрохемији“, јер сам врло прецизно навео у којим годинама је дуг

настао и врло прецизно навео да у мандату ове владе није настао ни динар дуга, и да у мандату ове владе та иста „Петрохемија“, под новим условима рада, које ми диктирамо, остварује позитивно пословање, и ебида и добит су заиста за респект, а то очекујем и од вас да прокоментаришете.

Кад ме терате да уђем у ту политику када говоримо о „Петрохемији“ – ја бежим од политике кад је „Петрохемија“ у питању, јер је ово сувише важно питање да бисмо га ми политизирали и да бисмо га гурали у дневнополитичку прашину, јер, понављам, ово је 300.000.000 евра годишње пословања, од чега 250.000.000 иде за извоз и заиста је капитално важно за економију ове земље – морам да кажем да, уз огромно уважавање професора Шкундрића, он није био задужен за „Петрохемију“.

„Петрохемија“ није део енергетског сектора, већ је то једна привредна делатност, а ја се бавим „Петрохемијом“ зато што ме је по том питању овластио председник Владе, да водим преговоре са Нафтном индустријом Србије везано за, понављам, отпис камата, конверзију дела потраживања у капитал „Петрохемије“ и обезбеђивање десетогодишњег уговора под повољним условима и повољним околностима.

Тако да, ако бих и ушао у то да било кога бојим да је за нешто одговоран или не, професор Шкундрић то дефинитивно није, јер, понављам, није било у његовој ресорној надлежности.

Заиста покушавам да бирам речи и да по овако важним питањима не уђем на ту клацкалицу политичких препуцавања, али ако нападате владу у којој седим због тих 105.000.000, ја ћу увек, и сваки пут, и сто пута, и хиљаду пута да поновим врло прецизно, у динар или евро, у ком периоду је тај дуг настао и да поновим да ова влада води одговорну економску политику кад је ова земља у питању, и да враћамо дугове који су настали и у претходном периоду, и да је то наша обавеза због будућности и због наше деце. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Право на реплику, народни посланик Радослав Милојичић. Изволите.

РАДОСЛАВ МИЛОЈИЧИЋ: Хвала.

Господине министре, ни мени ни Демократској странци нико не дели лекције. Демократска странка већ 27 година има јасан пут, правац, циљ. Можда је чинила грешке, али не постоји ниједна одлука због које би требало да се стиди. Ни због једне одлуке Демократске странке нису нас бомбардовали, нису губљени животи, није разарана наша земља. То је разлика између Демократске странке и других странака које се овде налазе.

Није фер. Политички да ли је профитабилно? Да, јесте. И да, Демократска странка преузима на себе све што је било лоше од 2008. до 2012. године, ни за шта СПС није крива, али нисте ви нас тада ни рехабилитовали, као што је претходни говорник рекао, нити спасли. Да вас подсетим, Демократска странка је тада добила на изборима 39%, тако да

није имао ко шта да спасава Демократску странку. Можемо да говоримо политички и даље, само мислим да није коректно.

Демократској странци, још једном понављам, нико никада није за ових 27 година и нико неће ни у будућности делити лекције, јер је Демократска странка или прва у власти и сав терет и добрих и лоших потеза преузима на себе, или је прва, као што је то данас, у опозицији и не пристаје и никада није пристајала да буде отирач за ноге било којем премијеру.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има министар Александар Антић.

АЛЕКСАНДАР АНТИЋ: Ја се вас нешто не сећам из тог времена озбиљне ДС и озбиљних људи који су у тој странци седели, морам да вам кажем и морам да вам признам.

И морам да кажем, кад сте већ до те мере помало и дрски према мени, а нисам ушао у политичку арену с вама овде, већ говорим о „Петрохемији“...

(Радослав Милојичић: Нисте ви, него ваше колеге.)

Знам, али сте се мени обраћали. Колега Милојичићу, мало се фокусирајте на то што радите.

Морам да кажем да тих озбиљних људи не видим ни сада у ДС, кад ме терате да причам на ту тему.

Заиста је ружно рећи да је Социјалистичка партија Србије својим одлукама изазвала бомбардовање. То је био део политике ове земље, једна тужна епизода у нашој историји и ред је да о томе реч дају историчари, а не они који чак нису били ни део политичког живота када су те одлуке доношене.

Мада морам да се присетим и појединих епизода из тог тужног периода, у ком су се неки помало и радовали том бомбардовању и можда га помало и призивали, али то је део једне политике и једног времена, о коме суд дају помало бирачи а треба пре свега да даје историја а не ви и ја у нашој полемици која је можда мало и емотивна у овом тренутку.

Морам да кажем да се Социјалистичка партија Србије никад није крила иза Демократске странке, јер заиста ви нисте били кишобран под који је СПС и та идеја коју она заступа икада могла да стане, као што се не кријемо ни сада. Имамо свој политички пут, свој политички живот, своју политичку снагу, која је била и много велика, била и врло скромна, али то смо ми и боримо се за наше идеје и верујте ми да ће та идеја бити много јача у времену које долази од оне коју ви заступате.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Горан Ћирић, на спомињање ДС право на реплику. Изволите.

ГОРАН ЋИРИЋ: Мислим да је, господине председавајући – ево, вама се обраћам – заиста непримерено да нам се министар на овакав начин обраћа као посланицима и Демократској странци.

Делите лекције и говорите о недостојним људима које не видите овде, који седе у клупама Посланичког клуба ДС. Мислим да никоме у овој сали није дозвољено да дели такву врсту квалификација било коме у сали. Према вама, и према свим министаркама и министрима и према свим колегама посланицима понашамо се уљудно и тако ћемо и даље радити, нити ћемо у будућности било кога квалификовати на овај начин на који сте ви квалификовали људе који седе овде.

А ово што сте сада изrekli о људима из Демократске странке, да су у неком тренутку призивали бомбардовање 1999. године, јесте увреда преко које не можемо да пређемо.

Морате да сведочите својим личним животима, свако од нас. Ево, ја ћу вам сведочити својим животом.

Демократска странка је била најхрабрија онда када се деведесетих година борила за мир и када је говорила о миру. Тада је било најопасније говорити о миру. Али онда када смо 1999. године нападнути, ја сам био председник Градског одбора ДС у Нишу, обукао сам униформу и био у ракетним јединицама на Косову и Метохији.

Ја не могу да пређем преко оваквих увреда. Ово је лична увреда. Желим да се извините због тога – мислим да је то ред – јер нико из ове сале никада није могао да прижељкује, онако како су многи били оптуживани да својој деци стављају локаторе испод јастука, и то смо пролазили; нико нормалан то не може да жели свом детету, својој родбини...

(Председавајући: Приводите крају, колега)

... Својој браћи и сестрама, својим грађанима у читавој Србији. И заиста је ово непримерено.

Захтевам извињење, искрено извињење за ово. Ви никада од нас нећете доживети овакве ствари.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Пошто сам и ја у једном делу прозван, господине Ћирићу, као председавајући, као председавајући ћу да вам одговорим.

Пустио сам министра да то каже зато што га је колега Милојичић оптуживао да је одговоран за бомбардовање Србије. Значи, не можете да имате дупле стандарде.

Министар Александар Антић има реч. Изволите.

АЛЕКСАНДАР АНТИЋ: Пре свега, ја пред овим високим домом морам можда да се сложим да сам изашао из оквира дискусије министра у односу на чланове Парламента и пре свега народним посланицима се у том делу извињавам.

Господин Милојичић се лично мени обраћао. Није се он обраћао СПС-у. Да се обраћао СПС-у, он би полемисао са колегом Јовановићем. Он се обраћао министру Антићу, са врло тешким и врло

специфичним оптужбама, на које сам, извините, и као политичко биће морао да одговорим.

Вама се, колега Ћирићу, лично извињавам зато што вас изузетно ценим и знам да сте велики патриота.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: У складу са чланом 112. одређујем паузу у трајању од два минута, да се мало страсти смире.

(После паузе – 18.53)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ (Верољуб Арсић): Настављамо са радом.

Реч има народни посланик Србислав Филиповић. Изволите.

СРБИСЛАВ ФИЛИПОВИЋ: Хвала, председавајући.

Само вас прво молим да ми омогућите услове за дискусију.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Молим колеге да омогуће господину Филиповићу да говори.

СРБИСЛАВ ФИЛИПОВИЋ: Или ћемо да радимо како је ред или просто не треба да радимо. Мислим да Народна скупштина заслужује да се према њој сви заједно опходимо са много више поштовања него што то чине поједине колеге посланици тиме што проводе време ван клупа и тиме што ћаскају и смешкају се једни другима, а могли би за то време да нешто чују, можда нешто и науче.

На почетку желим да поздравим министре који су данас са нама, госпођу министарку, да кажем да ћу подржати све законе који су овде предложени и да се, наравно, осврнем на оно о чему желим данас да дискутујем, а то је такса за Јавни медијски сервис, све оно што је данас у Народној скупштини Републике Србије изречено на тему уређивања, уређивачке политике РТС-а, РТВ-а, слободе медија, присуства у медијима и како поједини виде медијску слику, медијску сцену у Републици Србији.

Како неки који су говорили о медијима виде медије и Јавни сервис показују управо они који су данас и критиковали тиме што оно што говоримо не желе ни да слушају. Али чуће грађани Србије у одложеном преносу, то јест снимку.

Неки су данас постављали питање шта ће нам уопште такса за Јавни медијски сервис. Па, када се тако поставља питање и ако тежимо да будемо једно нормално, цивилизовано европско развијено друштво, онда морамо да тежимо и оним вредностима, оним стварима којима се служе та развијена европска друштва.

Рецимо, у Великој Британији претплата је основни извор финансирања Би-Би-Сија. Претплатом се годишње у Великој Британији прикупи нешто више од 1,2 милијарде фунти, што чини око 70% буџета Би-Би-Сија. У Немачкој такође постоји претплата коју грађани плаћају за јавни медијски сервис. У Француској је такође претплата главни извор финансирања јавног медијског сервиса. Можемо да идемо и на регион у ком се налази наша држава: у Албанији се, рецимо, такса на поседовање

ТВ-а и радио-пријемника наплаћује од 1998. године наовамо, у Хрватској, чули смо данас, у Словенији, Македонији, Босни, Црној Гори, свуда.

Дакле, ако је то нешто што је пракса у 90%, слободно могу да кажем, држава у Европи, не видим зашто онда Србија треба да буде изузетак. Ако хоћемо да имамо медије који нам нешто нуде, ако хоћемо да имамо јавни сервис са едукативним програмом, серијама, филмовима, то нешто кошта, то неко мора да плати.

Чињеница је да РТС сам комплетан новац не може да прикупи. Зато морамо ми као грађани да помогнемо, и то је симболична свота од 150 динара на месечном нивоу, нашем јавном медијском сервису.

Неки су говорили да нису ни присутни у Јавном медијском сервису, да их нема нигде. Знате шта, када би се ти и такви појављивали мало чешће у Јавном медијском сервису, у емисијама, не само у Скупштини, верујем да онда не би ни имали довољно процената да се нађу у Скупштини Србије. Тако да је и добро што грађани немају прилику, како то они кажу, а мислим да имају прилику да се појављују у емисијама, имају прилику да у директним преносима седница Скупштине грађани чују, виде шта је политика, шта су идеје, шта су програми и на тај начин можда најбоље оцене како ко ради.

Управо кроз то што грађани имају прилику да виде директне преносе Скупштине Србије, где се и образлажу закони, и можемо да чујемо неке друге идеје и предлоге, људи су зато и изашли на изборе, дали натполовичну подршку, преко 50%, листи коју је предводио и предводи премијер Србије Александар Вучић. Ту су ствари апсолутно јасне, ту нема никакве дилеме.

Када је у питању економија, вратићу се поново на Јавни медијски сервис, и како ту ништа не ваља, када данас говоримо о финансијским законима и како ништа није урађено у претходне четири године, урађено је много тога. Неки су рекли да они нису физички никога убијали за време своје власти. Могуће је да није било таквих дешавања, али су зато економски сахранили Србију, зато су економски уништили нашу државу, зато су разорили наша предузећа, зато су задужили јавна предузећа, зато су задужили Србију до гуше. Толико о тим економским стручњацима.

А шта је урадила СНС и Влада Републике Србије на челу са Александром Вучићем до краја 2016. године? Рецимо, незапосленост 2012. године, према званичним статистикама, била је преко 26%, можда и већа. Крајем 2016. године, према званичним статистикама којима располаже Република Србија, а ваљда верујемо званичним институцијама своје државе ако смо странке које се боре и залажу за то да имамо институције које су независне, одговорне према грађанима, незапосленост је данас у Републици Србији 16%, а циљ ове владе, као што смо чули када је формирана, јесте да

незапосленост падне испод 10% на крају мандата владе коју води Александар Вучић.

Даље, раст 2012. године је био негативан, минус 3,6. Данас је раст 2,8%, а можда ће бити и 3% на крају ове године. Очекујемо да следеће године раст иде преко 3%, па и до 4%.

Можемо да говоримо и о запошљавању. Од 2014. до 2016. године у Србији је отворено преко 40 нових фабрика, приватних фабрика, приватних радних места, где раде грађани Републике Србије, они који су остајали без посла од 2000. до 2012. године. Наравно, тога је било и пре.

Можемо да говоримо и о најновијим позитивним резултатима ове владе. То је оно што се односи на Војску Србије, која се модернизује, која је добила шест нових авиона, која уводи ново, модерно, савремено наоружање како би могла да има сигурно небо, како би могла да осигура будућност ...

(Председавајући: Господине Филиповићу, хајде мало о теми.)

Наравно, све је то тема, тиче се финансија. Путеви – сада се гради више путева него икада у историји Србије.

Како СНС, како су неки рекли, држи медије под контролом и како држи Јавни медијски сервис под контролом то се види и током изборних кампања и то се види сваког дана када најмање имате оних вести или кључних вести где излазе и говоре представници СНС-а, а поготово премијер Владе Републике Србије Александар Вучић.

Наравно, неки се жале да нема закона о пореклу имовине. То сам намерно оставио за крај. Једва чекам да тај закон дође, зато што ћемо онда да знамо где је тај новац који је нестајао кроз приватизације, кроз плачку, кроз отимачину од 2000. године до 2012. године. За неке је боље да тај закон не призивају, зато што ће онда, верујем, остати без много тога чиме се данас диче – скупочених аутомобила, вила, кућа итд., које држе у својим поседима.

Немојте да призивате ни закон о пореклу имовине, немојте да трчите ни на Јавни медијски сервис. Што више ви јурите у медије, то вас је све мање. Боље се сакријте негде у мишју рупу да грађани не виде и да вас не гледају више. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Александра Јерков. Нема више времена посланичка група.

Реч има народни посланик Александар Марковић.

АЛЕКСАНДАР МАРКОВИЋ: Захваљујем, господине председавајући.

Даме и господо народни посланици, уважени представници Министарства, ја могу да имам делимично разумевање, с обзиром на то да је дневни ред обиман и исцрпан, да је тешко контролисати када неки говорник изађе мало из оквира онога што је предмет расправе, односно дневног реда.

Један од претходних говорника – а да не буде забуне, мислим на претходног говорника, који се препознао у Орлићевој анегдоти о гуштеру и глисти – данас је превршио сваку меру. Очигледно је да је он, тај претходни говорник, ову данашњу седницу доживео као средство да, по ко зна који пут, још једном изнесе неку лажну оптужбу, опет нешто слаже на рачун Владе Републике Србије, на рачун СНС-а, наравно изнесе и понеку увреду, али на то смо већ навикли, огуглали смо па му нећемо нарочито замерити, али мислим да је тај говорник последња особа у Скупштини која има право, морално и свако друго, да било шта спочитава овој влади и СНС-у. Мислим да је апсолутно последња особа.

А зашто то мислим? Зато што је у периоду док је управљао својом општином, а у питању је Смедеревска Паланка, направио дуг од 3.000.000.000 динара. Мени је драго што је госпођа Брнабић данас са нама, јер је управо она била пре неколико дана у Смедеревској Паланци и саопштила фрапантне податке. Дакле, ја ћу прочитати један медијски извештај. Смедеревска Паланка и Прокупље као да су у стечају – тако гласи наслов. Смедеревска Паланка, са око 50.000 житеља, имала је 820 општинара, а задужени су 3.000.000.000 динара, што је наслеђено стање које се сада санира, које ћемо, надам се, успети да санирамо после његове власти. Имају 19 јавних комуналних предузећа и сви су у блокади. Школе, болнице, апотекарске установе, све је у блокади. Дакле паралисан град, блокиран град, град у стечају, град у банкроту. Када им једно јавно комунално предузеће банкрутира, они отворе друго и тако су стигли до броја 19. Томе се мора стати на пут, истиче министарка која је данас са нама, дакле госпођа Брнабић.

Навео бих још једну реченицу. Када је као министар посетила ту општину, тада је била јако тешка и финансијска ситуација у Смедеревској Паланци. Том приликом министарка је рекла: „Прво што мора да се припреми јесте план консолидације. Следи озбиљна и хитна рационализација, репрограм дугова и рад на повећању прихода општине. Помоћ Владе Србије је могућа, али тек након припрема плана санације на ком ћемо заједно радити са општином“, а ја ћу додати – са новом општинском управом.

Оно што смо успели да наследимо од претходног говорника јесу огромни дугови, то је банкрот, то је рупа без дна. Дакле, 3.000.000.000 динара. Навешћу један пример, како су без спроведеног поступка јавне набавке преузели обавезе и платили услуге без икаквог писаног уговора у износу више од 24.000.000 динара.

Дакле, замислите ситуацију да је општина за неки посао, за извођење неких радова, без икаквог уговора, без тендера доделила посао некој фирми, само не знам како, вероватно усмено, јер не постоји никакав писани траг, без уговора, преко 24.000.000 динара. То је очигледан, то је еклатантан пример како су ствари функционисале за време вођења

Смедеревске Паланке од претходног говорника. И он данас покушава да оспори резултате Владе. Овде смо чули разне покушаје да се прикаже нека кривица за неко стање у нечему.

Причамо о јавним финансијама. Па никада боље стање у јавним финансијама није било. Никада чистије стање јавних финансија нисмо имали него у последње време. Хоћемо ли да причамо о запослености? Па никада мања стопа и мањи проценат незапослености није био, између 15 и 16 посто је стање незапослености у Србији, а било је колико? – 26%.

Хоћемо ли да причамо о порезу? Рекордна је наплата пореза, рекордна. Никада оваква наплата пореза није била у последње време. Причамо о инвестицијама? Па само у овој години је преко 1.400.000.000 евра директних страних инвестиција. Само у овој години. И то су факти, то су чињенице. Знаш да то боли и претходног говорника и још неке присутне, али то су чињенице и то су резултати ове владе које не можете да оспорите. Апсолутно немате ниједан аргумент за то.

И оно што је очигледно, господине председавајући, ако сте пажљиво пратили његову дискусију, једна једина замерка која је данас изречена овде, а то је на обиман дневни ред, на то што смо спојили 27 тачака дневног реда, дакле то је једина замерка коју је он спочитавао данас овде. А они су у њихово време, надовезаћу се на оно што је госпођа Томић данас рекла, дакле само у мају 2010. године на једној седници објединили 94 тачке и, на радост претходног говорника, једна од те 94 тачке био је предлог закона о пиву. Захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има народни посланик Ивана Стојиљковић. Изволите.

ИВАНА СТОЈИЉКОВИЋ: Захваљујем, председавајући.

Уважени министри са сарадницима, даме и господо посланици, данас је пред нама веома важан сет финансијских закона и замолила бих колегу, просто, да наставим.

Значи, данас је пред нама веома важан сет финансијских закона и колеге пре мене су много о томе говорили, пре свега зато што су предложена веома добра решења за све грађане Србије, посебно за осетљиве категорије нашег друштва, као што смо чули – за децу, за мајке са децом, затим за особе са инвалидитетом, где се кроз Царински закон повећава обим заштите и помоћи, смањују се пореске олакшице за огрев и о томе ћемо вероватно још много тога чути и од говорника који ће после мене говорити.

Осврнула бих се на два предлога закона који су по мом мишљењу неоправдано данас запостављени. Наиме, ради се о предлозима закона, односно споразуму и уговору о зајму за наставак изградње делова Коридора 10 и Коридора 11. Жао ми је што се данас јако мало о томе говорило, иако сви знамо да су ови коридори, односно делови ауто-путева

који пролазе кроз нашу земљу а који су делови ових коридора покретачи нашег економског развоја, покретачи развоја наше привреде, социјалног развоја и свега онога што ми очекујемо да буде добро у нашој земљи.

Жао ми је што се данас о ова два закона од стране појединих опозиционих посланика говорило у смислу да су то врло неоправдана задуживања наше земље. У неку руку сматрам да стварно јесте штета што ми данас морамо о томе поново да разговарамо и што морамо да позајмљујемо овај новац, али они који су имали шансу да граде ове коридоре и који су имали шансу да сав онај огроман новац који су добили од приватизација улажу у овакве инфраструктурне пројекте, они су улагали у редовне трошкове, крпљење рупа и данас говоре зашто нису завршени ови коридори.

Управо откако је ова влада, на челу са Александром Вучићем, преузела ове послове, ови коридори се завршавају и ми ћемо коначно имати паневропски коридор кроз нашу земљу, имаћемо изградњу ауто-путева и бићемо повезани и унутар наше Србије и са светом.

Да подсетим о чему се ради. Дакле имамо Споразум Међународне банке за обнову и развој са нашом Републиком Србијом, која је одобрила две врсте кредита. Једно је инвестициони кредит – то је овај за обнову, односно за наставак изградње Коридора 10, односно дела ауто-пута у износу од 35.000.000 евра, а други је програмски зајам, врло важан, који представља подршку нашем буџету и где ће се кроз овај зајам обезбедити новац који ће помоћи за стварање једне добре пословне инвестиције где је циљ да ми развијемо приватни сектор, да растеретимо државне институције и да они буду носиоци запослења.

Оно што је јако битно напоменути јесте да смо ми од шефа Светске банке добили све похвале за то како напредује наша земља, па да не заборавимо да смо се ове године нашли на врло високом, за нас неочекиваном, 47. месту, а да је шеф Светске банке предвидео да ћемо се ми за две-три године сигурно наћи међу првих 20 земаља, што је заиста у овом тренутку невероватно али верујемо да ће бити остварљиво оваквим радом, марљивошћу и оваквим резултатима досада, а то је врло битно поменути да грађани знају шта значи.

Оног тренутка када се попнемо што више на овој лествици, значи кад будемо међу првих 20 земаља на светској Дуинг бизнис листи, то ће значити да ћемо бити много привлачнији за инвеститоре, да ћемо бити много привлачнији за трговину, за транзит, за туризам и за све оно што носи развој једне земље.

Дакле, овај споразум о зајму је потписан још 2009. године и потписали су га они што су данас говорили зашто позајмљујете новац и да није грађен коридор и није се користио новац како треба, тако да се 2016. године показало да је повучено, остварено, искоришћено зајма око 82%.

Чињеница је да постоје одлагања и да су постојали проблеми. Они су се углавном манифестовали до 2012. године. Признајем, било је ту и неких разлога које није могао да контролише човек, као што су временски услови, као што су геоморфолошке карактеристике тог терена па се мора уједно мењати траса, али у сваком случају највише је било људског немара, неажурности, отварања различитих јавних предузећа, пребацивања лоптица, одговорности, са једних на друге, тако да ми данас камо среће да можемо да причамо да је Коридор 10 завршен и да не мора Србија да узима и овај зајам од 35.000.000. Али узима га управо зато што су стручњаци рекли да неко није добро предвидео колико би новца требало за изградњу овог коридора, тако да је ових 35.000.000 неопходно.

Оно што је јако битно јесте да се овај новац јако транспарентно троши, да овај новац не може да се повлачи одједном, као што је рекао опозициони посланик, па да неко потроши тек тако, да се не зна где је отишао новац а да после неко други враћа. То није таква врста зајма. Значи, овде Међународна банка за обнову и развој тражи да Србија достави тачне услове, да даје редовно извештаје како би се спречила корупција. То подразумева редовне и пројектне извештаје, и финансијске извештаје и, наравно, редовну ревизију, тако да је корупција смањена на најминималнију могућу меру.

Оно што ће нама овај коридор обезбедити јесте да се нађемо у центру Трансевропског коридора, који повезује седам земаља, од Аустрије до Грчке, и оно што је јако важно јесте да Србија, која је дуго година обилажена, а то врло често волим да напоменем, када се једном трасира пут, па макар он био и дужи, људи некако инерцијом иду преко тог пута. Дуго ће бити потребно да се навикну сви из региона да пролазе преко Србије, а управо је Коридор 10 оно што ће довести до тога. Према прорачунима, око стотине милиона евра ће остајати само од путарина и онога што ће кроз транзит остављати странци у нашој земљи, што ће наравно побољшати и туризам.

Рекла бих нешто кратко и о овом другом уговору. Ради се о зајму за наставак, односно за изградњу деонице пута Сурчин–Обреновац, а управо та деоница припада комплетном ауто-путу од Београда до Прељине. Ми смо сведоци да је овај део који је недавно отворен, од Љига до Прељине, јако добро заживео. Сведок сам, неко ко га свакодневно користи, и знам колико значи тих 40 километара. Зато посебно морам да кажем да смо се сви који пролазимо тим путем сложили да постанемо свесни његовог значаја, и сигурности, и безбедности и растерећености пута оног тренутка када се искључимо са њега на магистрални пут. Просто вам се чини на ауто-путу да је празан, а када се искључите на магистрални пут, тек онда схватите колики је његов значај.

Сви се радујемо да овај део ауто-пута буде ускоро стављен у пуну функцију, дакле од Београда па све до Прељине. Желим да дам

подршку свим овим зајмовима и сигурна сам да се све моје колеге из Српске напредне странке слажу с тим. Пре свега зато што су сви ауто-путеви у нашој земљи профитабилни, представљају профитабилну грану привреде, и не само ауто-путеви, него све саобраћајнице. Тако да су ови зајмови оправдани и пуна подршка за све законе, а посебно за ове законе у дану за гласање. Захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Реч има народни посланик Ана Стевановић. Изволите

АНА СТЕВАНОВИЋ: Захваљујем се, председавајући.

Уважене колеге народни посланици и грађани Србије, ја ћу своје излагање посветити искључиво кандидатима за чланове Регулаторног тела за електронске медије.

Према Закону о електронским медијима и према статуту овог, наводно, независног тела стоји да кандидати у овом регулаторном телу морају да буду независни, и то морају да буду људи познати у медијским струкама. Ми овај пут од четворице кандидата треба да одаберемо двоје. Прецизним увидом у њихове биографије можемо да видимо да тројица од четворице не испуњавају те критеријуме, да то нису стручњаци који су препознати у медијима, нити су то људи који су се икада бавили медијима.

Не бих овде именовала неке, пошто мислим да то просто сада није у реду, али ћу питати све вас јавно, а и грађане Србије и треба да се запитамо сви какве везе има човек који је некада био директор Градског саобраћајног предузећа са медијима. Приликом разговора који смо ми обавили са кандидатима видели смо да се ниједан од кандидата никад није бавио медијима на начин на који то прописује ово регулаторно тело.

Оно што је посебно опасно и што је сигуран увод у четири године апсолутног медијског мрака јесте потенцијални одабир, а ја верујем да ће се, нажалост, овај човек и одабрати, Горана Петровића, који је актуелни заменик председника Савета Регулаторног тела за електронске медије.

Због чега тврдим да нам следи четири године мрака у случају да овај човек буде изабран? А, нажалост, верујем да хоће бити изабран. Он је, наиме, у овом телу од 2011. године и од тада је био у могућности да спречи потпуно медијско црнило које влада у нашим медијима од 2012. године. Он то није учинио. Заправо, ми од 2012. године имамо незапамћену злоупотребу медија у политичке сврхе. Имамо уплив најпримитивнијег, најприземнијег и погубног медијског садржаја, који и те како утиче на све грађане наше земље.

Да бисмо доказали да ово тело није независно, као ни чланови овог регулаторног тела, морала бих да поменем и илустроваћу то само једним примером. Наиме, Регулаторно тело за електронске медије према свом статуту, који заправо и није њихов статут већ користи Статут Републичке радиодифузне агенције, која је укинута пре две године, тако да

ово тело још увек нема статут по коме послује, али према Закону о електронским медијима РЕМ је био у обавези да врши надзор и контролу над радом пружалаца медијских услуга током медијске кампање. Наравно, поштујући медијске законе и поштујући медијску етику.

Због чега је то битно? Како бисмо видели који су политички актери у ком проценту били заступљени у информативним емисијама свих телевизија. Они су били дужни да објаве тај извештај како бисмо видели да није било злоупотребе актуелних политичких функција, да видимо које су странке биле најзаступљеније и ко је злоупотребљавао своју тренутну политичку функцију током предизборне кампање. Сада је децембар, избори су били 24. априла, а ми још увек немамо тај извештај. А тај извештај је потребан како бисмо видели да је током предизборне кампање било флагрантног кршења свих могућих медијских закона и свих могућих правила извештавања.

Када сам на Одбору за културу питала кандидата Горана Петровића шта се дешава са тим извештајем, он је покушао да обмане и мене и остале чланове Одбора рекавши да је РЕМ предао извештај о оглашавању током предизборне кампање. Извештај о оглашавању током предизборне кампање није исто што и извештај о надзору емитера.

Питала сам га, такође, шта се ради са извештајем. Ми имамо поуздане информације да је тај извештај готов. Он је тврдио да они заправо нису у обавези да тај извештај доставе. У том случају Горан Петровић као актуелни заменик председника Савета регулатора или је погазио Статут Регулаторног тела, односно Републичке радиодифузне агенције, имајући у виду да његов статут користе, или се оглушио о Статут с обзиром на то да је њихов рад јаван, или је погазио Закон о електронским медијима који њима налаже контролу над радом емитера.

Оно што је такође трагична ствар у вези са Регулаторним телом за електронске медије, да не мислите да се само бавим њиховим политичким радом, односно нерадом, морам да поменем да су они били дужни да заштите малолетнике од сваког погубног медијског садржаја који се према Закону о електронским медијима односи на сваки садржај који може да угрози морални, духовни или физички развој малолетника.

Наиме, они до 2013. године нису објавили извештај где бисмо ми видели погубан утицај медија над децом. Везано за тај извештај, вратила бих се само још једанпут на Извештај о раду емитера да први пут од 2003. године ове године тај извештај није био објављен.

Стога, вратимо се на суштину, РЕМ је дубоко контролисано тело. Ми немамо независно тело које треба да контролише медије. У ситуацији када нам се приближавају избори наредне године та ситуација је врло погубна и страховито опасна, тако да предлажем колегама народним посланицима да се уздржимо од гласања или гласамо против предложених кандидата. Јер, у случају да их одаберемо, ми имамо сигуран медијски

мрак, имамо сигурну контролу медија, а РЕМ је управо тело захваљујући коме се актуелна власт и даље одржава на власти, зато што омогућавају максималну злоупотребу политичке и финансијске контроле медија. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Реч има народни посланик Немања Шаровић. Изволите.

НЕМАЊА ШАРОВИЋ: Даме и господо народни посланици, господине министре Антићу, пошто сам био ускраћен за право да вам одговорим претходни пут када сте говорили о мом излагању искористићу сада прилику. Ви комунисти увек сте имали ону крилатицу: „Статистика наша дика, што пожелиш то наслика“.

Ви сте причали о цени струје па сте као пример колико је у ствари нама добро у Србији, колико је ниска цена рекли како је у Данској 30 центи. Ни то није тачно, код њих је 29 центи, али је други проблем. Проблем је што је њихова просечна плата 5.000 евра. И у Србији када би грађани имали просечну плату од 5.000 евра, па они би трчали да плате један киловат струје 29 центи. Чуди ме да нисте поменули Норвешку, тамо је нешто јефтинија струја, али је тамо просечна плата преко 6.000 евра, око 6.300 евра. Према томе, немојте да мешате бабе и жабе. И ако већ нешто поредите, онда поредите праве ствари.

Друго, методологија обрачуна цена струје. У Данској нису чули за оно што ви називате ангажованом снагом. Заиста, да ви у Данској покушате неке да објасните шта је ангажована снага, не би знао. Још једна ствар, у Данској не кажњавају оне који потроше више струје, па да кажу – ако потрошите преко 700 киловата или 1.000 киловата онда ће вам киловат бити три пута скупљи. Струја је роба као и свака друга и та економска логика да се кажњава онај ко троши више мислим да је заиста неки остатак ког се морамо што пре решити.

Али да се вратим законима, којих има заиста доста.

Још једна ствар, да, да то не бих заборавио, пошто сте ви заступник РТС-а па сте причали о томе како они имају сате и сате програма, дане и месеце, знате, грађани Србије најбоље знају какав је и колико је лош програм РТС-а. Најбоље. Ако причамо о културном и образовном програму, ви се сетите емисија које су биле на програмима Радио-телевизије Србије када смо одрастали ви и ја и упоредите са оним што има данас, односно што нема данас. Знате, можда јесте „Бољи живот“ добра серија, лепа серија, и „Камионције“ су лепа серија, ал' то не значи да довека треба да гледамо те серије.

Што се тиче Предлога закона о изменама и допунама Закона о тржишту капитала, ви радите измене закона који је ступио на снагу 7. јануара 2016. године. И то на најбољи могући начин говори колико сте стручни и колико сте ви у стању, односно колико нисте у стању ништа да предвидите. Зашто овај закон по хитном поступку? Које су то околности

које нисте могли да предвидите? Наравно, тих околности нема, то је само флоскула коју употребљавате, убаците хитан поступак.

Идемо даље, закон о измени и допуни Закона о јавној својини. И то је још једно одлагање рока који је истекао. Ја ћу вас подсетити да је овај закон ступио на снагу 2011. године и да је рок за пријаву био пет година. Пет година! У старту широк рок, можда и преширок. Мислим да је и то један од разлога због ког ништа није урађено. Кажу – пет година, о-хо, предугачак рок, радиће то неко други. Да сте ставили рок од годину или две, па га евентуално продужили још годину или две, овај би посао, вероватно, био завршен. Питање је зашто мислите да ће да ураде тај посао за годину дана они који нису успели за пет година, зашто ће успети за наредну годину. На челу тих локалних самоуправа већином су кадрови СНС-а. Они кажу 'оће више новца, треба им више новца, а очигледно нису у стању да брину ни о ономе што им је дато.

И још једно питање које показује неозбиљност и неспособност у првом реду Владе Републике Србије. Рок који ви продужавате је истекао. Истекао је 6. октобра 2016. године. Како се у праву продужава рок који је истекао? Ви сте ово морали да ставите на дневни ред Скупштине пре три месеца, па продужити тад. Ви сада радите нешто што је ретроактивно. Али заиста, ни то, наравно, није никакав проблем.

И ево, пошто видим да ме госпођа Брнабић пажљиво слуша, осим на тренутке, мислим да би ово био добар тренутак да направимо један мали експеримент са вашим поштењем, да видимо да ли се ви слажете и да ли ћете ви... Ви сте правник, је л' тако? Нисте? Економиста? Није ни битно, ваљда сте човек који има здрав разум. Дакле, да ли ћете ви стати иза хитног поступка овога закона? Ако је рок почео да тече 2011. године, истекао 6. октобра 2016, да ли је то околност која није могла да се превиди? Је л' вас то изненадило? Будите поштени и реците не. Или не будите, терајте и ви као владајућа већина, ни то нас не би изненадило.

Онда Предлог закона о изменама и допунама Закона о акцизама такође, веровали или не, по хитном поступку. Овде кажете да усклађујете са Директивом Савета ЕУ од 21. јуна 2011. године. Директива је донета пре пет и по година. И то је, такође, непредвиђена околност.

Мене заиста изненађује како се било ко од вас из Владе врати кући ако ви апсолутно ништа нисте у стању да предвидите. Како прелазите улицу? Како избегавате аутомобиле? Како не паднете низ степенице? Када је реч о државној управи, ништа нисте у стању, а причате да сте најбоља влада на свету.

И ту опет усклађујете са ЕУ па кажете да мора бити акциза 90 евра на 1.000 комада цигарета, односно 1,8 евра по паклици цигарета. Али опет долазимо у проблем што је Србија далеко од европског стандарда, заиста далеко. Не може бити иста акциза. Не може, јер ако је приход у ЕУ

10 или 15 пута већи а акциза иста, онда је реално та акциза пет, или 10 или 15 пута већа у Србији.

Ја јесам бивши пушач и противник пушења, али заиста нисам за економски терор над пушачима и не може бити једини начин одвикавања нације од пушења тако што ћете подизати акцизу. Овде се заправо ради о једном циљу, и ви то признајете у Разлозима за доношење закона, а то је заправо пуњење буџета и ништа друго. А ево...

Само ви реците „наравно“, ал' кад кажете „наравно“, ви из владајуће коалиције, то само показује вашу бахатост и осиноност, што чак више и не кријете колико сте бахати и колико сте осинони. Јавите се лепо, имајте политичке храбрости па, уместо да добацујете као кукавице, ви се јавите па реците онда то за говорницом.

Па онда кажете да су разлози за доношење овог закона по хитном поступку садржани у потреби стварања услова да се обезбеди додатни приходи у буџету Републике Србије у 2017. години, и то повећањем акциза на цигарете и овим акцизама на кафу.

Е сада вас питам – шта је овде оно што није могло да се предвиди и зашто су вам очајнички потребни нови приходи ако нас убеђујете да је буџет стабилан, ако нас убеђујете да имате суфицит? Дајте да видимо где је коначно тај суфицит, на шта га трошите. Зашто узимате од пензионера, зашто узимате од других угрожених категорија уколико је већ стање у држави и у Републици Србији толико добро?

Ви имате тај проблем што је стање час идилично... Ми смо малочас од посланика владајуће коалиције чули да стање у јавним финансијама никада није било чистије, никада није било боље. Једино никако да видимо завршни рачун. Толико је чисто да нема завршног рачуна. И толико је добро да никада Република Србија није била задуженија него што је данас. Јуче је јавни дуг Србије био нешто преко три хиљаде и сто милијарди динара. Преко три хиљаде и сто милијарди! Ево, господин Красић то прати свакодневно. Ја претпостављам да је и данас подигнут укупан износ, а ево чућемо касније и за колико.

Онда даље, следећи је Предлог закона о изменама и допунама Закона о порезу на додатну вредност. Веровали или не, и овај закон је по хитном поступку. Сви законски предлози иду по хитном поступку. Нисте могли ни ово да предвидите да ће бити потребно. Није ту потребно предвиђање од пет година или три године или две или годину; 15 дана је било довољно за редован поступак, 15 дана, и ви нисте били у стању да ово што сте написали 19. децембра напишете 10. децембра и да онда иде у редовном поступку. И кажете не ваља Народна скупштина, не пролазе довољно брзо закони, проблем што се лоше живи у држави је опозиција.

Оно о чему се свакако највише причало јесте укидање овог повраћаја ПДВ-а за куповину хране и опреме за бебе. Ја знам да ћете ви одмах рећи како се сад предлаже друго решење, како не треба да се бави

социјалним давањима Закон о ПДВ-у и тако даље, да ћете ви то решити на други начин тако што ће бити једнократно давање. Али постоји нешто друго, а то је политичка одговорност. Ви сте сви, господо – говорим и о владајућим странкама и о опозицији, у томе је учествовала и ДС – 2012. године, пред парламентарне изборе, сви осим СРС, обмањивали грађане Србије да ћете укинути... Не смањити, не омогућити рефундацију дела наплаћеног ПДВ-а, него да ћете укинути ПДВ за опрему и за храну за бебе. Је л' тако било? Тако је било.

Тако је било. Обмањивали сте грађане Србије. Кад су прошли избори, онда сте рекли... И потписивали јавно петицију; то је било данима у медијима, грађани се тога сећају. Дакле, кад су прошли избори, онда сте рекли – јесте, али то није могуће решење по закону. Иако није тачно да није могуће, могуће је. И оно што је по мом мишљењу ту још битнији аргумент, немогуће је злоупотребити опрему за бебе. Немогуће је злоупотребити храну за бебе тиме што ћете „аптамил“ или било које друго вештачко млеко за бебе ослободити ПДВ-а. Како то може да се злоупотреби? Шта неко може да уради тако што ће купити не знам колико тога? Не може ништа.

И још једна ствар. Ако већ причате о изменама овог закона, мислим да сте дужни да нам саопштите какви су били ефекти закона који сте спроводили претходне четири године. Постојала је могућност рефундације ПДВ-а. Ми смо и тада када је доношен тај закон упозоравали...

Господине Арсићу, ваше није да ме ометате, ваше је да упозорите ове друге који ме ометају. И ја вас молим да не причате са министрима. Знају министри, нема потребе да их ви едукујете. Знају они, верујте.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Али ви не знате, па да вам помогнем.

НЕМАЊА ШАРОВИЋ: Ја бих да говорим о теми али ми сметате. Сметате и министрима, него им је непријатно да вам кажу. Ево, гледају мене, значајно климају и сад кажу – јесте, нек заћути више.

Е сад, дајте да видимо какви су ефекти примене закона у протекле четири године. Ајде да видимо колико је људи, колико је породица остварило право на рефундацију ПДВ-а у односу на број рођених беба у Србији, да видимо колики је просечно износ враћеног ПДВ-а. Гарантујем да је то далеко испод онога што сте обећали. И то још једанпут показује вашу неозбиљност и показује то да ви када обећавате, када идете на изборе, рачунате на кратко памћење грађана Србије.

Следећи је Предлог закона о изменама и допунама Закона о пореском поступку и пореској администрацији. Поново, изненадиће вас вероватно, и овај закон је по хитном поступку. Е сад, дајте да видимо шта је то што је у овом закону било оно што нисте могли да предвидите.

И посебан, да кажем, проблем свих ових закона јесу потпуно бесмислена образложења која ви пишете. Проблем је и то што ви у материјалу пишете нама назив већине ових закона на енглеском језику и

што нисте у стању... Ви имате онај подсетник у коме пише шта где треба да се стави. Кад нечега нема, ви то морате избацити. Уместо тога, ви у великом броју закона остављате тај подсетник, синопсис, нацрт, скицу, како год желите, и онда тиме оптерећујете Народну скупштину.

Шта предвиђате овим законом? Између осталог, кажете зашто је доношење закона најбољи начин за решавање проблема. Каже – уређивањем ове материје законом даје се допринос правној сигурности и обезбеђује транспарентност у вођењу пореске политике. То са овим нема апсолутно никакве везе.

Па онда нас подучавате и кажете – закон је општи правни акт који се објављује. Замислите, закон је општи правни акт који се објављује! Открили сте рупу на саксији, свака вам част! Ово, мислим, да досада нико није знао. За разлику, вероватно, од других закона, који се не објављују. И каже – ствара једнака права и обавезе за све субјекте који се нађу у истој порескоправној ситуацији, чиме се постиже транспарентност у примени.

Какве то везе има с транспарентношћу? Него вас напала болест. Као Досов режим једно време, за све су користили израз „транспарентно“, „транспарентно“, „транспарентно“, „провидно“, „прозирно“. Е па ви сте провидни и прозирни.

Има ту још једна већа бесмислица. Ви предложеним изменама вршите промену надлежности за решавање у другом степену и кажете – тиме се надлежност прописује за другостепени орган у Министарству финансија као независном органу за решавање у другом степену у пореском поступку. Независни орган у Министарству финансија? Замислите ту бесмислицу! Ајде, молим вас, пошто сте ви стручњаци, нађите у Уставу где постоји независни орган у Министарству финансија. Не постоји.

(Вјерица Радета: У соби 3.)

Ево, у соби 3, каже Вјерица.

Али, заиста, неке се ствари морају извржавати руглу, јер ви стално хоћете да неко буде независан. Влада Републике Србије, државна управа Републике Србије, сва министарства су направљена и она егзистирају, постоје, темеље се на начелу субординације. Каква црна независност? Замислите, независни! Од кога? Од председника Владе, грома небеског? Од министра? Од кога су они независни? Од кога су они независни? Је л' и они имају независну уређивачку политику као РТС, што каже господин Антић?

Наравно, разлога за хитан поступак, правих разлога, нема ни овде, као што нема ни процене финансијских средстава која су потребна за спровођење овог закона.

Мораћу мало да убрзам, јер немамо много времена.

Па сад, ево и 11. тачка – „Петрохемија“. Преузимате још један дуг, још једно задужење од 105.000.000 евра или 13.000.000.000 динара. Тринаест милијарди!

Подсетићу вас да је оно што узимате пензионерима на годишњем нивоу – пазите, на годишњем нивоу – 20.000.000.000. Отимате. И то кад отмете, ви кажете – то је штедња. Али имате 13.000.000.000 за „Петрохемију“.

Шта је још већи проблем? Проблем је то што сте се сами хвалили како сличног постројења нема у кругу од хиљаду километара. Ако нема, како сте успели да га упропастите, сви ви заједно који сте годинама на власти и који скачете из странке у странку?

И још једна ствар, ко ће одговарати? Укупан дуг „Петрохемије“ је 256.000.000 евра. Ви кажете да сте нешто отписали. Нисте могли од неких страних поверилаца, могли сте можда од јавних предузећа, али и то опет пада на терет грађана Србије.

Следећи закон, о регулисању јавног дуга СРЈ. И то је по хитном поступку. Основни разлог за доношење закона је то што је Уставни суд у новембру 2013. године донео одлуку, па морате по њој да поступите, и то што је Европски суд за људска права објавио одлуку 16. јула 2014. године – и ви по хитном поступку, после више од две године, поступате по тој одлуци Европског суда. Дакле, ово није околност која је могла да вас изненади.

И што је још занимљивије, чак ни овде не постоји процена финансијских средстава. Нема је. Ви кажете да ће се обезбедити, односно овде кажете да се смањују обавезе утврђене основним законом из 2002. године, а не кажете процену финансијских средстава потребну за спровођење закона. То су две различите ствари.

Предлог закона о регулисању јавног дуга по основу неисплаћене девизне штедње грађана положена је код банака на територији Републике Србије, њиховим филијалама итд., не могу ни да читам све. Иако је потпуно јасно да ће бити потребна одређена средства, нема процене износа финансијских средстава.

И што је још занимљивије, овде вам није био довољан хитан поступак, овде тражите да закон не ступи како је то уобичајено, у складу са Уставом, осмог дана од дана објављивања, него наредног дана. Да бисте то, господо, урадили, морају постојати нарочито оправдани услови, који се посебно утврђују законом, и ти нарочито оправдани услови, то може бити виша сила, могу бити интереси одбране, безбедност земље, а тога нема и нисте у стању то да наведете.

Следећи закон је Предлог закона о потврђивању Уговора о зајму за кредит за ауто-пут Сурчин–Обреновац. Ново задужење. Да ли је срећна држава која се задужује? Ми на свакој седници Народне скупштине пет, шест, десет тачака, али на свакој – нова задужења. Задужење од 200.000.000 долара, непуних, фали нешто ситно. Двеста милиона долара је 23.700.000.000 динара, нових, уз оних 13, то је 40. То је већ дупли износ онога што сте узели пензионерима, и то је цена коју плаћамо како бисте ви

рекли да је ваша влада успешна и како градите много километара ауто-пута. А не градите ви, граде грађани, грађани чији је ово новац, јер ће они плаћати цехове овога што ви сада радите.

Следећи је Предлог закона о потврђивању Споразума о зајму. Опет ново задужење, од 35.000.000 евра, 4,34 милијарде динара, и то поново како бисте ви били успешни, како бисте ви градили. Лепо је градити, али треба нешто и ви да обезбедите. Не може се све из задужења. Ви кажете – неопходно је. Јесте, али како је могуће да само новац за пензије, и то зарађене пензије, за стечена права која се не могу узурпирати... како је могуће да једино то не мора у Србији, а све друго мора?

Следећи предлог је Споразум о зајму – задужење 89,8 милиона евра. Деведесет милиона евра. То је још 11 и кусур милијарди евра. Када видимо колико се задужујемо практично само за министарство Зоране Михајловић да би она градила ауто-путеве, онда сваки разуман посматрач, ја мислим, још више мора да се пита – па како је могуће да Зорана Михајловић не прима плату, да се она одрекла плате? Па њој је тих 88-90 хиљада које би примила као министар довољно за један ручак. Ми смо видели да је картицом Министарства плаћала ручкове по хиљаду евра, један ручак, и то у Београду, а не у Њујорку. Ми смо видели и то да је у робним кућама остављала по неколико хиљада евра на једном месту.

(Председавајући: Колега Шаровићу...)

Ово је потпуно легитимно, господине Антићу.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч је о задужењу за коридоре, а не о картицама.

НЕМАЊА ШАРОВИЋ: Потпуно легитимно питање – зашто министар који обрће милијарде не жели плату, а живи раскаланим животом? То је питање за сваког нормалног грађанина. Како је могуће да министар...

(Председавајући: Па ви то знате.)

Па знам, објавили су сви медији, морали бисте и ви знати. Како је могуће да министар не живи од своје плате? Од чега живи?

(Председавајући: Господине Шаровићу, госпођа Михајловић није ту, па јој поставите питање кад буде била ту.)

Господине Арсићу, немојте ми трошити време. Господине Арсићу, не занима ме то.

Идемо даље. Следећи предлог, Предлог аутентичног тумачења одредаба члана Закона о експропријацији. И ово што радите, то је аутентично тумачење ради спречавања заштите права грађана Србије. Којих права? Својинских права.

Ви овде у Образложењу лепо кажете, а свуда у свету је својина светиња, да сте добили захтев од „Електроурежа Србије“, и „ЕПС Дистрибуција“, да је против њих покренуто више спорова, против ЕПС-а у

висини од шест милиона евра, против „Електроурежа“ не зна се ни колико, и да су судови почели да пресуђују у корист грађана којима је због далековода узурпирана имовина, њихова приватна имовина. И ви онда кажете – како то спречити? донећемо аутентично тумачење.

Зар ви мислите да на тај начин можете спречити правду? И да ли је ово правна сигурност када се на захтев јавног предузећа то ради? Ако грађани не буду наплатили своју штету коју трпе, а трпе штету, путем Закона о експропријацији, па наплатиће по општим одредбама и начелима права на накнаду штете. То је нешто што ви њима апсолутно не можете да одузмете.

Имам још мало времена.

Следећи закон је, опет, аутентично тумачење одредбе Закона о извршењу и обезбеђењу, који је већ дуже од пет година како је ступио на снагу. Међутим, поново, уместо да вршите измене и допуне закона, практично оно што би морао бити законодавни рад и законодавна функција, ви мењате аутентичним тумачењем.

После тога је разрешење госпође Виолете Вукмировић са функције јавног тужиоца у Основном јавном тужилаштву у Трстенику. Ово је тачка која се није могла наћи на дневном реду, јер није предлог закона и свакако не може бити околност која ће довести до тога...

(Председавајући: Приводите крају, колега Шаровићу.)

Ево, завршавам... Која ће довести до штете и до штетних последица по живот и здравље људи. Захваљујем.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Реч има прво министар Александар Антић. Изволите.

АЛЕКСАНДАР АНТИЋ: Видим да се колегиница Брнабић спремила да одговори на већи број ваших примедби. Ја ћу само на пар.

Прво, можда не знам толико да предвиђам, али сам пет година био председник Скупштине града, а господин Шаровић шеф тадашње опозиције, па је њега понекад из мог угла лако предвидети.

Тако да, господине Шаровићу, имам статистичке податке Еуростата о цени електричне енергије за све европске државе. Цена електричне енергије у Данској је 30,9 евроценти, тако да ме немојте исправљати, молим вас, јер не причам напамет. Значи, у Данској 30,9.

Када сам говорио о ценама електричне енергије, ја, наравно, не живим на некој другој планети, живим у Србији, у Београду, знам каква је овде економска ситуација и ја сам управо рекао – нећу да мерим то у односу на Данску, где је 30,9, или Немачку, где је 29,7, него се држимо региона. Управо о томе сам и причао: Црна Гора 9,6, Македонија 8,2, Албанија 8,2, БиХ 8,3, Молдавија 9,6, Србија 6,4.

Понављам, просечна цена електричне енергије у Србији је најјефтинија у Европи.

Када поређамо то у односу на регион, где су и плате отприлике у истом нивоу, види се колико је у Србији цена електричне енергије заиста повољна за грађане, узимајући у обзир и њихову платежну могућност.

Говорио сам и да ми о томе стриктно водимо рачуна. Не можете искључиво да гледате који је стандард, која је висина плате и цена струје, зато што цена струје има своју произвођачку цену, ми о томе морамо водити рачуна и не смемо наше енергетске компаније да водимо у правцу дебакла.

Када је у питању „Петрохемија“, морам поново мало да коригујем ово о чему је господин Шаровић говорио. Дакле, дуг „Петрохемије“ према „Нафтној индустрији Србије“ је 254.000.000. Настао је у периоду рекао сам ком. Значи, ова влада није направила ни динара дуга.

И, кад говоримо о том дугу, ми смо успели добрим преговорима да тих 254 милиона сведемо на 105, тако што се 70 и неколико милиона евра камата отписује, а остатак ће се, разлика између 105, камата, до 254 конвертовати у власништво. И тих 105, понављам, ми преузимамо у јавни дуг, то ћемо отплаћивати у наредне четири године, по моделу који имате пред вама, значи 20% ове године и онда пет шестомесечних рата по 16%, уз нашу могућност, коју ћемо ми, наравно, искористити, јер смо је законом отворили, да тих 105.000.000 евра и ми као Република Србија конвертујемо у власништво „Петрохемије“. Тиме ће власништво државе у „Петрохемији“, што директно што преко јавних предузећа, нарасти на готово 75%.

Понављам, та фирма је сада на нули. Она нема дуговања. Има озбиљну количину средстава на рачуну. Ове године ће имати профит од 59.000.000 евра. Нешто је плаћала од ових старих дугова и обавеза, значи, има готово 50.000.000 евра на рачуну.

Са дугорочним уговором са НИС-ом, то је сада врло стабилна компанија која ће или остваривати профит и дивиденду давати у наш буџет или ћемо за ту компанију наћи стратешког партнера, продати део акција и ја, не смем сада да гледам толико далеко, али верујем да ћемо ових 105 милиона евра кроз ту једну активност вратити назад у буџет Србије и оставити иза себе једну озбиљну компанију.

Када су у питању задуживања, вероватно ће Ана мало више о томе говорити, о томе смо причали пуно приликом усвајања буџета. Ми ћемо ову годину завршити са 2,7-2,8% раста БДП-а. То је нека новостворена вредност.

Значи имамо новостворену вредност БДП-а. Један део те новостворене вредности ми користимо за враћање одређених дугова, за „пеглање“ одређених ствари везано за зараде и пензије, а делом за нове инвестиције. Па ми не можемо да предвидимо и да планирамо нови раст нашег друштвеног производа без инвестиција, али то су инвестиције које

смо такорећи зарадили у овој години кроз стопу раста и оне не утичу на раст нашег дуга у односу на БДП.

И ви све то добро знате. Господин Красић, кога сте прозивали, још боље то зна. Тако да ја ово и не објашњавам вама, већ грађанима Србије. Хвала.

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Захваљујем.

Реч има министар Ана Брнабић. Изволите.

АНА БРНАБИЋ: Хвала пуно.

Одговорићу макар на нека од постављених питања, колико могу и колико сам записала. Било је доста критика и чинило ми се, кренуло се јако, али после, већ у другом делу излагања мало су посустали аргументи. Овај први део ми је био доста напорнији, морам да кажем да сам се у једном тренутку уплашила. После ми је лакнуло.

Видите, ја очигледно нисам баш дуго у политици и не знам пуно ствари, учим. Али, ево, данас сам, рецимо, научила да је овај сет закона од 27 ништа у односу на оно шта је рађено.

Имали смо седнице са 89 тачака. Шта је све било хитно и по хитном поступку у ранијим заседањима је за причу зашто је ово по хитном поступку, тако да постоје разлози зашто су неки од ових закона свакако по хитном поступку. Ако ћемо, рецимо, о акцизама, онда је јасно да је то због акцизног календара, који истиче 2016. године и треба 2017. то да се ради.

Да ли се подижу акцизе на цигарете, дуванске производе? Мислим да су оне свакако најниже у Европи и да додатни прилив у буџет од 2.000.000.000 динара може да се искористи за нешто друго, што је, у смислу, рецимо, здравства и подршке здравственом систему да лечи све оне последице које се дешавају због пушења дуванског дима, али о томе ће можда ипак боље министар здравља. мени се то тако чини.

Што се тиче Закона о тржишту капитала, одличан покушај, да смо га усвојили 2016, а одмах га мењамо... Усвојен је 2011. године. Била је једна мала измена у јануару 2016. године, тако да не стоји да смо га 2016. године донели и да је тада ступио на снагу, а да га сада мењамо. Дакле, закон је из 2011. године.

што се тиче опреме за бебе, мислим да смо то довољно објаснили. Чини ми се да је ово што предлажемо лакши и правилнији начин да сви родитељи новорођених беба остваре своје право. Да ли треба укидати ПДВ за опрему и храну за бебе? Видите, то је доста комплексно економско питање и шта би могло да дође као малверзација, ал' опет морам да подсетим да постоји и опрема за бебе која никако није у социјалној категорији. Постоје колица за бебе које су 600, 700, 800 евра. Зашто укидати ПДВ за опрему за бебе која је у тој категорији? Чини ми се да нема економске исплативости. Овако, у сваком случају, сваки родитељ сваког новорођеног детета добиће оно што је у просеку потрошено у овом тренутку за ПДВ за бебе.

Јавна својина. Сто посто се слажем са вама. Апсолутно је и невероватно фрустрирајуће, пет година није завршено, ја кажем и увек подвлачим паралелу са проблемом мог ресора – матичне књиге седам година нису завршене. Рекли смо да нећемо више продужавати рок, завршићемо то до краја ове године. Ја вам, макар, обећавам да ћемо се, чим завршимо ове матичне књиге, посветити потпуној контроли и подршци локалним самоуправама да се заврши ова јавна својина. То је недопустиво. Недопустиво је да имамо пет, шест, седам година а да се нешто не завршава. Али мења се и то.

Што се тиче опаске од чега је независно Министарство финансија, одлично, исто је добро, али сте вероватно и ви разумели да се мисли о томе да је независно у односу на другостепени орган. Дакле, не знам како може да буде...? Значи, први пут уводимо нешто да није „кадија те тужи, кадија ти суди“, него идемо на првостепени орган и другостепени орган независан од првостепеног органа, али добро звучи и то, тако да је легитимно да се искористи у скупштинској расправи.

Што се тиче задуживања, јавни дуг Сурчин–Обреновац није ново задуживање, одобрено је од стране Скупштине 2016. године 250.000.000 долара. Оно што се у ствари дешава је да се повлачи мање, 198 милиона, или како ви кажете скоро 200, али макар 50 мање од онога што је иницијално одобрено.

Аутентично тумачење експропријације, мени јако занимљиво. Слажем се за право својине, мислим да је то једно од основних права и свакако треба да буде. Али, видите, ради се о две ствари. Прво, ми овде разговарамо о далеководима. Ако још разговарамо о високонапонским далеководима, онда разговарамо о далеководима који се постављају на висини од 20 и више метара, ако се не варам.

Право својине. Ако ја имам своју парцелу и онда на 20 или 30 метара изнад ње пролази вод, је л' то и даље моја парцела горе на 30 метара? И на 100 км? И до галаксије је то све моја парцела. Тако да је то доста добро...

(Вјерица Радета: То треба да се плати, зато што не може да се користи.)

На 30 метара изнад може да се користи...

(Вјерица Радета: Не може.)

Али, да кажем овако, и тада се остаје отворено за надокнаду, али не по Закону о експропријацији, зато што су судови кренули да уводе фактичку експропријацију, која не постоји. Дакле, није то одузето по Закону о експропријацији па не може да се суди по Закону о експропријацији, него се додељују надокнаде по Закону о облигационим односима и било каквим облигационим законима – докаже се штета и добије се надокнада.

Али овако, да се суди против државе само зато што је лако против државе се судити... Па само да одвалимо од судова што више може и онда долазе људи који су по 30, 40, 50 година несметано обрађивали своју земљу и сада, када је један суд у односу на измишљен термин „фактичке експропријације“ досудио, е онда крену сви и судови само крену... Како да вам кажем? Мени се стварно чини да ми сви треба да станемо у одбрану таквих ствари. Хвала вам. (Аплауз.)

ПРЕДСЕДАВАЈУЋИ: Овим завршавамо са данашњим радом и настављамо у понедељак, у 10.00 сати.

Захваљујем.

(Седница је прекинута у 20.00 сати.)